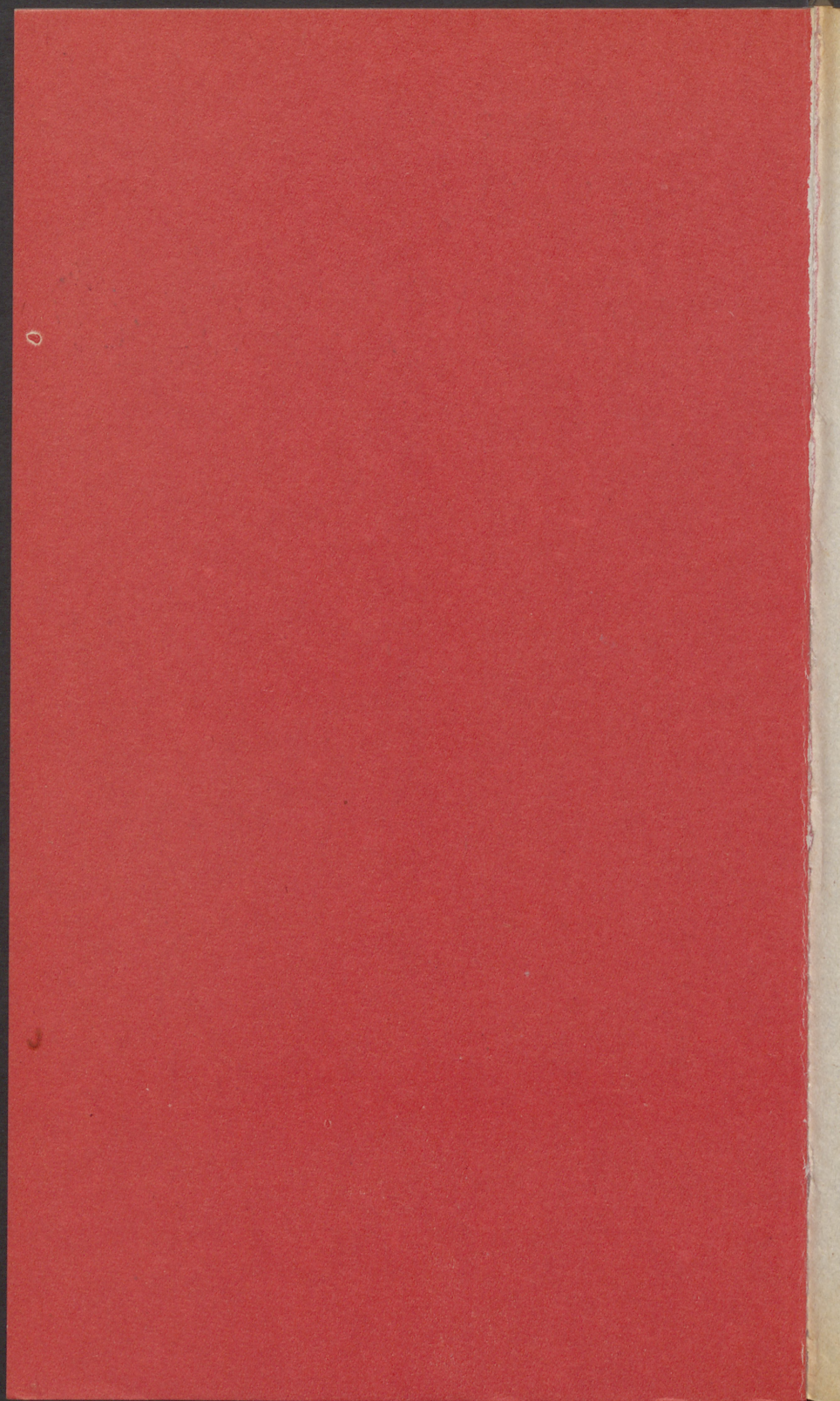

**NEMERE
ISTVÁN**

ARANYHÁLÓ

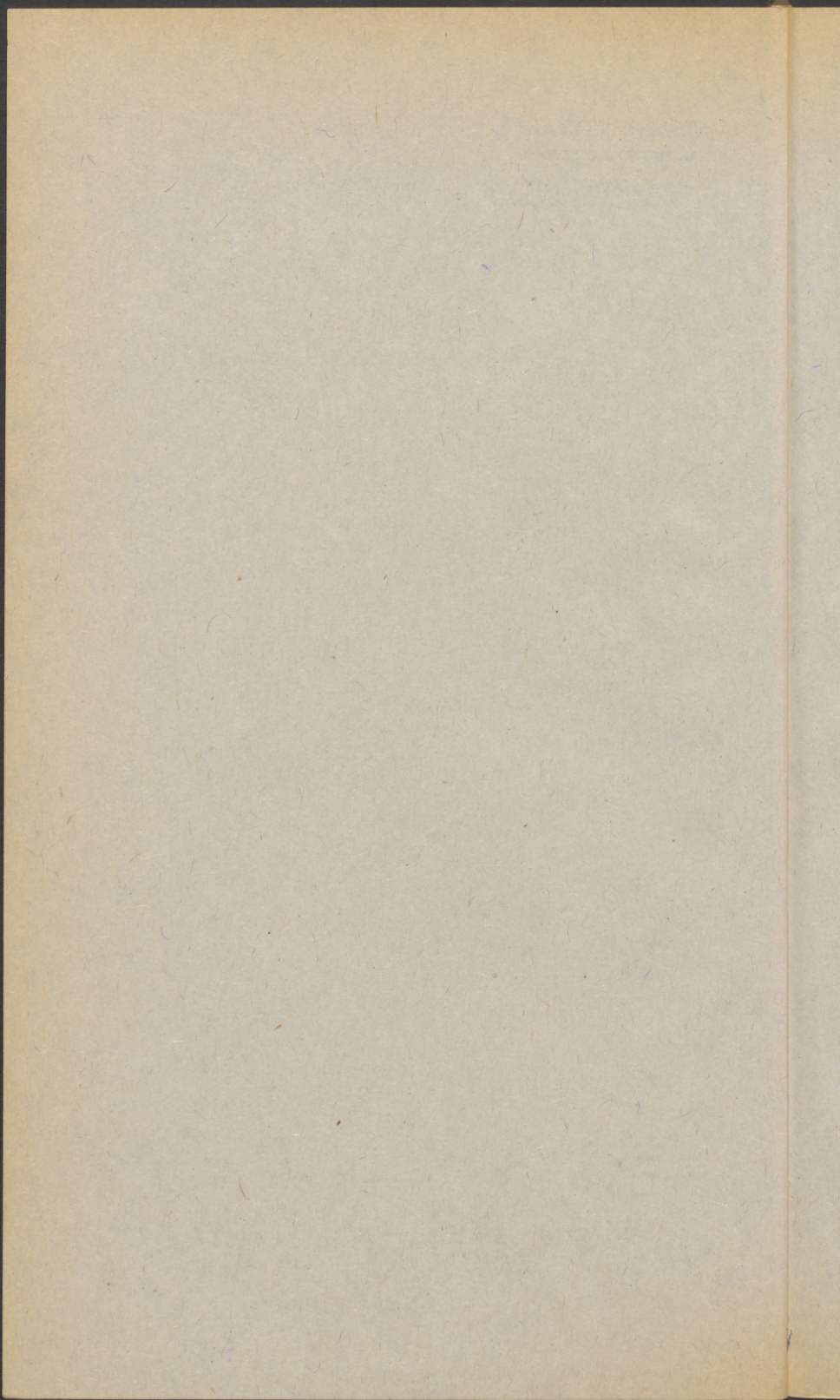
MC
110.263

NEMERE ISTVÁN

ARANYHÁLÓ

NEMERE ISTVÁN

ARANYHÁLÓ

Népszava

Mi Világunk és Szerkesztőségei

© *Nemere István*, 1990

MC110263

1990

ISBN 963 322 980 4

Szombat

A kikötőben nagy volt a forgalom.

A betonszegélyű partoknál nem volt egy talpalatnyi szabad hely sem. A vizet nem lehetett látni, hajók álltak mindenütt. Az aszfalozott rakparton néhány autó dudálva húzott el, mert sokan jártak arra gyalog. Apák hozták ki gyerekeiket, hogy megmutassák a kikötőt; a hajók természetesen nagy szenzációt jelentettek a kölyköknek. Teherautókról ládákat dobáltak kézzel kézre trikós férfiak vaskos tréfák közepette. A daruk némelyike még csikordult kettőt-hármat, aztán lassan leálltak – legalábbis a kikötő ezen részén. Valahol a távolban tehervagonokat tölt egy narancssárga dízelmozdony, kint az öblön túl fehér motoros hajó fúrta orrát a közepes hullámokba. Szeptember eleje volt, s még éppolyan meleg, mint a nyáron. Az idén különben is elhúzódott a jó idő, aminek mindenki örült. A kövekből összerakott hullámtörőn üldögélő horgászok, jachtsok, a kikötőben ügyelgő kirándulók.

A B-14-es mólónál két hajót ringatott a tenger. Jobbra egy kisebb olajszállítót, mert nem fért be az olajkikötő zsiráfnyakú csövei és szivattyúi alá. Itt kellett várakoznia, míg felszabadul egy hely. A mólótól balra egy 18 ezer tonnás, fehérre és zöldre, a vízvonaltól alatta feketére festett jármű állt; persze, a vízvonaltól négy nappal ezelőtt volt utoljára látható, mielőtt megkezdték a berakodást. Nagy konténereket és platformokra erősített, sokszoros nejlon- és ponyvaburkolattal körülvett

géptesteket helyeztek az akkor még feneketlennek tetsző gyomrába. A rakodást két órával ezelőtt fejezték be. Az OSMA – ez volt a hajó neve – most majdnem mozdulatlanul pihent a mólónál, csak a móló vasbakjaihoz, az úgynevezett bikákhoz erősített acélkábelek mozdultak olykor, ha egy-egy kóbor hullám került közénk. Ezeket legtöbbször egy-egy elhúzó vontató keltette.

A teherhajó farára, a neve alá, egy francia várost is festettek. St. Nazaire volt a Samson Ltd. cég székhelye, de hajói – annyi ezer más tengeri járműhöz hasonlóan – ritkán fordulnak meg a cég saját kikötőjében. Szinte szüntelenül járják a tengert, fuvar keresnek és találnak, berakodnak és mennek, napfényben és viharban, esőben és trópusi hőségben. Új kikötők kerülnek eléjük, kikötnek, hogy kirakodhassanak, és a kapitányok szava rádión és telefonon száll az ügynökségekre és haza. Telexek kopognak, telefaxok továbbítanak szerződésmásolatokat, biztosítási papírokat. Bankok utalnak, csekket váltanak be. Áruk utaznak kikötőről kikötőre, darukon himbálóznak, szállítószalagokon buknak be a homályos rakterekbe. Konténerek szállnak kamionról hajóba, hajóból uszályra. A hajók szelik a vizet, tengerészek térnek meg kabinjaikba, ülnek az étkezdékben, izzadnak a gépházak olajbűzös levegőjében.

Az OSMA fedélzetén két tiszt beszélgetett. A korlátnál álltak; az egyik valamivel magasabb volt a másiknál, szikár, angolos külsejű – pedig francia volt. Akárcsak a társa. Aki csak a válláig ért, és kövérebb is volt nála.

– Még mindig csodálkozom az utasokon – mondta a szikár Visso. Levette a sapkáját, megtörölte homlokát, majd gondosan visszahelyezte a fejére. – Már egy órával ezelőtt itt kellett volna lenniök. Most pedig – órájára nézett –, nem egészen húsz perc múlva indulunk, és még senki sincs itt.

– Lekésik. Nem fogunk várni – közölte határozottan Trets, a másodtiszt. Kövérkés arcán látszottak a borosták. Hiába borotválkozott akár naponta kétszer is, az

erős, fekete szőrzet kiütközött. Neki is melege volt, hiszen a napon álltak. – Át kell adnunk helyünket egy másik hajónak. A kikötőparancsnokságról imént már telefonáltak az öregnek, hogy tervszerűen távozzunk-e.

Az „öreg” a kapitány volt. A hajón mindenki így hívta Sault kapitányt, pedig csak ötvenharmadik évét taposta, ráadásul nem is nézett ki annyinak. Visso állt hozzá korban a legközelebb a maga negyvenhat évével, és Dinan, a géptiszt, aki körülbelül egykorú lehetett Vissóval.

– Nézd csak! Megjött az egyik!

– Legalább egy – mondta Visso, és oda nézett, ahová Trets mutatott. A hajó előtt, a mólón, egy taxi fékezett. A sofőr szolgálatkészben kiugrott – nagy borralalóra számított! –, és kitett két bőröndöt.

– Nofene!... de csinos – mormolta Visso. Trets nem is szólt, neki egyenesen elállt a szava.

Egy huszonöt év körüli nő szállt ki a taxiból, és poggyászára ügyet sem vetve indult a hajó felé. Akkor már mindenki őt nézte. Ringó járása volt – Trets csak most értette meg, mit is jelent ez a nyelvi fordulat. A nő haja szőkés volt, de inkább vörösbe ment át. Vállánál is tovább ért, és most a tengeri szellő röptette ide-oda. Még az is szép, ahogyan egyszer-egyszer szeme elé került. Keskeny, arisztokratikus kezével simította félre. A nő magas, karcsú, de szemmel láthatóan sehol sem sovány. Ruhája alól szinte az anyagon át is látták combjait. Jó lábai voltak, divatos cipője. És a mellei... Visso nyelt egyet. Ezek is ringtak, akár az érett gyümölcsök, pontosan követték a léptek ütemét. Kitüremkedtek volna a ruha kivágásából, merészen, lázadóan...

Visso önkéntelenül megnyalta az ajkát. Trets se látott, se hallott, úgy nézte a közelgő csodát.

– Mi történt, uraim? – hallották a hátuk mögött a kapitány hangját. Erre tértek magukhoz, de csak részben. Visso és Trets fél fordulatot tettek Sault felé.

– Hm... Semmi... Megérkezett az első utas – mondta

gyorsan Visso. Sault követte tisztjei tekintetét. Összehúzta a szemét...

Ősz halántékát alig takarta a sapka, amely különben igen jól állt neki. Ritkán vette le, mert a feje búbján már kihullott a haja, és szégyellte mutogatni. Sault egyenesen állt, mint mindig, arca kissé indiános volt, talán sashorra miatt. Vékony csuklóján aranyóra fénylett. Sault kedvelte az aranyat.

A hangja olyan mély volt, akárha pincéből jönne.

- Uraim, a helyükre! Tíz perc múlva indulás.

- És mi lesz a többi utassal? Négy kabint adtunk el - vetette közbe Visso.

A hajóstársaság manapság már a teherhajókon is szállít utasokat. Főleg mióta a gépek és műszerek fejlettsége miatt kisebb létszámú legénységet lehet foglalkoztatni egy-egy hajón. Hát felszabadultak a kabinok is. Az utas valójában tiszta haszon a Samson-társaságnak.

- A jegyek árát kifizették, a többi nem a mi dolgunk. Így is késésben leszünk, mert a vontatót még mindig nem küldték.

Trets az öbölre pillantott - igaz, egyetlen vontató sincs a közelben, lehet, hogy ismét kérni kell külön a kapitányságtól. Azok ott vagy feledékenyek, vagy túl sok munkájuk van.

Közben az idegen nő a fedélzetre lépett. A „trap”-ot, a felvezető gyaloglépcsőt két matróz már majdnem leakasztotta. De még megvárták a sofőrt a bőrdöngőkkel. Amikor Sault kapitány felment a hídra, Visso sietett az utashoz. Az éppen kifizette a taxist.

- Kisasszony! Visso első tiszt vagyok, üdvözlöm a fedélzeten. Ön ugyebár az egyik utasunk?...

Közelről néztek egymásra. Visso szíve megdobbant. Micsoda nő!... Kiszáradt a szája is.

- Lea Franker vagyok, és Bombaybe megyek.

- Üdvözlöm, Franker kisasszony.

Matrózok bukkantak fel mellettük, ők is a nőt bá-

multák. Visso idegesen intett nekik, kapják fel a bőrdöket, aztán úgy tett, mintha kis füzetébe pillantana.

- Az egyes utaskabin az öné, kisasszony.

Csak nézték egymást, és Visso látta a hosszú, selymes szempillákat. A nagyon diszkréten kiugró arccsontokat, rajtuk a tejeskávészínű finom bőrrel. Zavarba jött.

- Talán, ha követne, kisasszony... Megmutatom a kabinját. Indulás után bemutatom a tiszteket.

Elindult. Lea követte, kíváncsian körülnézett. Több éhes férfitekintettel találkozott, de szemmel láthatóan megszokta már ezt a nagyvárosi utcákon is.

- A többi utas már itt van?

- Nincs senki, kisasszony. Még nem tudjuk, miért mondták le az utat. Talán a hajóstársaság irodájában szóltak, de minket még erről nem értesítettek.

Trets kiadta utasításait. A lejárat köteleken a mólóra eresztették. Akkor már látták a vontatót, mely az öblön át, a mólók mellett feljük közeledett, kéményén fekete füstöt eresztve. Saul a hídon állt, és most fejezte be rövid beszélgetését a kikötői kapitánysággal. Indulhatnak - intett ki a fedélzetre. A napfény elöntötte a hajót, az öblöt, még a távoli dombokat is. Visso tudta, hamarosan - percekben belül - szükség lesz rá a fedélzeten, hát sietett.

A fedélközben festékszag terjengett; a matrózok még ma reggel is mázolták az egyik lépcsőt és a korlátot, de már megszáradt. Lea lassan lépkedett le, a tisztet követte. A fehér egyenruha tetszett neki, különösen azok a diszkrét kis aranypántok, amiket a Samson-társaság a zubbonyok ujjaira varratott.

- Ez az - Visso benyitotta az ajtót. A bőrdöök már ott álltak a nem túl nagy szoba közepén. - Vigyázzon, a hajókon magas a küszöb és alacsony az ajtók szemöldökfája! - jegyezte meg mosolyogva. Lea Franker is mosolygott. Visso megmutatta a zuhanyozófülkét is.

- Nincs sok meleg víz, de mivel ön lesz az egyetlen utas, hát bőven használhatja.

- Bizony, hamarosan el is kezdem. Óriási a hőség - mondta a nő, és önkéntelen mozdulattal végigsimított csípőjén és melle alatt, mintha máris a zuhany alatt állna... Visso nyelt egyet.

- Indulás után... jelentkezem majd, Franker kisaszszony.

Kilépett, és az ajtó előtt levette sapkáját, megtörölte homlokát. Egészen beleizzadt. A fenébe is!... Bombayig hosszú az út. És ha a szerencse is úgy akarja, és nem áll az útjába senki... - Fúúú, de melegem lett, de melegem lett - hajtogatta félhangosan, miközben felsietett a fedélzetre.

Lea Franker magára maradt a kabinban. Nem zárta be az ajtót, amikor vetkőzni kezdett. Léptek közeledtek odakintről, miközben egyéb zajokat is hallott. Mintha hosszú fémfal simulna egy másik falhoz, aztán megmozdult alatta a padló is. Persze, a hajó távolodik a parttól...

Egy matróz nyitott be, döbbsen nézte a szoba közepén vetkőző nőt. Lea két gyönyörű keble szinte kibukott a félkosaras tartókból. De még csak ennyit láthatott belőle amaz. Fiatal, talán húszéves, szőke gyerek volt. Lea rámosolygott. A fiatalember rákvörös arccal hebegett valami bocsánatkérést, és gyorsan berántotta az ajtót. Lea hallotta, majdhogynem futva távozik. A nő mosolygott.

- Nem is kezdődik rosszul ez az utazás - mondta magában, és tovább vetkőzött.

Az öblön túl felélénkült a szél, kisebb hullámokkal küzdött az OSMA. A napot olykor fehér, hosszúkás felhők takarták el. Most már délre haladtak. Alkonyatig volt még néhány órájuk.

- Reggelre Alger magasságában leszünk - mondta Trets évődve, kötözködve.

- Azt kötve hiszem. Persze ez attól függ, hogy hány óráig tart nálad a reggel - kontrázott azonnal Dinan, a géptiszt. Szokása volt, hogy az indulást követő első órában otthagya mélységes, olajzagú barlangját, és feljött a hídra. Sault elnézte neki. Ezt is.

Dinan ősei között alighanem sötét bőrűek is akadtak. Az arcán voltak negroid vonások, amit gyakran mosolygással próbált leplezni, mintha szégyellné. Nem túl magas, inas férfi volt, kabinjában olykor fekvőtámaszokat végzett. Ha alkalom nyílt rá, szeretett evezni is. A karizmai mindenesetre tiszteletet ébresztettek a különböző égtájak matrózkocsmáiban is, ahová gyakran eljárt a legénységgel együtt. Sault ugyan párszor megmondta neki, ne demonstrálja olyan fenemód a demokratikus hajlamait, de Dinan elengedte füle mellett a figyelmeztetéseket. A kapitány egyszer a hajóstársaság központi irodájában azt hallotta valakitől, hogy Dinan a tulajdonos valami távoli rokona, hát nem túlságosan forszírozta a fegyelmezését. Szerencsére útközben soha nem volt baj a géptiszttel. Két örökké olajos arcú segédjével odalent a „Hádészben” elvoltak magukban olykor egész napokra. Dinan nem mindig jött fel ebédre, vacsorára. A stewarddal levitette magának az ételt.

- Nyugodt a tenger - mondta Visso, de senki sem válaszolt. Az eszük máshol járt. És Trets másodtiszt mondta ki.

- Egy utasunk van, de az aztán... szuper.

A kormányos matróz mozdulatlanul állt elől a műszereknél. A radar be volt kapcsolva, bár ilyen tiszta időben aztán igazán nem volt rá szükség. Sault szeme elé tartotta a távcsövet. Most sem vette le a sapkáját, pedig a többiek anélkül beszélgettek. A bal oldali ablakok közül kettő nyitva volt, kellemes, langyos szél osont be rajtuk. Látták a nagyon távoli partot - kékes vonal

volt csupán, hol közelebb jött, hol meg elmerült a ködös-párás levegőben.

A távcsőben sem látszott semmi, ami veszélyeztetné a hajót. Sault hát letette a műszert. Visso közben egyetlen pillantással ellenőrizte, hogy a matróz tartja-e az irányt, és a kapitányra pillantott.

- Átveszem az ügyeletet, uram.

- Rendben van, hatkor Trets leváltja - mondta a kapitány határozott hangon, és elindult az ajtó felé.

Akkor mondta a jobb oldalon álló Dinan.

- Nocsak, az utasunk előbújt a kabinjából.

Lea Franker beszívta a tengeri levegőt. Ezzel a mozdulattal akaratlanul is kidüllesztette a mellét, pedig anélkül is igen szép méretet képviselt.

Ez járt a matrózok fejében is. Ketten Trets parancsára éppen a raktérnyílások fedelének védőponyváját ellenőrizték. Két másik még a korlátot festette, amit nem fejeztek be indulás előtt. Egy ötödik - ez volt az a „kisfiú”, aki berohant a kabinjába, majd megszégyenülten távozott - egy vödörben vitt valamit a túloldalon, és ő sem vette le a szemét Leáról.

A tiszték akkor sorjáztak alá a hídról. Lea megfordult a léptek zajára. A felépítmény fehér fala elvakította kissé, éppen rásütött a nap. Akár egy tigris, úgy hunyorgott.

- Jó napot, kisasszony - mondta Saul, és közelebb jött - Visso első tiszt szolgálatban van, hát nem tud bemutatni bennünket egymásnak. Engedje meg... Saul kapitány vagyok, ők pedig Trets másodtiszt és Dinan géptiszt.

- Jó napot, kisasszony...

- Jó napot.

- Remek időnk van - mondta Saul egy unatkozó világfi hangján, de aki ismerte, tudhatta: rá is hatott a látvány. Dinan az ajkát nyalogatta, önkéntelenül. Lea

Franker a férfiak között állt, semmiségekről beszélgettek, ő pedig ügyesen mozgott. Ahogyan megszokta. Hisz a nők az elmúlt pár ezer évben ösztönösen rájöttek talán mindenre, amit ezen a téren produkálni lehet. Apró mozdulatok, amelyek révén ki lehet domborítani néhány testrészt; mosolyok, szikrák a szemekben. Fel-felemelt kéz, milliméternyire lehúzódo szemhéjak, amelyekből megváltozik az egész arc kifejezés, és valami kimondatlan cinkosságot sugall. Egy nevetés, amely jöhet éppenséggel mélytorokból is, felizgatva a beszélgetőpartnereket. A férfiakat. Csupa férfi vette körül Leát, és ezt szemmel láthatóan ő is élvezte. Gyermekekortól mindig jobban szeretett fiúk, mint lányok között lenni, és ez később is így maradt. És ezt meg is jegyezte most:

- Mivel a többi utas lemondta az utat... ez azt jelenti, én vagyok az egyetlen nő a hajón?

- Igen, kisasszony - tüsténkedett Trets. Most is izdadt, és zavarában az állát dörzsölgette. Kicsit nevetséges volt, Lea is annak találta, de semmiképpen sem érékeltette volna vele.

- Úgy tudom, régen volt valami tengerészbabona... - így Lea, de nem kellett befejeznie a mondatot. „Nő a hajón - baj a hajón.” A tengerészek századokon át hitték, hogy ha nő kerül a hajóra, abból szerencsétlenség, sőt talán katasztrófa is lehet odakint a tengeren. Lea hát Sault-ra nézett. A kapitány nagyon közel állt hozzá, karjuk olykor összeért. A hajó kicsit bukdácsolt, mert az öbölből kifelé haladva nagyobbak lettek a hullámok.

- Ne törődjön vele, ez ma már nem érvényes! - mosolygott Sault és vele a többiek is. Visso a hídról nézett le, valósággal rátapadt a korlátra. Fentről nézve Lea Franker színes folt volt, feje előtt látta a mellét, a kivágást a ruháján. A két csodaszép gömbölyűséget...

Ezt nézte Trets is, egészen közlelről. Dinan vette át a szót.

- Mi inkább úgy érezzük, hogy ön szerencsét hozott a

hajóra – és gálánsan, alig észrevehetően meghajolt. Lea elismerően nézett rá, ez ügyes kis bók volt, szellemes. Tekintetében volt valami más is, és Dinan valósággal beleremegett.

Az alkonyat leszállt. Errefelé, ilyenkor kora ősszel nagyon szép tud lenni az este. A nap vörösen „fullad bele” a tengerbe; a partok is átveszik ezt a vörös fényt. Fehér házak százai válnak rózsaszínűvé, millió kicsiny hullámocska töri meg ezt az áradó fényt. A csónakokat partra húzzák már, néha tábortüzeket gyűjtanak, hal-sütés illata terjeng. Elcsöndesülnek a strandok, a homokon kagylók csillannak. Aztán jön az éjszaka, illatokkal és neszekkel terhes játékos sötétség.

Odakünn a vízen, messze a partoktól egyre-másra haladnak a hajók. Egy-egy kikötőhöz közeledve mind több fekete pont tűnik fel a vízen; a radarképernyőkön pedig fehér villanássá válnak, amely percenként többször ismétlődik. A kormányosoknak ilyenkor kell megerőltetniök a szemüket. A modern, színes képet adó radarok már nemcsak a pontokat jelzik a képernyőkön, hanem az ott felbukkanó idegen objektumok haladási irányát és sebességét is. Ha egy bizonyos idő elteltével összeütköznének egyikkel vagy másikkal, ezt a készülékkel összekapcsolt számítógép jó előre jelzi.

– Van most időnk – jegyezte meg a kormányos, Naas. Alig fél éve került a hajóra. Valójában fedélzetmester is volt, de mivel letette a kormányosi vizsgát, Sault nem ellenezte, hogy rendes szolgálatokba osszák be a hídon is. Naas harmincéves volt, erős, izmos, úgynevezett szép férfi. A tiszték nem különösebben kedvelték, a legénység annál inkább. Minden csínyben benne volt, és a kikötőkben is inkább velük, nem a tisztekkel tartott. Dinannal is barátkozott. Most ez a koromfekete hajú férfi állt a kormánynál. Amit persze

bármikor átkapcsolhattak volna a robotra is, de ekkora forgalomban ez nem volt tanácsos.

- Úgy gondolja? - Trets esze másutt járt. Naas tudta is, hol, de még nem tette szóvá. Inkább folytatta, amit amúgy is mondani akart.

- Málta előtt kezdődik csak a haddelhadd. Úgy tele lesz a képernyő, mintha szeplős lenne - intett Naas a radarra. Trets szórakozottan nézte a hajó előtt a tengert. Jobbról és kissé a hátuk mögül akkor érte el őket a nap utolsó vörös sugara. A sötétség szembejött velük.

Lea könnyű pongyolát öltött. Tudta, hogy ez a ruhadarab nem nagyon illik az egyéniségéhez. De megvolt vele a maga célja.

Túl volt már a vacsorán, ahol Sault kapitány és a tisztek - különösen az a Visso, aki akkor hagyta ott az ügyeletet - elég nyíltan udvaroltak neki. Ebben nem lett volna semmi csodálatos, megszokhatta már. Azt is, hogy Sault az asztal alatt egyszer megfogta a térdét, és közben nagyon sejtelmesen mosolygott rá. Ostobák!... Elfogta olykor az utálat; a férfiak mind ilyenek, és mind buták. Csak a lényegét nem látják, illetve mást hisznek lényegnek, mint ami. Lea erre már évekkal ezelőtt rájött. Most megvetően lebiggyesztette az ajkát, de rögtön abba is hagyta. Eszébe jutott, egyszer látta a tükörben, hogy ilyenkor nem a legszebb az arca. Márpedig neki szépnek kell lennie, még ha nem látják, akkor is.

Odakünn a folyosón csönd volt. Leült fésülködőasztalkája elé. A pongyola majdnem a nyakáig be volt gombolva, de azok csak álgombok voltak. Valójában egy pánt tartotta a nyakánál, ha azt kiakasztotta, mélyen dekoltált lett hirtelen. Párizsban vette a múlt héten. A hajó közben ingott, de ez nem volt zavaró. Lea nem egyszer utazott már tengeren.

Megnézte kicsiny aranyóráját; fél tíz múlt. Ha számításai nem csalnak, hamarosan vendége jön. És az

sem lesz meglepő. Csinosította magát, és egyszer csak kopogtatást hallott.

- Igen! - egyik kezével a pongyola pántjához nyúlt. Bár ha éppen ő jön, akire számított, nem kell mindjárt kiakasztania...

Az ajtó felpattant, és egy nagyon sovány, keskeny arcú, barna hajú fiatalember jött be. Fehér pincérkabát volt rajta. Tálcán kicsiny pezsgősvödröt egyensúlyozott, poharakkal. Lea előzőleg is látta már: a vacsorát szolgálta fel - nem túl ügyesen - a tisztí étkezőben.

- Jó estét, kisasszony. A kapitány úr küldi önnek.

- Jó estét - Leában a férfi megmagyarázhatatlan el-lenszenvet ébresztett. Tudat alatt dühös volt rá, mert szemmel láthatóan semmilyen vágyat nem ébresztett a stewardban. Azért nem hagyta annyiban a dolgot.

- Mi a neve? - kérdezte. A steward letette a tálcát a poharakkal, fahangon válaszolta.

- Auxe, kisasszony.

- Miért olyan szomorú?

A kérdés hangsúlyát elrontotta. Nagyon leereszke-dően kérdezte, és a fiatalember ezt megérezte. Kicsiny grimasszal, félig elfordulva válaszolta.

- Én mindig ilyen vagyok, kisasszony. Gondterhelt.

Lea már nem kérdezhetett mást, mert a férfi kinyi-totta az ajtót, hátra sem nézve köszönt, és eltűnt. A nő a pezsgőspalackot nézte, és mellette a két poharat. Elég egyértelmű jelzés volt. Az természetes, hogy Sault kapitány nem a stewarddal üzentte meg, mikor látogat el az utas kabinjába. De ha nem hülye ez a... hogy is? Auxe... akkor bizony ő is érti a két poharat, s rögtön elpletykálja az egész legénységnek. Azt beszélnek, az összezárt férfiak éppen olyan pletykások, mint a nők.

Lea jobb kedvre derült. Megigazította a haját, és azon kapta magát, hogy egy gyermekkorából ismert kis dalt dúdolgat.

Tóparton ültem,
Fényhálót szőttem...
Halászkok, halászkok
A tóba dobjátok...

Alig ért az első strofa végére, kopogtak, és Sault kapitány lépett a kabinba.

- Mindjárt éjfél - mondta a fedélzeti őr. Középtermetű matróz volt, unalmas arcú. Ezt ugyan most nem lehetett látni. Éppen kifordult a fedélközi lejáróba, és a társához szólt. Fedélzeti őroket alkonyattól reggelig csak akkor kellett állítaniok, ha a hajó Afrika partjai közelében haladt. Bizony nem gyermekmesék a mai kalózkodókról szóló történetek, különben pedig a biztosítótársaságok is megkövetelték ezt. A modern kalózkodó a huszadik század végén modern eszközökkel dolgoznak, és sok hajó bánta már a velük történt találkozást. Az OSMA nem akart osztozni sorsukban, és ugyanígy érzett a Samson Ltd. vezérkara St. Nazaire-ben. Az OSMA-n kívül négy másik hajójuk volt még, és azokon is ugyanezeket a rendszabályokat léptették életbe Afrika mentén.

- Mi van a radaron? - kérdezte a másik. A kormányos matróz lejött egy forró teára. Addig váltótársa tartotta a kormányt.

- Semmi, gyerekek, fő a nyugalom - és eltűnt a lefelé vezető keskeny lépcsőn.

- Kár, hogy nem látni be a nő kabinjába - így a fedélzeti őr, amikor társával átkerültek a hajó másik oldalára.

- Próbálg meg kötélen leereszkedni a hajó oldalán - tréfált a másik. Felröhögtek, és lassan mentek tovább, az orr tájékán beleolvadva a sűrű sötétségbe.

- De kapitány úr... - suttogta Lea tettetett felháborodással.

A kabinban csaknem sötét volt. A nagyobbik lámpát maga Sault oltotta el percekkel korábban, csak a sarokban égett a kis olvasólámpácska. A kapitány ingujjban, zakó és sapka nélkül ült az ágy szélén, Lea mellette.

- Nagyon... nagyon kívánlak... - mormolta amaz, és belecsókolt Lea nyakába. Amaz csak egy pillanatig gondolkodott, aztán erélyesen eltolta magától a férfit.

- De Sault úr!... Ezt nem szabad. Nekem vőlegényem van!

- Tudom - suttogta a férfi. - Ahhoz utazik Bombaybe. Ez nem változtat azon, hogy... - nem is folytatta, a nő érezte vágyát. Maga sem volt fából, de... Nem, nem most, nem így, talán nem is vele. Még nem. Túl korán lenne. Mindjárt az első este?... Pár órája van még csak a hajón. Nem mintha Lea Frankert túlságosan befolyásolták volna a látszatok. Nem az a fajta volt. Ördögi ötlete támadt.

- A fedélzeten láttam az egyik tisztjét - nem folytathatta, mert Sault a szájára akart tapadni ajkával, elartotta magától. Közben a férfi keze már a pongyola alá tévedt. Sault-t valósággal megőrijtette a nő meleg bőre.

- Mi van... a tisztemmel?... - kérdezte. Lea most kiszabadult, felugrott. Sault előrecsúszott, dolgozott benne az alkohol is.

- Tetszik nekem.

- Jobban mint én? - kérdezte Sault sértetten. Kissé kijózanodott.

- Maga kétségkívül nagyon vonzó ember, kapitány - felelte Lea. Sault tudata annyira elborult már, hogy nem értette a mondat ki nem mondott, de odakívánczó második részét. Csak annyit hallott meg belőle, amennyit akart, amennyi számára hízogó volt. És erre ismét kinyújtotta feléje a karjait, Lea ügyesen elhúzódtott, pedig nem volt túl sok hely a kabinban. - De az a tisztje... hajjaj! - égnék fordította a szemét. Sault ne-

hézkesen feltápászkodott. Lea csak arra ügyelt, nehogy rávesse magát ismét; már nem volt kedve birkózni. Az elmúlt órában éppen elég volt elviselnie Sault rámenősségét. Nem hitte volna, hogy egy ötvenes éveiben járó, felelős állású férfi ennyire elveszítheti a fejét a látán... Vagy hitte mégis? Tudta előre?

- Felkísérem, kapitány. Jöjjön! - kinyitotta a kabinajtót. Kabátot vett magára, kinézett a folyosóra. Csak egy lámpa volt jóval odébb a lépcsőnél. Errefelé most nem járt senki. No igen, a másik három kabin üres.

Sault felkapta zubbonyát, sapkáját, és ment. Az ajtóban még mondott volna valamit a lánynak, Lea látta az arcán, micsoda harag forr benne - akkor váratlanul megsimogatta Sault arcát.

- Holnap este várom, kapitány.

- Ugyanígy? - kérdezte amaz, még keserűen. Bár már közről nézett a lány szemébe, és abból csábos ígéretet olvashatott ki.

- Nem ugyanígy. Másképpen. Egészen másképpen - lehelte Lea halkán. Sault jobb kedvre derült. Követte Leát fel a lépcsőn. Mielőtt kilépett volna a fedélzetre, a lány konspiráló hangszúllyal odaszólt neki: - Öltözzön fel, és mutassa meg magát néhány helyen, mielőtt aludni megy!

- Értem... És maga?

- Sétálok egyet a fedélzeten. Jó éjszakát, Sault.

- Jó éjszakát - a kapitány könnyed léptekkel, csaknem fütyörészve indult balra, Lea meg jobbra.

Odakünn ismeretlen, távoli fények szikráztak. Talán ott, ahol a messzeségben az égbolt összeér a földdel? A legszeleső csillagok?... Néha egy-egy férfi léptei dobogtak a fedélzet deszkáin, majd ismét csönd lett. Valaki árnyékos saroktól árnyékos sarokig ment, nesztelenül. Olykor nyikordult egy daru, kisebb hullám csapta

meg a palánkot. Az OSMA sebesen haladt ismeretlen célja felé.

- Lea?... - suttogta egy férfi.

- Én vagyok - felelte a nő, és mozdulatlanul várt, míg a másik előbukkan. De az továbbra is árnyékban maradt, bár itt volt valahol a közelben. Mentőcsónak csigája csikorgott. Az a férfi biztosan nagyon jól ismeri a hajót, hiszen itt szolgál.

- Minden rendben?

- Igen. Egyelőre.

- Ha baj van, keress meg! Bármilyen ürügy jó lesz. Utána menj a kabinodba!

- Értem. Amint szükségem lesz rád, jelzek.

És a két árny elvált egymástól. A hajó tovább himbálózott a hullámokon. Odalent zakatoltak a gépek, hátul pörgött a hajócsavar. Remegett a fedélzet, néha mozdultak a daruk, odébbcsúszott egy-egy drótkötélcso-mó. Olajszag és tengervíz illata szállt a sűrű, sötét levegőben.

Vasárnap

A kikötőt innen alig lehetett látni.

Ott volt valahol távolabb, a háztetők fölött idelát-szottak az emelődaruk és a gabonaelevátorok, meg né-hány gáztartály is csillant ezüstösen. De más nem jelez-te, hogy ott a tengerpart. Néha a fehér sirályok csapód-tak a magasba.

Igles felügyelő beletúrt immár ritkuló, sötét hajába, és eszébe jutottak az ősz szálak is. Ma reggel is látta bo-rotválkozásakor a tükörben. A fenébe, hiszen alig múltott negyvenöt!... És sohasem hordott kalapot, akkor mi-nek hullanak máris?! Azt hallotta, aki nem hord fejfe-dőt, annak a haja erősebb, tovább kitart. Vagy ez is csak afféle mendemonda lenne?

- Nem hittem volna, hogy ma is bejön - mondta mö-götte az ügyeletes tiszt. Határozatlanul állt a küszöbön.

- Csak megnézem, mi újság. Nem jött-e telex abban a narkóügyben, tudja - és Igles átment a másik szobába. Amikor visszajött - a telexgép üres volt -, az ügyeletes már visszament a földszintre. Igles nem vallotta volna be semmiért, hogy nem a narkósügy esetleges fejlemé-nyei érdeklik. Inkább az, hogy ne legyen otthon. Mióta megromlott a házassága, és a két kamasz fia is egyre önállóbb lett - semmi sem érdekelte őket otthon, az egyik motorversenyekre, a másik koncertekre járt éj-jel-nappal -, nem volt miért imitálniok feleségével a példás házasságot. Előtte fogcsikorgatva csinálták vagy tíz évig, belefáradtak.

Igles felügyelő átnézte az asztalán heverő cédulákat. Mindegyiket ő maga írta még tegnapelőtt, pénteken, estefelé. „Ez oké, ez is... ezt majd hétfőn...” – szelektált köztük unottan. Aztán az utolsónál megakadt. „OSMA-hajó, elment szombat délután”, állt rajta. Ja, persze, az a bizonyos különleges rakomány! Ha elment, rendben van! Amint kiment a kikötőből és elhagyta a spanyol vizeket, semmi köze hozzá többé. A hajó különben is francia. A rakománya ugyan innen származott, spanyol gyártmány. Még eszébe volt, mit mondtak neki csütörtökön a biztonsági hivatalban. Kevés az emberük; s az ilyen, nem nagy energiát igénylő ügyeket szívesen a helyi rendőrség nyakába akasztják, vallotta be nyíltan az a tiszt, aki az effélékkel foglalkozik. Igles most egy percig gondolkozott, mit is kellene ezzel tennie, aztán nem jutott eszébe semmi. Megnézte a jegyzeteit. Biztosan rendben van minden.

De azért csak nem hagyta nyugodni a dolog, felhívta a kikötőt. Míg a kapitánysággal beszélt, tekintete a szemközti íróasztalra tévedt. Ott ül Naara, a kis újonc. Az igazi neve meglehetősen furcsa, Leonarda, igen, Leonarda. De ő maga kérte, hogy egyszerűen Naarának szólítsák a kollégák. Igyekvő leányzó, de még le kell győznie a férfikollégák ellenállását. A házban alig van nő, legfeljebb a fogdások között van egy vagy két rendőrnő, a motozásokhoz, előállításokhoz. Igles olykor látta is őket. De azok nagydarab, vastag hangú, durva nők voltak, az ilyeneket amúgy sem kedvelte. Naara most az egyetlen nyomozónő ezen a környéken. Nem lesz könnyű dolga. Persze ő, Igles, segíti, ahogyan lehet...

A férfi maga előtt látta Naara szelíd tekintetét. A testét. Nem lehet rossz nő; amennyire tudja, nincs most senkije. Rokonszenves, csöndes leányzó.

- Kapitányság? – végre megkapta, akit keresett. A rendőrségi összekötő vasárnap is szolgálatban volt. Míg az kikereste az adatot, Igles elképzelte, hogy Naara

ott ül és őt nézi. Rámosolyog... Aztán a készülékben kellemetlen férfihang reccsent. Egy képernyőről olvashatott le mindent, amelynek legfelső sorában az „OSMA” név és a tegnapi dátum szerepelt.

- ...igen, elment délután, a tervek szerint, minimális késéssel. A legénységből nem maradt le senki, rakomány rendben, egy utassal a fedélzetén.

- Egy utassal? - kérdezte Igles. - Nem tévedés?

- Nem. Itt áll a képernyőn.

- Nekem előzőleg úgy jelentették, hogy ezen a hajón négy utas lesz, és mind itt száll fel.

- Indulás után, már vontatás közben adta a végleges adatsort a hajó kapitánya, Sault, rádión. Ez biztos, kérem - mondta amaz kissé sértődötten, hogy kételkedni merészeltek a szavában.

- Értem, köszönöm - Igles agyában halványan mozdult valami. Maga sem tudta még, mi lehet az. Megköszönte az adatokat, letette a kagylót, és kis habozás után Naara otthoni számát tárcsázta. Egyszer hazavitte kocsiján a lányt, amikor az még nem vett magának részletre egy kis Daihatsut. Naara az északi külvárosban, meglehetősen kietlen környéken bérelt egy éppen olyan kietlen lakást. Talán hamarosan beljebb költözik?

Nem sok reménye volt, hogy otthon lesz. Hiszen vasárnap van. Talán élnek a közelben rokonai, elment őket meglátogatni? Egy szeptemberi vasárnapon annyit mindent csinálhat egy nő. Egy fiatal, csinos nő... De szerencséje volt. A harmadik csöngés után Naara felvette.

- Halló!

- Igles vagyok, Naara. Nem zavartam meg?

A lány hangjában volt egy kis feszültség. Igles gyorsan hivatalos hangot ütött meg.

- Nem, nem kell most bejönnie. Ugye, attól tartott?... Nem, erről szó sincs, tulajdonképpen. Ámbár... felmerült egy ügy. Emlékszik az OSMA nevű hajóra?

- Igen, a biztonságiak adták át, vigyázzunk rá, míg itt lesz a kikötőben.

- Persze, arról van szó... Ugye, maga is úgy emlékszik, hogy a hajóstársaság négy utasnak adott ki jegyet?

- Így volt. Ezt is ellenőriznünk kellett. Sőt valahol a jegyzeteim között megvannak a lakcímeik is.

- Az a gyanúm, szükség lesz a címjegyzékére - míg beszélt, az ablak felé fordult. Az ég elborult, most szürke lett odakünn minden. Elment a kedve mindentől. Vagy talán Naara most felvidítaná?... De elhessegette magától a gondolatot. Micsoda ostobaság, Naara legfeljebb huszonhat vagy huszonhét éves lehet, no és hát-ha van is valakije. Eszébe sem jutna egy negyvenöt éves nő emberrel... Aki ráadásul a főnöke is. Sejtette, Naara nem kedveli az ilyen klasszikus helyzeteket. A klaszszikusan unalmas és elcsépelet helyzeteket. Ő egy szép arcú, meglehetősen külsejű fiatal nő, akinek ezer más lehetősége és esélye van - éppen vele állna szóba? Nem kellene erőltetnie. Annyi jóképű fiatalember kószál ebben a városban.

Ugyanakkor nagyon árvának érezte magát, már évek óta. Felesége volt, de valójában akárha nem is létezett volna. Egy árnyék, aki folyton ott imbolygott mellette. Semmi több.

Naara felbukkant, fényt hozott a homályba - de Igles soha senkinek, egyetlen félszóval sem árulta el, mire gondol a lánnyal kapcsolatban. És már előre rettegett attól a naptól, amikor Naara oldalán majd megpillant egy fiatalembert. Valószínűleg egy kollégát, fiatal tisztet, ebből az épületből... És még majd gratulálnia is kell?! Netán esküvői tanúnak hívják, vendégnek egy lakodalomra?... Nem viselte volna el. Pánikszzerűen félt az öregségtől. És egy ilyen esküvői tanúskodás éppen ennek az első, már visszavonhatatlan jele lett volna. Az esküvői tanú ártalmatlan idősebb úr szokott lenni... Az ördögbe is!

- Gyanakszik valamire, felügyelő? - kérdezte Naara. Most már elmúlt a feszültsége.

- Ma pihenjen - mondta Igles. - De holnap reggel, ha bejön, ez legyen az első dolga. Próbálja megtudni, mi történt a másik három utassal. Aki végül is felkerült a hajóra, azzal ne törődjön. És ha valami nem stimmel, a legénység is érdekelhet bennünket. Kivétel nélkül mindenki, aki a hajón dolgozik; érti?

- Rendben van, főnök - mondta a lány. - Más nincs?

Más?... „Csak annyi, hogy szívesen magával ebédelnék. Vagy vacsoráznék”, gondolta Igles. Nem mondta ki, persze. Sóhajtott.

- Semmi más, Naara. Pihenjen jól. Viszlát.

Erős szél fújt kelet felől. Az OSMA orra hát nemcsak a hullámokat, hanem a másik láthatatlan ellenfelet is vágta, hasította. A felépítmény küzdött a szembeáramló levegővel, de azért a hajó - látta jól Trets - remekül haladt előre. A rakomány csaknem teljes; a felfestett merülési skála szerint alig tíz centiméter látszott a hajótesten. Ezt bizonyítja a rakománylista súlyrovata is. Fő, hogy jól elosztották, Lohne érti a dolgát. Nem csúszhat el egyetlen konténer sem. És nem rossz most a sebesség, a szél ellenére sem.

Lea még a kabinjában volt. Reggel tett ugyan egy rövid sétát a fedélzeten, de hamar megértette: a felhőtlen ég, a napfény nagyon csálóka, inkább hideg van, mint meleg. Visszabújt hát a kabinjába. Rövid sétája alatt több tiszttel és matrózzal találkozott, mindegyikre úgy nézett, de úgy... ahogyan csak ő tudott. Egyszer külön megtanulta ezt is, és lám, ma is hasznát vette tudományának. Délben talán az asztalnál is kokettálni fog a tisztekkel, kivéve a kapitányt. Hadd legyen féltékeny! Hiszen vele úgymint találkozik este. De addig... még nagyon sok idő van.

Kopogtak az ajtaján. Auxy, a pincér dugta be a fejét.

- Jó napot, kisasszony.

- Jó napot - Leának változatlanul nem tetszett a pasas, valahogy ösztönösen és ok nélkül találta ellenszenvesnek. A férfi sovány volt, és nem ébresztett benne semmilyen érzelmet, a lenézésen kívül. Neki nem is akart tetszeni. - Mi újság?

- Dinan géptiszt küldi önnek - letett egy kis csomagocskát, és azonnal kiment. Majdhogynem hátrált. Lea megvetően nézett utána, csak az ajtókilincs kattánása után nyúlt a csomagocskáért, és óvatosan kibontotta. Egy teknőccsontból faragott fésű volt; primitív, de nem csúnya munka. Bennszülöttek faragják valahol Kelet-Ázsiában. A géptiszt nem írt mellé egyetlen cédulát sem. Romantikus lélek lehet...

„Vasárnap van”, gondolta Lea. Már vasárnap. És az idő - mint minden emberi idő e földön - véges. Tehát sietnie kell. Ebédig még maradt egy kis ideje.

Felöltözött. Most már egy kék-fehér zubbonyt is öltött, tudta, hogy ez nagyon jól áll neki. Legutóbb Davosban mondták, a sípályán. Persze, ott is körülrajongták. Mint mindenütt.

Kiment a folyosóra, fel a lépcsőn. A fedélzetén jobban érezte a hajó himbálózását. De nem állt meg. A konyha mellett vitt el az útja. Nem látott senkit, de hangokat hallott. Kiment hát az orrba. A raktér nyílásainak tetejét ponyva borította. Egy ember járta éppen körbe a középső nyílásfedelelet, hajlongott. Olybá tűnt, mint valami varázslat vagy tornagyakorlat. A férfi szabályosan körbement minden rakfedél körül, és három-négy méterenként lehajolt, aztán ment tovább. Lea csodálkozva nézte. Amikor odaért mellé, megmarkolta a korlátot. Az orrban felvágódó fehér tajték olykor rájuk hullott.

A férfi felállt, és rámosolygott a nőre.

- Mi még nem találkoztunk, kisasszony. Lohne vagyok, rakodótiszt és rádiós.

Ügyetlenül kezét fogtak. Lea látta, hogy amaz is vé-

gignézett rajta, és ezt nem is titkolta. A mellein is megakadt a szeme, de leginkább az arcát figyelte. Rádiós... rádiós... - zakatolt a nő agyában, miközben barátságosan rámosolygott.

- És miért hajlongott itt? - kérdezte őszinte kíváncsisággal.

- Elismerem, egy laikusnak furcsa látvány lehetett - nevetett amaz. Harmincas éveiben volt, napbarnított arcán, rokonszenves ráncokkal a szeme sarkában. Talán egy árnyalattal alacsonyabb a lánynál, de ezt most az imbolygó fedélzeten egyikük sem vette észre. - Naponta legalább kétszer ellenőrzöm a rakfedelek vízállóságát. Nagyobb hullámverésnél azért a fedélzetre is felcsap a víz, különösen az orr-részen. Ha nem vízhatlan a zárás, megsínyli a rakomány. No és a hajó biztonságának sem tenne jót, ha felülről csapna be a víz a rak térbe.

- Ja, tényleg, a rakomány! - álmélkodott Lea. - Az micsoda tulajdonképpen? Minek köszönhetem, hogy éppen ez a hajó megy Bombaybe?

- Gyári berendezéseket viszünk. Azt hiszem, gépeket meg ilyesmit - Lohnén látszott, hogy nem különösebben foglalkoztatja az ügy. Valójában talán közömbös is neki, mi van a hajó mélyében. - Tudja, engem mint rakodótisztet csak az érdekel mindig, milyen formában kapjuk az árut, hogyan csomagolták, nem hajlamos-e menet közben, viharban az elmozdulásra, merthogy annak katasztrófális következményei lennének. A legjobban a konténereket szeretem vagy a majdnem ugyanolyan nagy faládákat. Azokat lehet a legjobban rögzíteni. Hát itt is olyanok vannak most, néhány alumíniumkonténer, negyvenhat hatalmas láda, akkorák, mint egy... mint egy... - körülnézett, mihez hasonlítsa, de nem talált semmit, hát felugrott a rakfedélre, és feltartott kézzel mutatta, milyen magas egy-egy láda. Lea mosolygott.

A jelenetet a hídról figyelte Trets másodtiszt. A férfi dühösen rágta az ajkát.

„A fenébe... Lohne! Mit produkálja ez magát, jó hogy nem balettet ad elő!”, morogta nem túl hangosan. A kormányos matróz – egy nagyon napbarnított nizzai fiú – Guéret, úgy tett, mintha nem látná, mi folyik odalent a fedélzeten, és mit él át itt Trets. Guéret csak magában vigyorgott. Leát persze ő is éhes szemmel figyelte. Mint kormányosnak, nem sok esélye lehetett a nőnél, ezt már sejtette. A legénység különben ma reggel már pontosan tudta, hogy tegnap este Sault kapitány Lea Franker kabinjában töltött pár órát, de aligha történt köztük valami, mert Sault eléggé dühösen került elő, és jól leteremtette Auxyt, a stewardot. Most hát szabad a pálya, gondolták. Többen azt számígtatták, mióta nem lehetett Lea férfival, feltéve, hogy hűséges természetű. A vőlegénye Bombayben várja, de mikor utazhatott el oda?... Azon is csodálkozott valaki, hogy miért nem megy repülővel? Bombay gépen hat vagy hét óra, hajóval viszont három hét, ha nem több...

Trets aztán csak annyit látott onnan fentről, hogy Lohne és Lea elindulnak a lépcső felé. Hamarosan eltűntek a szeme elől, mert a felépítmény kiálló részei eltakarták őket. Trets dühösen rágta az ajkát.

– Mitől tart? Jöjjön be nyugodtan! – mondta a nő. Lohne még a kabinajtóban állt. Aztán kissé zavart mosollyal emelte lábát a magasított küszöb fölé, s bejött. Lea közben ledobta pulóverét, könnyű kis blúzban maradt: – Kér egy whiskyt?

Lohne olyasmit motyogott, hogy ilyenkor délelőtt talán nem tenne neki jót – de Lea úgy tett, mintha nem is hallaná. A kérdés egyenértékű volt a kínálással, a kínálás pedig az elfogadással, vélhette. Töltött két pohárba. Aztán intett a férfinak, üljön le egy fotelba. Közben el-

ment az ajtóhoz, és ráfordította a reteszt. A rádiós piros arccal ült, szemét nem vette le a lányról.

- Mindig ilyen feszült? - Lea melléje ült. Szorosan melléje... Lohne zavarában csaknem egyszerre hajtotta fel az italt, marta a torkát, krákogott. - Nem irigylem a feleségét.

- Nincs feleségem... illetve, csak volt - dadogta Lohne. Mi sem állt tőle távolabb, minthogy most egykori, kudarcra végződő házasságáról meséljen. Közérről nézhetett Lea szemébe, és ott annyi melegséget, sőt mást is felfedezett... Aztán, bár harcolt ellene, tekintete lejjebb tévedt. Ujjai a pohárra szorultak. Leának semmi sem került el a figyelmét.

- Tetszem magának - állapította meg. És mosolygott. Lohne nagyokat nyelt, megnedvesítette az ajkát.

- Igen... persze - és kiszakadt belőle: - Rettenetesen tetszik!

Lea, még mindig a szemébe nézve, lassan közeledett hozzá. Az arcuk már csaknem összeért. Akkor a nő keze is elindult. Megfogta a férfi tarkóját, közelebb húzta a fejét... A csók elkerülhetetlen volt. Lohne még mindig nem tért magához, annyira hihetetlennek vélte a történeteket. Éppen őt választotta volna ki Lea Frankert?... Mikor itt a kapitány, itt vannak a többiek, akik már érkezése első percétől nyüzsögnek körülötte? A jóképű Visso, Trets, és... Szóval mégis... ő kell neki? Az öröm, a kellemes meglepődés és a büszkeség valósággal felcsapott benne, akár a hullám. Hirtelen nagyon erősnek érezte magát. Megragadta Lea derekát, csókjaik vadak voltak és eleinte kaotikusak, orrukát összehúzták, szemük mosolygott.

- Gyere... - lihegte Lea. A férfi felállt, felemelte Leát is. Az egyik keze a lány bal mellére tévedt, érezte a blúzon átsugárzó meleget; azonnal felébredt minden vágya. Ugyanakkor Lea ügyesen szétgombolta a férfi zubbonyát, és ingén is az egyik gombot. A meleg ujjak már a bőrét tapogatták, ami Lohnét mérhetetlenül fel-

izgatta. Lassan elfeledkezett mindenről. A társairól, a hajóról. Csak Lea szemét látta, érezte teste veszélyes közelségét...

A kabinágyra már félmeztelenül zuhantak. Lohne valósággal dédelgette a nő melleit. Csodaszépek voltak így szabadon. Mint két pirosló, gömbölyű gyümölcs. A barnás bimbók körül pehelyszerű kis szőkés szőrszálak és nagyon széles udvar... A férfi valósággal ráta-
padt, előbb az egyikre, aztán a másikra; szívta, nyalta örülten. Utána meg csak tobzódott hol egyikkel, hol a másikkal. Végül a markába vette mindkettőt, kissé összeszorította, orrát-száját közéjük dugta...

- Kis buta - nevetett Lea anyásan, és a férfi arcát csókolgatta. - Miért nem vetkőzöl le?

És maga járt elől jó példával. Gyakorlottan, nagyon gyorsan bújt ki mindenéből. Már meztelenül hevert az ágyon. Combja vastag volt, jó alakú, csípője fehérlett... Lohne szinte leszaggatta magáról a nadrágot, a cipőt. A világ elborult előtte, már csak a nő testét kívánta. Lea hozzábújt, ez meghatotta a férfit, most csak ő létezett és Lea. Lea...

- Te igazi férfi vagy - suttogetta a lány, amikor meglátta, hogy Lohne már nagyon vágyakozik utána. ODA is nyúlt a kezével, lágy, selymes ujjakkal. Lohne behunyta a szemét, olyan jó volt!... Lea ujjai alulról közelítettek, először megfogták zacskóját, finoman megszorították a két golyót, nem, nem fájt. Egy csöppet sem. Inkább olyan izgató volt, hogy Lohne a szemét is becsukta. Már szinte egész testtel Leához simult, de a lány valahogyan akkor is hozzáfért. Ujjai most a férfi hasán sűrű erdőbe tévedtek. Lohne felnyögött, és az ő keze is vándorútra indult...

Egy perccel később egymás testének rejtekeit keresték kézzel, szájjal. Lea az ágy előtt a padlón állt, Lohne szétterpesztett lábakkal ült, és nagyon szorosan ölelte Leát, miközben finoman harapdálta a lány combjainak belső oldalát. Lea sikkantott, és elhúzódott. Lohne fel-

ugrott, utánarohant. A kis mosdó előtt érte el. A tükörben is látták egymást. Aztán Lea lassan letérdelt, de miközben aláereszkedett, végigcsókolta a férfi szőrös mellét, majd hasán a meleg bőrt, combjai közé fúrta a fejét, először csak ujjával játszogatót el, majd a végét a szájába is vette... Lohne előbb a tükörben nézte magát, aztán behúnyta a szemét, és csak hagyta, hogy Lea játszadozzon VELE és vele. Olyan kéj öntötte el, amilyent még soha nem érzett.

Leának ebben is nagy gyakorlata lehetett. Haja előrehullott, eltakarta az arcát. Mindkét keze dolgozott. Az egyik alulról simogatta a férfi zacskóját, a másik megragadta a tövénél, néha erősen hátrahúzta a bőrt. Ugyanakkor nyelve először lassan körözött, aztán mind gyorsabban és erősebben. Ajka szorosan hozzásimult, és ezért a férfi úgy érezte, mintha már máshol lenne, mintha már a végkifejlethez közeledne. De mielőtt kéjérzete nagyon erős lett volna, Lea erősen elszorította a tövénél, így a combjaiba lopózó-közeledő édes fájdalom egy időre visszavonult.

Aztán Lohne kirántotta magát a nő szájából, már nem bírta tovább, túl jó volt neki.

- Nagyon közel vagyok - lihegte magyarázóan. Most ő bukott térdre Lea előtt. A lány terpeszben állt. Nagyon szép volt derék alatt is; vénuszdombja erősen kiállt, és parfümillatot árasztott. Lohne hevesen merült bele, ujjával széthúzta a nagyajkakat, aztán nyelve rálelt arra, amit keresett. Időnként mélyre, nagyon mélyre is merült... Lea csiklandósan, vágyakozva, mélyen, torokból nevetett. A mosdóhoz támaszkodott, olykor egyik kezével a férfi fejét fogta, vagy hajába markolt. Vagy irányította is őt, finoman.

Amikor már nagyon közel volt, kitépte magát Lohne öleléséből és az ágyhoz futott. Érthető jelzés volt, hát Lohne követte. Ő is vágyott már a megoldásra. Egész teste egyetlen nagy feszültség volt. De előtte Lea még elkapta a combjait. Megint szájába vette a férfit, körbe-

nyalintotta. Lohnéban valósággal üvöltött a vágyakozás...

- Gyere már!

Lea engedelmesen a hátára feküdt. Lohne most már sietett. Lea segített, hogy megtalálja helyét, az egyetlen igazi helyét... Lohne felnyögött, és lassan lendületbe jött. A ritmus ismerős volt Leának. Lohnének még eszébe villant, hogy ez a nő nagyon érti a dolgát, most már csak nevetetne azon, hogy tegnap délután egyesek a hajón még szűznek hitték... Aztán gondolatai eltávolodtak, már nem is voltak. Nagyon is érző állattá lett a férfi.

Közről látta a lányt. Lea behunyta szemét, de nem rejthette el, mennyire élvezi. Lohne boldog és büszke volt önnön erejére, hódítására... Lihegett, nyögött, kéjesen.

- Most... édesem, most! - kiáltotta Lea. Lohne csak kicsit késett el, ő is felfutott a csúcsra. Akár egy vulkán, úgy lövellte magából örömét. Aztán lihegve nyúlt el a lány mellett a keskeny ágyon. Izzadt testük egymáshoz szorult...

Sault kapitány szigorú pillantásokat vetett körbe-körbe. Még mindig azon járt az esze, amit Lea Franker mondott neki. Melyik lehet az a tisztje, aki úgy tetszik neki?...

Visso ült a legközelebb, de csak szótlánul evett. Időnként persze ő is vetett egy-egy pillantást a többiekre, de főleg bal felé, ahol Lea ült. A lány meglehetősen szótlán volt. Trets sem volt fergeteges jókedvében. Dinan, a géptiszt leplezetlenül bámulta a lányt, és szinte kizárólag hozzá intézte szavait. Amikre Lea csak feléből-harmadából válaszolt, inkább mosolygott. Egyszer egy halvány mosolyt megeresztett Sauld felé is, ekkor a kapitány kissé megbékélt a világgal. De utána megint

belésajdult a féltékenység. Leának tetszik az egyik tisztje...

- Lohne hol van? - kérdezte végül.

- Üzeneteket továbbít St. Nazaire-be - felelte Visso.

- Összegyűlt néhány távirat a legénységtől. Azt ígérte, amint végez, ő is jön.

Lea kutató pillantásokat vetett a tisztekre. Hallották-e már, hogy ő ma délelőtt Lohnéval?... Egy ekkora hajón percek alatt elterjedhetnek a hírek. De lehet, hogy senki nem vette észre a dolgot?... Lohne biztosan hallgatni fog, szavát vette, mielőtt elváltak.

A steward, Auxe, behozta a második fogást. Ezt a szakács mindenkinek kimérte már a konyhában, tányérokra tette, s Auxe kettesével szervírozta. A küszöbön megbotlott, kis híján elejtette Sault adagját. A hajó hullámokon bukdácsolt.

- Ha ilyen ügyetlen, mit fog csinálni viharban? - csattant fel Sault.

- Elnézést, kapitány úr - mondta Auxe. De meglehetősen bizonytalan léptekkel ment ki ismét. Lea megvetően mosolygott. Ezt látva, Dinan és Trets is hasonlóképpen tett. Visso magyarázóan közölte.

- Most vettük fel, meglehetősen szerencsétlen alak. De az előző steward felmondott. Nem volt idő nagyon válogatni.

Sault hallgatott. Auxe jött a következő két tányérral, az egyiket Vissónak, a másikat Leának szánta. A hajót újabb hullám emelte meg az orr felől. Auxe ajkába harapott, feljebb emelte a kezét, de elvettette a lépést, és csípőjével Lea székének ütközött.

- Nem tud vigyázni? - kérdezte a nő éles hangon. Kezdetől nem szívelte ezt a sovány férfit, az ilyenek mindig féregre, gilisztára emlékeztették. Az undor ott maradt az arcán, míg Auxe újabb sűrű bocsánatkérések közepette el nem hagyta a fülkét.

A tiszték beszélgettek, de Lea erre nem figyelt. Az asztal alatt lába kis kalandozásra indult. Vele szemben

Dinan ült, hát most az ő lábára tévedt a lába... Dinan egy mondat közepén megbicsaklott, valamit dadogott. Lea halványan rámosolygott, és visszahúzta a lábát. Az asztalnál a társalgás folyt tovább, senki sem vette észre a kis közjátékot. Sauld ásványvizet töltött egyetlen utasuknak - alkoholt ilyenkor nem szolgáltak fel, Lea kedves mosollyal köszönte meg. A lába most Sauld lábfejét érintette az asztal alatt, aztán visszavándorolt Dinanhoz, és ismét finoman megnyomta. A géptiszt valószínűséggel kivirult, nagyon magabiztos és büszke lett. Kétszer is úgy nézett körül, mint aki megmászta a Himaláját, és az egész világ a lábainál hever. Lea csak magában derült ezen. „Milyen ostobák is a férfiak!...”

A hajón nem látszott, hogy vasárnap van. A tengeren minden nap munkanap, jegyezte meg az ebéd végén Sauld, és felment a hídra. Szemmel láthatóan a többi tisztnek is volt dolga. Lea tett egy rövid sétát a fedélzeten. Trets ugyan rögtön jelezte, hogy szívesen elkísérné, de elutasította. Egyedül akart lenni. Főleg azért, mert ezzel is terve volt.

A jobb fedélzeten sétált. Az orrba érve megállt, a korláthoz simulva lenézett. A hajó fehér és sötétzöld orra mélyen szántotta a habokat, nem láthatta a vízvonalat. A horgonylánc nyílásán át kifért volna egy ember, az olajos-rozsdás lánc szemei akkorák voltak, mint egy dinnye. Valami félelmetes is volt ebben. Lea egészen közel állt a lánchoz, és csak nézte. Kissé úgy érezte magát, mint egy horrorfilmben. A lánc mozdulatlanul feszült, a fedélzeti nyílásba futott, ahol alul valamilyen gépezet tartotta, biztosan. A hajó palánkja mellett odakünn, szintén mozdulatlanul tapadt a hatalmas, embernyi vashorgony. Közben az OSMA himbálózva haladt kelet felé.

Lea felemelte a tekintetét.

A tenger kékeszöld volt, eléggé komor. Felhős az ég és szeles a táj. Sehol egy part, sehol az állandó, mozdulatlan pont. Csak a hullámok, és közöttük-bennük,

mintha maga is egy hullám lenne – a hajó haladt. Volt ebben valami reménytelen, de lenyűgöző is egyszerre; hiszen az OSMA szembeszállt az elemekkel. Amelyek ugyan nem dühöngtek, de – úgy tetszett a lánynak – hosszasan és aprólékosan dobálták a hajót, hogy szét-szedjék, eltörjék, csavarjait kilazítsák, darabjait elnyeljék... Ám az OSMA csak haladt előre, a maga tudta úton, mintha ügyet sem vetne a vízre, égboltra, szelekre. És valójában tényleg így volt. A hajó holt anyagokból állott, de az élő ember irányította, és így ketten együtt legyőztek minden akadályt. Mindent?... Lea arcán gúnyos mosoly játszadozott.

Aztán Lea a felépítmény lépcsőjére ment fel, mindkét kezével kapaszkodott jobbra is, balra is, meredek és keskeny fokok voltak ott. Tudta, arra van a rádiós kabinja. Meg is találta hamarosan.

Lohne a félig nyitott ajtónál ült, fején hallgatóval. A falra erősítve nagy fekete készülékek, erősítők, antennaforgató. Néhány kivilágított skála, jegyzetfüzet. A vészrádió piros gombja jól látható helyen. Lohne éppen egy mikrofonba beszélt. Amikor a bejárat elsötétült, felnézett. Lea csak rámosolygott, nem ment be. Bólintott, és továbbment.

A taton két tengerész állt, már üres festékesvödörökkel és mocskos ecsetekkel. Jól megnézték Leát, aki úgy tett, mintha ügyet sem vetne rájuk. Kétszer is elsétált arra, közel hozzájuk, aztán megállt a korlátnál, és a tájat nézte. A tenger engedelmesen hordta hátán a hajót. A matrózok jó ideig nem tudták levenni tekintetüket a lány fenekéről. Utána meg egyetértő pillantásokat váltottak. Nekik sem volt szükségük szavakra, gondolataik ugyanazon az ösvényen haladtak.

Aztán felbukkant Visso első tiszt. Gáláns mozdulattal mutatott körbe.

– Kisasszony... Íme a birodalmam.

– A magáé?... – mosolygott Lea. Most nagyon szép és kívánatos volt. Visso szikár alakja fehér ruhás fel-

kiáltójel volt, kettémetszette a láthatárt a lány előtt. Amikor Lea a tiszt szemébe nézett, megnyugodott. Ha már elterjedt volna a híre, mit művelt ma délelőtt a kabinban Lohnéval, Visso nem keringene így körülötte. Visso nagyon is angolos volt, még a mozdulataival is az előkelő angol urak filmekben látott viselkedésére emlékeztette Leát. Egy icipicit tartózkodó is volt, vagy annak játszott meg magát?... Mint David Niven a „Nyolcvan nap alatt a Föld körül”-ben.

- A hajót a magaménak érzem, és a hajóé a tenger - folytatta a férfi. - Az OSMA a kedvencem. Az ötödik hajó huszonhárom év alatt.

- Régi szakember lehet - mondta a lány. Lehet, volt a hangjában egy másféle akcentus is, mert Visso hamiskásan ránézett, és hasonló stílusban folytatta.

- Nincs is jobb a régi szakembernél... - és mintha kacsintott volna. Vagy csak a szél csapott a szemébe?! Lea mosolygott. Közben mindketten a lépcső közelébe értek. Lea felnézett a hídra - onnan nem láthattak ide. De tudta, ha most meghívja Vissót, percekben belül erről fognak suttogni-kiabálni a hajón. Tehát... A lépcső tetején kedvesen fordult az első tiszthez.

- Nincs kedve egy whiskyre?

- Önnel bármikor, bárhol!

- Mutassa meg magát mindenfelé, aztán negyedóra múlva jöjjön a kabinomba. Meghívom egy italra.

Ez eléggé egyértelmű volt. Vissónak aligha lehetett most egyéb elfoglaltsága, szolgálata. Boldog bólintással fogadta a konspiratív javaslatot. Lea lement. Útközben, a konyhafolyosón messziről megpillantotta Auxyt, a kétbalkezes stewardot, intett neki.

- Hozzon, kérem, egy üveg whiskyt a kabinomba!

Két perc sem telt el, és a pincér máris ott volt. Lea rá sem tudott nézni, szótlanul tett-vett, míg meghallotta az ajtó csukódását. A tálcán az üveg mellett két tiszta pohár is volt. Elhúzta a száját - ez a pasas milyen találékony!

Aztán várt, míg kinyílt az ajtó, és bejött az első tiszt.

Visso most fiatalabbnak látszott a koránál. Vidáman mosolygott, leolvadt róla a feszültség. Nem látszott, hogy éppen húsz évvel idősebb a lánynál. Negyedórája tudta, hogy győzni fog, hogy szabad az útja Leához, hát már nem izgult. Most csak arra koncentrált, nehogy szégyenben maradjon.

Egy Caesar arckifejezésével közeledett a lányhoz. Lea látta ezt, de nem tette szóvá. A férfiak mindig beképzelték, ha nagyon nyeregben érzik magukat... A lány csak mosolygott, és kitöltötte az italt.

- Végtére is, ezért hívtam meg önt - mondta. Szép volt a mosolya.

- Nem rossz ürügy - jegyezte meg amaz, és ő is mosolygott. Leának nem tetszett ez a kifejezés, minek elrontani azt, ami olyan szépen indult?... De hallgatott. Ittak. Tudták, mi következik, a szó egy bizonyos értelmében mindketten profik voltak. Nem először, nem tizedszer voltak ilyen helyzetben. Lea tudta, hogy Visso kívánja - hisz minden férfi kívánta őt. Visso is meg volt győződve róla, hogy Lea az eszét vesztette, amikor őt megpillantotta...

Alig váltottak pár szót. Lea letette a poharat, és ugyanakkor máris a dereka körül érezte Visso egyik karját. A férfi magához rántotta. Az ő pohara is visszakerült az asztalra. Nagyon közlőrl néztek most egymás szemébe. Visso szájából whiskyillat áradt. Lea még kérette magát, elfordította a fejét, ezzel sikerült felkorbácsolnia a férfi vágyait. Ráadásul később a lány úgy tett, mint aki meggondolta magát; szabadulni igyekezett, ettől Visso még lelkesebb lett. Nem látott át a szítán.

Tépték-marták egymást, sebek nélkül. Lea egyszer el is lökte magától a férfit. Visso dadogva nyögdecsele.

- No de kedvesem... Lea... gyere már!... miért nem hagyod, hogy?...

Aztán Lea úgy tett, mint aki belátta, fölösleges az ellenállás. Visso győzelme tudatában még önteltebb lett,

de lassan minden más érzést elnyomott nála az, amit ágyékában érzett. Már csak az számított...

Még volt annyi öntudata, hogy egy pillanatra elszakadva a lánytól a kabinajtóhoz hátrált, ráfordította a kulcsot. Nadrágja feszült, ezt Lea egyetlen szakszerű, villámgyors pillantással megállapította. Visso ledobta zubbonyát, meglazította különben mindig kifogástalan nyakkendőjét.

Lea, mint egy gladiátor, készült az összecsapásra. Kigombolta blúzát, aztán szemét nem vette le a férfiről.

Visso megragadta a lány karjait, körbeperdítette maga körül, hátulról tapadt hozzá. A ruhán át is érezte a lány melegét – az pedig az ő férfiasságát. A férfi már lihegett, mindkét kézzel megragadta Lea melleit, és valósággal feljajdult. Észvesztően kívánta a nőt.

– Ne olyan... erősen... szorítsd! – lihegte Lea, akkor már ő is kezdte elveszíteni eddigi látszólagos nyugalomát. A tiszt tenyeréből tűz áradt. Lepillantva látta a mohó ujjakat melle halvány-napégette bőrén, és vágyait ez felkorbácsolta.

Visso majd' megőrült, olyan csodálatos volt az érintés. Lea mellei külön-külön is önálló életet éltek, átsütöttek a melltartókon, amelyekre különben nem is lett volna szüksége. A férfi most megfordította a lányt, újra szemben álltak, aztán Visso lassan az ágyhoz húzta Leát. A nő segített neki levetkőzni, kipattintotta a szíjat, húzta le a zárat, szándékosan nem sietett, keze közben el-eltévedt, a ruha alá is. Ilyenkor Visso kéjesen felnyögött, még a szemét is behunyta. Valamit motyogott közben arról, hogy Lea milyen beleváló leányzó, és hogy ő milyen sok örömet fog adni neki. A lány arcán kissé gépies volt a mosoly. Közben ő is ledobta ruháit, de nem feküdt az ágyra. A mosdófülkéhez igyekezett. Visso ide is követte. Visso első tiszt apró kiáltásokat hallatott, amikor Lea lassan térdre ereszkedett előtte, folyton csókolgatva a férfi mellét, hasát, aztán a combját, és...

Visso ordítani szeretett volna, olyan jó érzés volt. Lea vékony, meleg ujjai úgy játszottak vele, ahogyan akartak. Először combja belső oldalán érintgették, aztán előbb, mintegy véletlenül, a lány egyik kezének ujjai ráfonódtak férfiúi büszkeségére, körülölelték, majd erősen megmarkolták. Visso hörgött.

A hajót időnként megemelte egy-egy hullám, aztán a mélybe csúszott ismét. Sault az imént jött fel a kabinjából. Délután volt, és ilyenkor mindig eltöltött egy-egy órát a radar és a kormányállás között. Az ügyeletesek persze éppen úgy végezték a feladatukat, mint máskor, és Sault örült is ennek. Nem lenne biztató, ha csak akkor buzgólkodnának, mikor a kapitány a közelben tartózkodik. A hajó veszélyes üzem, és jó, ha ezt mindnyájan tudják. Tudniok kell!

A fedélzeten többen szorgoskodtak. A mentőcsónakok leeresztőcsigáit és a darukat ellenőrizték. Ezt legalább hetente egyszer meg kell tenni. Sault az üvegen át látta, hogy Auxy is ott van a közelükben, biztosan gúnyolják a többiek. Veszedelmesek ezek a tengeri farkasok, rögtön megérik, ki az, aki nem való köztük. A szegény stewardot éppen eleget bántották eddig is. Sault mégis tudta, nem szólhat nekik. Jobb, ha nem avatkozik a dologba, akkor még vadabbul vetnék magukat a fiatalemberre. Ezek már csak ilyenek.

Kiment a jobb oldali szárnyra. A szél befújta inge alá is. Ez kellemes volt. Örült neki.

Amazok odalent biztosan látták a kapitányt, hát mozgásuk felgyorsult. Lohne, a rádiós, kipillantott a kabinjából – Sault a magasból nézett le a férfira –, aztán visszahúzta a fejét. A szél fújta, a hajó tovább úszott a végtelen láthatár kellős közepén.

Már másodszor voltak túl mindenen. Fáradtan heverték egymás mellett. Lea nyitott szájjal lihegett. Az imént megdolgoztatta Visso. De ez fordítva is igaz, futott át a fején a pajzán gondolat...

- Isteni nő vagy - mondta Visso. Neki is úgy járt a mellkasa, akár a kovácsfújtató, föl-le, föl-le. Nagyon elégedettek voltak egymással. Lea agyában azonban apró figyelmeztető jelzések is életre keltek. Nagyon figyelt arra, mit mond Visso, milyen hangsúllyal, nem lapul-e hangjában valami mellézköngé. És mi van odakint a folyosón? Nem hallgatózik-e valaki az ajtó előtt?

Nem figyelték az idő múlását. Odakünn még délután volt, a nap sem ment le. Valahol a láthatár szélén bók-lászott biztosan, mert sápadt sugarai bejutottak a kabinablakon, és a mennyezeten meg a szemközti falon vil-lóztak, egyre halványabban.

- Ma éjjel szolgálatban leszel? - kérdezte Lea.

- Csak hajnalban - felelte a férfi, a fejét fordította Lea felé. Láta a nő teste vonalát. Az égnek meredő, még mindig izgatottan és izgatóan hegyes mellbimbókat, aztán a has besüppedő, de szép vonalát. A csípők kiemelkedő két dombját, a finom szőrt, a combok összefutó ívét. Nagyon meg volt elégedve a látvánnyal, aminthogy az egész hódítással is. Visso diszkrét férfinak tartotta magát. Ezért úgy tervezte, azon a napon, amikor Lea Bombayben elhagyja a hajót, este nagy beszámolót tart tisztársainak. Mennyire irigylik majd őt Lea miatt!...

- Nem vagy szomjas? - kérdezte most Lea.

- De még mennyire! - felelte a férfi, és nem mozdult. Ősi volt a helyzet: a másodpercnyi mozdulatlan-ság, mindkettőjük várakozása. Kicsiny harc volt. Ki moz-dul, hogy kiszolgálja a másikat? Ki vállalja ezt az alá-rendeltséget? Az alázatot? Visso számára nem volt kétséges. De a lánynak sem, bár egészen más okból. Lea halkán leszállt az ágyról. Meztelenül ment a mosdó felé, de útközben észrevétlenül magával vitte kis neszessze-

rét. Ez a kis táska mindig vele volt mostanában, bárhová utazott. Nem tudott, nem is akart megválni tőle; olykor gondolattalanul ült, és simogatta az oldalára hímzett egypupú tevét, a mellette álló beduint. Ilyenkor néha arcok is felmerültek előtte. Egy ősz hajú öregemberé, egy fekete bőrű kamaszé... Meg a többieké.

De most nem gondolt rájuk. Most más járt az eszében. Háttal állt a férfinak, és az, ha nézte is, biztosan máson járt az esze, nem figyelte Lea mozdulatait. Különben sem láthatott volna semmit.

- Csoda jó nő vagy - mondta megint Visso. Szikár arca most valamilyen földöntúli kábulatban fénylett. Boldogság?... A kielégített hím lustaságával nyújtózott egy hatalmasat, meg is roppantak csontjai. Lea hamarosan hozta az italt.

- Narancs, az én keverékem - mondta. A férfi ivott. A szörp leszaladt a torkán. Lea mosolygott. Egymás szemébe néztek. A lány ismét rámosolygott. Amikor a férfi befejezte, elvette tőle a poharat. Visszavitte volna a mosdóhoz, de Visso elkapta a karját.

- Gyere...

- Csak nem akarod harmadszor is? - sikkantott Lea csodálkozva-örömmel. Mindketten nevettek. A férfi most nem is lett volna képes - ezt Lea egyetlen pillantással megállapította. Játékosan-pajkosan oda is nyúlt a kezével, eljátszott egy kicsit Visso lankadt férfiasságával, aztán megkomolyodott.

- Öltözz fel! Túl régóta vagy a kabinomban.

Nem kellett többet mondania. Visso is felfogta saját érdekét, elég volt a kurta figyelmeztetés. Nem lenne jó, ha máris, az utazás második napján pletykák indulnának el. Visso jól tudta, hogy Sault is legyeskedik Lea körül. Nem tesz jót egy hajónak, de a legénységnek sem, ha összetűzés vagy harag támad a kapitány és az első tiszt között. No és minek növelni a veszélyek számát, fölöslegesen? Jöhet ő még ide, nem is egyszer naponta. Már előre örült ennek a lehetőségnek.

De azért dolgozott benne a féltékenység is. Már félig felöltözött, amikor közelebb húzta magához a lányt.

- Aztán Sault-val vigyázz - mondta komoran. Lea jól értette, mire gondol amaz, de nem válaszolt. Egy könnyű, csupán combközépig érő hálóinget öltött magára, amely teljesen átlátszó volt. Visso azon át érintette meg több helyen is, főleg a melleit. Ezek most már nem olyan engedelmesen simultak a kezébe. Lea megfeszítette felsőtestét.

- Hagyj, öltözz, és menj, drágám!

Talán az utolsó szó csillapította le Vissót. Lea hangjában eddig nem tapasztalt lágyság volt. Mintha rezignált lenne... Vagy rosszul értelmezte? Most már egyikük sem említette Sault kapitányt. Odakünn alkonyodott. Visso valóban sok időt töltött Lea kabinjában, ha keresték netán valami okból, és valamelyik matróz látta ide bejönni... Bár ők megtették mindent a konspiráció érdekében, úgy érezte. Még egy csók - és közben egész teste újra kívánta ezt a nőt! -, és végre nagy nehezen elszakadt tőle. Kinézett a kicsiny folyosóra, senki sem volt ott. Még intett Leának, és elment.

- Isten veled, Visso első tiszt - mondta Lea félhangosan, szokatlanul komoran, és a szeme összeszűkült.

A vacsoránál Dinan géptiszt is feljött a tisztí étkezdébe, pedig állítólag ezt ritkán tette meg. Most viszont ott volt, és úgy ügyeskedett, hogy a szokványos rendet felfordítva ő kerülhessen Lea Franker mellé. Sault látta ezt, de természetesen nem szólt. Nyilván a többiek is értették Dinan lelkesedését. Sault tudta már, hogy ma estére meghívása van Leához, és ez mérhetetlen megelégedéssel töltötte el. Most hát senki és semmi nem vehette el alig titkolt jókedvét. Még Auxy, a steward sem, aki pedig felborított egy ásványvizes palackot az asztalon, és Trets kénytelen volt káromkodva felugrani, mert a víz a nadrágjára csorgott. Visso sokat nevetett, vicce-

ket, anekdotákat is mesélt. Lea néha kutató pillantást vetett rá. Talán attól tartott, hogy a férfi elárulja magát egy mozdulattal, egy rajtafelejtett tekintettel. De ettől nem kellett tartania – hisz minden férfi őt nézte, a legkülönbélebb arcokat vágták. A látvány néha majdnem komikus volt. Ha egy kívülálló látná...

És látta is. Az egyetlen kívülálló, aki nem értette a hajózási szakszavakat, a vicceket, a régebbi közös élményekre történő célzásokat – az Auxy volt. A steward be-bejött, ott mozgott mögöttük, néha majdnem hangtalanul suhant el. Aztán valaki észrevette, mondott rá valamit, a fiatalember összeszorított ajakkal tette a dolgát, és ismét kiment.

Sault néha kutató tekintetet vetett Leára, amit mosolygással álcázott. Mehetek-e? – kérdezte a szeme. Lea egyszer rábólintott, vagy inkább csak szempilláival intett igenlően. Ez elég is volt az „öregnek”, értette jól.

Aztán eljött az éjszaka.

A hajó csendesen suhant kelet felé. Északon Szardínia magasságában haladt; a parancsnok még alkonyat előtt valamivel utasította a kormányos matrózt, hogy húzzanak még keletebbre, sőt délkeletre, amint lehet. Minél rövidebb idő alatt akarta átszelni a Földközi-tenger nyugati medencéjét. Arra gondolt, hogy akkor egy vagy két nappal megrövidheti az utat, mert a Csatorna előtt talán napokat is kell majd várakozniok míg bejutnak. De legalább előbb kerülnek be a sorba.

Az éjszaka megfoghatatlan árnyakkal volt tele; az őrködő Naas alig látott valamit. Olykor lidércfénynek tetsző kicsiny, világos pontok villantak valahol a távolban. Vagy csak úgy tűnt, káprázat volt ez a villózás? Annyi titkot rejt még a tenger. Lehet, hogy felmerülnek a mélyből a világító halak? Vagy rejtélyes madarak szállnak csapatosan az éjszakában? Esetleg kalózkod?

A fedélzeti őrök halkán beszélgettek, nézték a tengert. Odafele a hídon félhomályban álltak a férfiak. Erős kar fonódott a kormánykerékre, amely nem volt

már olyan embernyi-hatalmas, mint a régi vitorlás hajón. Ha akarták, robotvezérlésre is állíthatták. De itt erre ritkán került sor, mert elég nagy a forgalom.

A radar nemegyszer apró sípjellel szólította az ügyeletet a képernyő elé – ha előzőleg beállították rajta az akusztikus figyelmeztetőt is. Odakint a tengeren a hajósok szabad szemmel még semmit sem láttak, de a műszer már mutatott egy halvány fénypontot. Aztán a tiszt távcsövében tűnt fel néhány fény, ezek a közeledő nagy előttük haladó hajók helyzetjelző lámpái voltak. Oldalt a zöld és a piros, középen magasabban a fehér. De azon az éjszakán ez is ritkán történt. Az OSMA a maga tizenhat csomós sebességével kényelmesen szelte a fekete vizet.

A feldélzeti örök olykor megtorpantak, hallgatóztak. De csak a hajók örök dalát hallották. A vizet súroló fém, a szegecseléseknél, forrasztásoknál, összeeresztéseknél meg-megroppanó nagy test sóhajtásait. És olykor a szél mozgatta meg a daruk kötélzetét, csikordult egy-egy csiga vagy nyitva hagyott kabinablak.

A kabinágyon, vaksötétben, két test harcolt egymással.

Nem igazi harc volt ez, és mégis... Mindketten győzni akartak. Mindegyik úgy érezte, csak ő lehet az első, a domináns. A férfinak ez ősi vágy volt, amely minden helyzetben kiütözik; a nőben ez csak itt és most élt, de nagyon erősen élt.

Lea kezdetben nem ellenkezett, hagyta, hogy Sault levetkőztesse. De amikor a kapitány már-már eszméletét veszítette izgalmában, leoltotta a lámpát, és attól kezdve a helyzet sokkal izgalmasabb lett. Ő is vetkőztetni kezdte Sault-t, lehúzta nadrágját, a férfi közben ideges mozdulatokkal igyekezett megszabadulni ruhájától. Ing, trikó, zoknik repültek a sötét padlóra. Felhevült szájuk keresték egymást...

- Gyere, édes - suttogta Lea. - Amint megláttalak, rögtön beléd estem, te drága!

Minden más helyzetben maga is nevetett volna ezen. Olyan volt, mint egy szentimentális, rosszul megírt regény vagy még rosszabb film. Néha látta önmagát kívülről, egy-egy pillanatra... Közben tudta, nagyon jól tudta, hogy egy férfinak, ha ilyen helyzetben ezt mondja, az biztosan elhiszi. Hiszen a szó szoros értelmében kezében a bizonyíték: a nő teste. Elhiszi hát, hogy az szerelemből, vágyból adja oda magát.

De azért nem volt ez hazugság sem. Lea már a fedélzetre szállás percében kereste tekintetével az OSMA kapitányát. Tudta, hogy szüksége lesz rá.

Most itt volt a karjaiban. Ölelte, örülten. És Sauld etől is szinte az eszméletét veszítette, a nagy öröm valósággal levette a lábáról. Lea egyetlen pillanatra sem hagyta békén. Mintha tíz keze, száz szája lett volna. Végigcsókolta a férfi mellét, aztán hasára fordította a sötétben. Előbb ráfeküdt, és teste minden tagját mozgatta. Sauld nyögött a boldogságtól, pedig valójában semmi sem történt. Mégis, félig az ágyneműbe préselődve valóságos paráztüzet érzett a hátán, combjain, vállán. Lea mintha AZT tette volna rajta, egyedül, és mégis vele. A lány csípője ütemesen mozgott fel-alá, ezzel Sauld csípőjét is benyomta az ágyba, majd kissé kiengedte ismét. A férfi érezte, hogy szinte „elmegey”, olyan jó volt, s olyan izgató ez a furcsa szituáció. Lea forró volt, combok a combokon, hasa alja erdeje a fenekén és két csoda melle a lapockáin. Forró lehet a nyakán, amely hol csókokká, hol finom harapásokká változik... Sauld egészen megvadult. Többször próbált szabadulni, nem sikerült. Maga sem tudta, milyen szakakat suttog a lánynak. Aztán az egyszer csak leszállt róla, és Sauld végre megfordulhatott. Lea odabújt hozzá. A kapitány forró lehelettel-vággal ölelte magához, szájába vette a nő egyik mellét, és hol körbenyalogatta a

bimbót, hol beszívta-kiengedte. Lea bódultan suttogetta a fülébe.

- Igazi férfi vagy, Sault... Gyere, most azonnal...

A férfi engedelmeskedett. Lea kézzel segített neki, aztán nyögve-jajongva, édesen viselte el a férfi súlyát. Támadásait. Sault lihegett, egyre gyorsabb ütemre kapcsolt. Lea néha elhallgatott, összeszorította a fogát, aztán megint élvezettel nyögött.

Aztán a férfinak nagyon jó volt. Leának nem, de természetesen erről nem szólt. Aznap már a harmadik férfit vitte ágyba, de erre nem is gondolt. Most csak Sault létezett a számára, csak ő. A többiek kihullottak emlékezetéből, pedig fontosak voltak ők is. Fontosak lesznek... valameddig.

Sault-t nem hagyta békén. Kezével, szájával hergelte, csókolta mindenütt, a férfinak nem maradt egyetlen szabad pillanata sem. Lea nem hagyta pihenni és élni, valósággal tűzbe jött, ördöggé vált. Sault nem menekülhetett. Persze, nem is akart. De nem tudta kivédeni a kedves támadásokat... Lea lassan fölébe kerekedett, szétfeszítette combját, de nem nyúlt semmijéhez, inkább a fejét közelítve ráborította a haját, és lassan ide-oda himbálta... A lány haja csiklandozta Sault hasát, combja közét, felmeredő férfiasságát. Mert ismét készen állt, és Lea nem hagyta pihenni. Most ő ült rá, akár huszár a lovára. Helyére csúszott, aminek kellett, comb feszült combnak, a kapitány csukott szemmel élvezte az új formát. A sötétben is rátalált a lány melleire, két kezébe fogta őket, miközben Lea diktálta az iramot. Néha elhúzta a dolgot, szándékosan lassított. Sault hörgött az élvezettől. Aztán Lea hirtelen otthagya, lement a padlóra. A férfi észveszejtő gyorsasággal követte, mert már ismét közel volt a csúcshoz. Közben érezte, hogy a hátán verejtek pereg alá. Elfogta egy őrület. Még soha nem volt neki ilyen jó egyetlen nővel sem. Nem akart elszalasztani egyetlen percet sem. Csak suttogni tudott, és kimondhatatlanul jólesett, hogy Lea igazi

férfinak nevezte. Mostanában már – úgy érezte az utóbbi időkben – akadtak problémái. A feleségével. De tudatából, emlékezetéből az az asszony is eltűnt, mint-ha soha nem lett volna. Most csak Lea és önmaga testét érezte.

Másodszor is jó volt neki. Lea is élvezte, a csúcspillanatban hallotta a nő kicsiny kiáltásait. Boldogan elnyúlott a padlón. Lea alig egy perc pihenőt adott neki, aztán felhúzta az ágyra... és ismét gyötörni kezdte. Egyik kezével a férfi mellét simogatta, és állta alatt, nyaka oldalán a bőrt – már észrevette ma este, hogy Sault erogén területei igen kiterjedtek azon a testtájékon –, miközben a másik keze szégyentelenül eljátszott előbb a kapitány combjainak belső oldalán, majd egyre feljebb jött. Sault-nak elakadt a lélegzete. Egy kis pihenésért könnyörgött volna, a mellkasában érzett valami halványfursca fájdalmat is, de aztán újra elfogta a gyönyörvágy, és nem, nem hagyhatta abba. Amíg Lea ilyen aktív, hogyan is hagyhatná abba?! Az élvezeteket nem szabad elhajtani, nem lehet menekülni előlük. Ráadásul a lány most ismét forró szavakat sugdosott a fülébe. Valamit arról is mondott, hogy az ő vőlegénye egy senki Sault-hoz képest, hogy ez az igazi férfi, a hím!

A kapitány boldog volt, és újra teljesíteni akart. Most már mindenáron. Akkor is, ha teste lázadózni kezdett ellene. Ólmos fáradtság ömlött szét tagjaiban, négykézlábra állt, maga alá gyűrte volna Leát, de a lány finoman, mégis erősen ellenállt. Hát Sault-nak ekkor is erőlködni kellett. Lea csúfondáros nevetéssel siklott ki alóla, elfutott a kabinban a mosdó felé. Sault követni próbálta, combjával egy széknek ütközött. Szívesen leült volna rá... Ám tapogatózó keze ismét Leát érintette. Kétségbeesetten markolta meg, nem akarta elengedni... És akkor Lea az ajkára tapadt, és úgy, de úgy csókolta, hogy a férfi alig kapott levegőt. A vad akarás, a féktelen vágyakozás, a parancsoló „légy enyém!” csak úgy sugárzott ebből a szájból. Közben Lea megfogta

Sault egyik kezét, és combjai közé vezette. A férfi ujjai egymás után merültek a selymesen puha nyílásba. Ez megint felkorbácsolta a kapitányt. Valósággal lerogytak a szőnyegre, s Lea öle Sault szája elé került, a lány pedig piócaként tapadt a férfira. Előbb ujjával fonta körbe, aztán szájába vette, „fagylaltozott”, majd körbenyalta. Kis szünetekkel élesztette fel a már lankadót; Sault nem érezte a fájdalmat. Sem ott, sem a szívében.

És amikor Lea harmadszor is nagyon akarta, hátára feküdt az ágyon, és könyörtelenül, követelőzve húzta magához a férfit. Nem mondhatott nemet, és tulajdonképpen nem is gondolt erre. Ő is akarta, bár a szervezete valahol, tudat alatt most másodszor is tiltakozott. Férfiereje sem volt a régi, menet közben kibicsaklott, elgyengült, lankadt. Lea minden alkalommal nagy megértéssel viseltetett, kézzel-szájjal támasztotta fel a halni készülő, újra keménnyé, tette késszé formálta...

Sault teljesen összeomlott a végén. Már csak arra volt ereje, hogy hasra zuhanva feküdjön az ágyon. Zihálva lélegzett. Lea ott ült mellette, egy ideig nézte a sötétben is fehérlő férfitestet, aztán megkérdezte.

- Baj van?

- Nem... dehogyan - mormolta Sault. Lea ekkor vidám lett.

- Akkor mire vársz? Engem reggelig kell szeretni! Meg délig és estig... - és nevetett mély, búgó hangon. Sault érezte az ágynemű nedvességét, olyan volt egy pillanatra, mintha önvére folyna el. Már nem volt képes semmire. Egy pillanatra dühös is lett a világra, aztán feltápászkodott. Mielőtt lábra állt volna, megszedült. Hangosan lélegzett... Lea várt.

- Mennem kell... szolgálati ügy - hazudta a férfi. A torka is mintha elszorult volna, és a mellkasában az a fájdalom! „Te jó ég, csak ötvenhárom éves vagyok!”, villant belé.

Lea segített neki felöltözködni. Amikor már úgyahogy helyrehozta magát, a lány felgyújtotta az ágy

melletti kis olvasólámpát. Sauld a mosdó tükrebe pillantott. Nyúzott volt az arca, haja csapzottan lógott a szemébe. A legutolsó fedélzetmosó matróz nem néz ki így vihar után, mint ő most. Vihar után... A szeme az ágyra tévedt, a szétdúlt fehér ágyneműre. Aztán Leára nézett.

- Édesem... Kicsi Lea - fél karral magához ölelte. Lea engedelmesen és egyetlen szó nélkül bújt oda, hangtalanul búcsúztatta. Sauld még mondott valamit arról, hogy majd holnap este ismét eljön - és kiment. Lea nekivetette hátát az ajtónak. Egyik kezével lassan ráfordította a kulcsot, másikkal levette a kis polcra a karórát. Holnap?... Hiszen már elmúlt az éjféli. Valójában már hétfő van.

Mosdáshoz készülődött. Visso is eszébe jutott. És most Lohne is. Férfiak... Akár az útszéli fák. Árnyat adnak a vándornak, de nem maradhat mellettük, velük, alattuk sokáig. A cél messzebb van.

Csapból csobbant a víz. A lány dúdolt.

Folyóparton ültem,
Ezüsthálót szőttem...
Halászok, halászok
Folyóba dobjátok...

Hajnali négy után tíz perccel Tretsnek elege volt a várakozásból. A szeme majdnem leragadt már. Éjfélikor lejárt Naas szolgálata, helyette jött Guéret, de ő maradt. Mostanában eléggé sajátosan állapították meg az ügyeleti rendet. Micsoda dolog az, hogy hajnali négy órakor legyen váltás? De Trets tartozott Vissónak egy fél óra szolgálattal, egyszer ügyelt helyette Amszterdamban, a múlt hónapban, hát most vissza kellett adnia. No, de legalább jöjjön!... Az OSMÁN nem volt minden kabinban fedélzeti telefon, csak a kapitánynál. Így hát nem is szólhat neki. A fenébe, hol késik? Trets nyugós és fáradt volt, ugyanakkor nem akarta, hogy a kor-

mányos matróz észrevegye a dolgot. Sault nemegyszer mondta, hogy nézeteltéréseiket sohase a legénység előtt intézzék el. Igaza van az öregnek, morogta most magában. Mégis, a legszívesebben leszólt volna valamelyik éjszakai őrnek, menjen, és ébressze fel Vissót. Biztosan elaludt...

Trets kiment a bal oldali szárnyra. A híd itt egészen elkeskenyült, a végén – amely éppen a hajó palánkja fölött volt – már csak egyetlen ember fért el. Itt állt meg a férfi, és belenézett az éjszakába. Csak sejteni lehetett, hogy valahol keleten – amerre az OSMÁ hajózott – már virrad. De hol?... Az Indiai-óceán fölött? A víz éppen olyan fekete volt, mint a kissé felhős égbolt.

Végül Trets döntött.

– Leugrom Vissóért – mondta Guéret-nek. A matróz bólintott.

– Értem, uram.

Gyorsan szedte a lépcsőket a lába alá, jól ismerte őket. Évek óta ismerte... Szerette az OSMÁt. Otthonosan mozgott rajta kezdettől, hát most is. Belökte a tisztifolyosóra vezető ajtót, leszaladt a két alacsony lépcsőfokon – sohasem értette, a tervezők miért építették ide, nem igazán volt rájuk szükség –, és határozottan ment a harmadik kabin ajtajához. Bekopogott. Senki sem válaszolt, és a résen látta, hogy odabent sötét van. „Alszik”, gondolta dühösen, lenyomta a kilincset. Az ajtó engedett. „Még jó, legalább nem kell felébresztenem a többieket is. Nem lenne kellemes Vissónak, ha a környező kabinokban alvó tisztek is meghallanák az ügyet. Majd elintézik ők ketten, egymás között, csendben” – morfondírozott Trets. Az is megfordult a fejében, hogy Visso talán a kellesténél többet ivott az este kabinmagányában. Előfordult már, igaz, ritkán.

Benyomta az ajtót. Nem hallott lélegzést, tapogatva kereste a villanykapcsolót. Végre az egyik ujjá rálelt, megnyomta. Fehér fény a mennyezeten. Visso az ágyában feküdt, a falnak fordulva. Trets most csak a fejét

látta. Zavarában Trets az állát dörzsölte, mielőtt hozzányúlt volna társa vállához, hogy megrázza.

Először nem tudta, mi olyan furcsa. Aztán – mivel Visso nem reagált a rázásra – maga felé fordította a nehezen mozduló testet. Rá is szólt hangosan, de az első tisztt nem nyitotta ki a szemét.

Trets csak ekkor érezte meg a pizsamán át kezébe áradó hideget. Tágra nyílt szemmel nézte a lassan feléje fordított arcot. Aztán félve tapogatta meg Visso arcát, kirántotta a takaró alól a kezét... Az tehetetlenül hanyatlott alá.

És akkor Trets végre megértette: Visso halott.

Hétfő

Igles reggel nagyon pontosan érkezett be. De hiába sietett – tudat alatt Naarára várt, és azt hitte, minél előbb jön, annál előbb látja meg a lányt –, ám Naara, úgy látszik, otthonról azonnal az első címre ment. Hát csak később jön be, lesz talán dél is. Igles nem nagyon tudta, mihez kezdjen. Volt ugyan néhány rutinfeladata, de már délelőtt rájött: a gondolatait nagyon is szétszórja a lány, aki az elmúlt hetekben észrevétlenül – vagy nem is észrevétlenül? – beférkőzött az agyába, egész tudatába. Ahogyan régebben mondták volna: testébe-lelkébe...

Kedvetlenül tette a dolgát, a szokásosnál többet futkosott a főkapitányság épületében. Egyszer elment a mosdóba is; a tükörben hosszan nézte önmagát. De amikor ismét nyílt az ajtó, és bejött valaki, Igles összszerezett, és zavartan krákogva engedte a vizet a kezére, majd sokáig állt a szárító mellett. A forró levegő sütötte a kezét. Mostanában előfordultak vele ilyesmik: néha úgy nézett önmagára, mintha egy vadidegent látna. Hát ilyen vagyok? – kérdezte, és tudatalatt folytatta is: tetszettek-e egy nőnek? Egy fiatal nőnek, olyannak, mint Naara?

Lassan múltak az órák, és Igles Bredanhoz, a helyetteséhez is alig szólt. Bredan is fiatal volt, olyan Naara korabeli, de nemrégén nősült, és ezért Igles most veszélytelennek tartotta. Majdnem húsz évvel fiatalabb nála, hát elvileg lenne esélye. De Bredan még nagyon is

szerette a feleségét, őt hát kihagyhatta. Vele Naara sem állna szóba. De mások?... Annyian vannak csak ebben az épületben, és odakünn a városban százezer facér férfi futkos, és Igles rémálmaiban mind csak Naarát keresi, vele akar megismerkedni, hogy aztán elvegye a lányt tőle...

„Tőlem? Nem is az enyém!”, állította egyik józanabb pillanatában, és a homlokát törölgette. „Még nem”, tette hozzá félénken reménykedve. Nem tudta – vagy tudta jól, csak ki nem mondta volna? –, mi ez a vágy benne. Minden ajtónyitásra összerándult, és idegesen nézett fel. Mikor jön már a lány?... Már azt is elfelejtette, miért küldte el, milyen feladatot adott neki tegnap.

Sault kapitány azon a délelőttön nem érezte jól magát. A mellkasában a kisugárzó fájdalom erős volt, de senkinek sem említette. Persze, észrevették a többiek. Amúgy is fura hajnal és reggel volt az, a rákövetkező délelőtről nem is beszélve. Sault parancsára Visso holttestét jól záró nejlonzsákba tették. Volt néhány ilyen zsák a felszerelésben, de még sohasem kellett használni egyiket sem. A szakács az első parancsra, szó nélkül kiürítette a kisebbik hűtőkamrát. Oda tették be Vissót. Reggel nyolc után Sault megkérte Lohnét, kapcsolja össze St. Nazaire-rel, és az éteren át jelentést tett a társaságnak az első tiszt hirtelen haláláról. Mivel a testen külsérelmi nyomokat nem találtak, nem merült fel az idegenkezűség lehetősége. St. Nazaire-ből a Samson Ltd. jogtanácsosa azt üzenté az éteren át: minden jel szerint betegség, feltehetően szívroham végzett az első tiszttel – majd a legközelebbi kikötőben adják ki a holttestet. A „legközelebbi” szót nem földrajzi értelemben kellett érteni; mert a Samson-társaság elvárta, hogy a rakomány késedelem nélkül jusson el rendeltetési helyére. Így hát a holttesttől – tudta a legénység – csak Port-Szaídban szabadulhattak meg.

Sault remélte, nem annyira babonásak az emberei, hogy ebből ügyet csináljanak. Rég elmúltak azok az idők, amikor a tengerészek nem viselték el a hajón a nőt vagy a halottat. Most mindkettőből van egy-egy, de hát a huszadik század végén élünk... Szívére szorította a kezét, és úgy állt a hídon. Már minden parancsot kiadott, és azokat kivétel nélkül teljesítették is. A hajó csaknem pontosan kelet felé haladt. A kapitány olykor elsétált a kormányos háta mögött, megszokott volt a mozdulata, amellyel pillantást vetett a kompaszra, tartja-e a hajó az irányt. Tartotta.

A reggeli nem volt közös. Sault egyáltalán le sem jött a hídról, Trets olyan rossz hangulatban volt, hogy nem is szólt, s alig evett. Már majdnem befejezte a reggelit, amikor megjelent Lea. Hallotta már a hírt, és igyekezett komor lenni. Lohne és Dinan közé ült, szemben Tretsszel. A másodtiszt feltehetően azon rágódott, milyen új feladatok várnak rá Visso kiesése miatt. Azonfelül mindnyájan eléggé gyászos képpel bámultak maguk elé. Most még Lea feltűnése és társasága sem oldotta fel a némaságot. A tréfálkozásnak nem volt itt helye.

Am a három tiszt mindegyikével történt valami. Lohne volt az első, aki jelt kapott. A rádiós egyszer csak combján érezte Lea kezét. A simogató mozdulattól azonnal elvörösödött, és ha meg kellett volna szólalnia, hát biztosan dadogni kezd. Szerencsére éppen hallgatott – Lea erre is vigyázott. Nem akarta zavarba hozni társai előtt. Amikor pedig Auxy bejött a teáskannával, és megkérdezte, kinek tölthet még, Lea gyorsan oda-súgta a rádiós tisztnek.

– Délelőtt megkereslek a kabinodban. Tizenegykor – és ártatlan arccal fordult ismét Dinan felé, aki valami hajózási problémát vetett fel. Auxy természetesen melléöntötte a teát az egyik csésze fölött, Trets csak hangosan sóhajtott. Visso halála napján nem akart veszekedni. Amikor a steward kiment, hirtelen egy lábat

érezte a lábán. Meleg, meztelen lábat... Nagyot nyelt, és hitetlenül, óvatosan lepillantott. Hátradőlve Lea lábát pillantotta meg. Dinan nem vett észre semmit, tovább beszélt. Lea finoman értésére adta Tretsnek, hogy érdeklő. A tekintete sokat mondott, és a másodtiszt majdnem félrenyelt.

A reggeli vége felé Lohne elkészönt. Trets is hamar követte. Ekkor Lea Dinanhoz fordult, és váratlanul a hajó gépeiről kezdte faggatni, néhány egészen részletes, ámbár rettentően naiv kérdést tett fel ezzel kapcsolatban. Dinan elégedetten mosolygott, most végre villoghat ő is, gondolta. És ez látszott is rajta. Némi önteltséggel kezdett magyarázni, aztán legyintett.

- Ez olyan bonyolult, hogy így nehéz elmondani. Látnia kéne.

- Éppen kérni akartam. Megmutatná nekem a géptermet? És mindent, ami hozzátartozik? - folytatta csevegvé, mosolyogva, mégis valamivel komolyabban, mint máskor. Visso szelleme itt lebegett fölöttük, bár egyikük sem ejtette ki a halott nevét.

Dinan nem gondolt most Visso halálára, el volt ragadtatva az ötlettől, és már tervezgette, hogyan csalja Leát valami olyan helyzetbe, ahol a nőnek nem lesz kiútja. Vagy erre nem is lesz szükség? Megy a dolog magától?... Ahányszor oldalt nézett, mindig magán érezte a lány lelkesült pillantását. „Tetszem neki”, gondolta a férfi roppant elégedetten önmagával. A büszkeség már-már éppen úgy kielégítette, mint egy jó szeretkezés.

- Ha ráér megmutatni, szívesen kihasználom az alkalmat - folytatta Lea Dinan felé -, Bombayig hosszú az út, illene legalább alapjaiban tudnom, miképpen működik az az erő, amely a hajót velem együtt mozgatja - és mosolygott. Tudta, ennek a mosolynak egyetlen férfi sem tud ellenállni. Legalábbis eddig még egyiknek sem sikerült.

- Mindent megmutatok és megmagyarázok - ígérte

Dinan. Finom meghajlással búcsúzott, miután meg-
egyeztek abban: tíz órakor találkoznak a gépházi lejá-
rónál.

Lea reggeli után felment a fedélzetre levegőzni, de
igazából a másodtiszttel kereste. Rövid idő után meg is
találta.

- Hová siet annyira? Szolgálatban van? - búgta. Ezt
a hangot ritkán használta, nem is volt rá szüksége. Sze-
gény Trets zavartan tekintett a lányra. Láttá sötétkék
kosztümjét - Lea ezzel gyászolta Vissót, hisz nem volt
fekete ruhája -, és nagyokat nyelt. A ruha alól szinte
szemérmetlenül kidudorodó keblek látványa, akárcsak
szombaton, ma is felajzotta.

- Nem... nem, kérem. Majd csak délután kerül rám a
sor ismét - mondott volna valamit arról is, hogy Visso
„kiesése” miatt ezután minden tiszt gyakrabban lesz
kénytelen a hídra menni nappal is, éjjel is - de még ide-
jében megértette, fölösleges lenne most erről beszélni,
sőt egyenesen káros. Csak elrontaná a hangulatot...

Az a hangulat pedig lassan befogta őt. Körülvette,
lebénította akaratát, de ezt nem érezte. Nagyon kelle-
mes volt Lea szemébe nézni. Lassan - vagy azonnal? -
megszűnt a környező világ, és eltűntek a bajok is. Nem
volt semmi problémája. Sault, Visso, az OSMÁ... mind
elsüllyedt. Egyetlen fény uralkodott itt, és ez a lány szemé-
ből sütött rá.

- Szeretném megnézni a raktereket. Vagy legalább
az egyiket - mondta Lea, és mosolygott. Trets mindent
kiolvashatott a szeméből. Nem jutott eszébe semmi.
Csak a vágyat érezte már. Különösen azután, hogy Lea
egy pillanatra megfogta a férfi karját, a meztelen csuk-
lóját, ott, ahol a zubbony már nem takarta. Mint min-
den tengerésznek, Tretsnek is ott lógott egy acélláncon
a kis tábla az adataival. Ha a vízbe veszne... Később
megállapíthatnák a személyazonosságát. De most csak
a meleg bőr érintett meleg bőrt, és ez valósággal felvil-
lanyozta a férfit.

- Nagyon kérem... - súgta a lány, és vággyal nyíltak szét eperajkai. - Nagyon hálás leszek érte, Trets.

Többre nem is volt szüksége. Trets csak bólogatott, mert szó nem is jött ki a torkán.

- Tizenkettőkor az első raktár lejáráójánál - mondta a lány, és gyorsan elfordult tőle.

Átsétált a fedélzet másik oldalára. Nem nézett vissza. Sejtette, Sault a hídról látja őt. Órájára nézett. Még kilenc óra sem volt. Van hát ideje... Lassan elsétált a tatra, majd vissza. Több matrózzal találkozott. A húszéves kis szőke gyerek most is leplezetlen hódolattal bámult rá. Lea nagy kegyesen leereszkedett hozzájuk is. Pár mondatot váltott a korlátokat festő emberekkel. Megtudta: minden matróz egyben elmehetne szakavatott festőnek és mázolónak is. A tengereken ugyanis a sós víz és a páradús levegő miatt valójában a legkisebb szünet nélkül kell festeni a fémfelületeket, egyre újabb és újabb réteget felvinni, nehogy idő előtt győzzön a rozsdá. „Mert tudja, kedves kisasszony, egy tengeri hajó maximum húsz évig létezik. Már persze akkor, ha folyamatosan gondoskodnak róla. Különben...” A szőke fiú megkopogtatta az egyik korlátot, és viccelődött: „Kop-kop, ki az?” Majd mély hangon válaszolt: „Itt a korrózió!...” Lea együtt nevetett a többiekkel. Tetszett neki a fiú. Meg is kérdezte, hogy hívják. Erre az a haja tövéig elpirult, úgy lehelté halkan.

- Girard, mademoiselle Lea.

„No, megint van egy hívem a hajón”, nyugtázta a dolgot a nő, és tovább ment. Az orr felé sétálva ismét látott néhány matrózt, ők most előírászerűen a mentőcsónakokat ellenőrizték. Ezt huszonnégy óránként kellett elvégezniük. Lea csak kis ideig figyelte őket. Amikor a bal oldalon visszafelé ment, Trets már nem volt a láthatáron. Helyette ott tevékenykedett valaki más. Lea megállt a közelben, a felépítmény fehér falának vetette a hátát. Így a hídról nem láthatták, és oldalról sem vette észre senki, hogy mozog a szája.

- Tízkor a gépházban leszek Dinannal - mondta. A másik bólintott, és eltűnt. Lea állt még egy percig, nézte a tengert.

A tenger...

Hatalmas élőlénynek látszott. Képes elnyelni, akire megharagszik - vibrált a lány agyában a kényszerképzet. Lehet, hogy egyszer majd őt is?... Talán nem is olyan soká?... Holnap, holnapután?... Megrázkódott. De még jó ideig ott állt, és meredten nézte a zöldeskék hullámokat, a távolban keletkező, megmagyarázhatatlanul születő fehér taréjakat, amelyek mind közelebb sodródtak. Északkeleti szél volt, arcába is vágott. De az OSMA bátran szelte a vizet, és úgy tűnt, minden hullám errefelé szalad - pedig a hajó ment eléjük. Egymás után gördültek, és Lea észrevette: nincs két egyforma közöttük. Némelyik hegyes, felkunkorodó, a másik laposabb valamivel, domborúbb a felülete, vagy éppenséggel félig megszűnik létezni, mielőtt a hajó a közelébe érne. De volt valami megrázó abban, ahogyan újra és újra születtek, szelek görgették őket maguk előtt, soha nem szűnő légkorbácsok csapdosták a végtelen vizet. Valahol alattunk, nagyon messze, föld is van. Örökké nedves föld, sötétség. Mit érezhetnek a haldokló hajók?... Megrázta a fejét, micsoda ostobaság. A hajók csak tárgyak, eszközök, nem éreznek semmit. A sülyedő hajók utasai sem sokáig élnek, percek kérdése az egész. Mire egy hajó leér a fenékre - és mindig leér a fenékre, legyen ott az óceán mélysége akár tíz kilométeres! - már semmilyen élet sincs a fedélzetén, sem benne. „A tenger lehet igazi ellenfél! - gondolta keményen -, az emberek nem! - Mindenkinél erősebb vagyok!”, tette hozzá félhangosan, és lassan lement a kabinjába.

Sault kért egy kis ásványvizet. Mert most ráadásul a gyomra is renitenskedett. Talán a tegnapi esti konyak ártott meg?... Vagy ami utána történt? Az biztos, a szí-

vével van valami. Lea... fantasztikus volt. Annak a nőnek nincs párja a világon. Az ő eddigi életében sem volt, és talán már nem is lesz...

- Mi újság? - kérdezte Tretstől, miután az leszólt telefonon Auxynak a víz miatt.

- Semmi, uram. A... hm... szomorú eseményen kívül minden a legteljesebb rendben van a hajón. A légénység folytatja szokásos teendőit. Nem engedtem meg a legkisebb lazaságot sem.

- Így helyes, Trets. Csak én... én vagyok egy kicsit szokatlan állapotban - Sault önkéntelen mozdulattal nyúlt melléhez. A fájdalom most mintha enyhült volna. A hajón nem volt orvos, Sault-t annak idején kiképezték a főbb dolgokra. Némi diagnosztikai képességgel is rendelkezett, persze minden csődöt mondott abban az esetben, amikor ő maga volt a páciens. No, de nem szabad elveszteni a reményt. Sohasem. Ma reggel nem borotválkozott, és ez is lehangolta. Utált borostás arccal szolgálatba lépni a hídon. És miért kell ülnie? Miért nem járhat ide-oda ruganyos, határozott léptekkel, ahogyan szokott? Hadd lássa a légénység, minden rendben van!

De majd erre is sor kerül, érezte-biztatta magát. Trets megvárta, míg Auxy imbolyogva felkapaszkodott a hídra. Nem tálcán hozta az ásványvizet és a poharat - annyira azért nem bízott magában. Ismerte korlátait. Az üveg is és a pohár is fehér pincérkabátja egy-egy széles zsebében volt. Mindkét kezével kapaszkodott. Itt bent aztán már nyugodtabban cselekedett: ügyesen felnyitotta a kupakot, töltött a gyöngyöző italból. Sault megkönnyebbülten ivott.

- Kíván még valamit, kapitány úr? - kérdezte Auxy. Sault elvette szájától a poharat, rápillantott. Milyen feszült ez az ember. Trets gondolatban vállat vont: egy szárazföldi patkány - aki valószínűleg egy kikötői vendéglőben volt pincér, és a matróztörténetek hatására

úgy döntött, tengerre száll – meg is érdemli a sorsát. Mi lesz itt nagy viharban? Ami pedig már közeledik.

Amint Auxy görcsösen kapaszkodva lement a külső vaslépcsőn, Trets meg is osztotta a kapitánnyal gondjait.

– A radar ugyan nem mutatja, de a műholdas rendszer már jelezte a külön hullámhosszon, uram... Északkeletről vihar közeledik.

– Szélerősség? – kérdezte Sault röviden.

– Nyolcas a Beaufort-skálán, uram.

– Nem ijedünk meg tőle, igaz, Trets?

– Természetesen, uram. Az OSMA komolyabbakat is kibírt már.

– Így van! – Sault valóban jobban érezte magát. A saját tudatláthatára szélén felbukkanó fekete felhőktől most búcsút vett. Erőszakkal, nyeglén, gondolatlanul. – Mondja meg Lohnénak: amint hírt kapunk St. Nazaire-ből vagy máshonnan, azonnal szóljon ide!

– Igen, uram. Mikor vegyem át a szolgálatot?

– Elég lesz tizennégy órákor, itteni idő szerint. Elmehet, Trets.

Trets kiment, Sault pedig felállt. A hajó nem nagyon ingott, még. Vihar lesz?... Északkeleten csak valamivel volt sötétebb az égbolt. Az a vihar leghamarább délután ér ide. A térképhez ment, és megkönnyebbülten tapasztalta, nem fáj már a mellkasában semmi. Vagy csak úgy tűnik, mert erővel elfoglalja magát valamivel?!

A térképre berajzolta az utóbbi órák alatt megtett utat. Néhány helyzetszámítást is elvégzett, majd mindent ellenőrizte a MARSAT tengeri mesterséges holdak helyzetmeghatározó adataival. A tévedése alig ötszáz méterért tett ki, ez ismét elégedettséggel töltötte el. Az OSMA már régen elhagyta a tunéziai Blanc-fok magasságát, ahol változtatani kellett az irányon. Az útban ott van Szicília. Ha át akarnak jutni a Földközi-tenger keleti medencéjébe, legalább tíz fokkal dél-délkeletre kell tartaniok. A gépekkel semmi baj, a hajó rádiói hama-

rosan veszik – vagy máris vették; bár Lohne még nem szólt ide – a Tib-fok, Pantelleria-sziget, Málta tengerészeti tájékoztató adóit. A vihar meteorológiai adatairól pedig minden valószínűség szerint a máltai rádió fog beszámolni elsőnek. Az OSMÁnak ez a legfontosabb, hisz Máltához van legközelebb. Ha az a vihar nem kerül el ezt a tengerrészt – mert ilyesmi is előfordul, tudta jól Sault –, a legfontosabb híreket ez az adó röpíti a hajóra.

Már észrevehetően nagyobbak voltak a hullámok, amikor pontban tízkor Lea megállt a gépház felső ajtajában. A tengert egyre erősebb szél korbácsolta, az OSMÁ kicsit dülöngélt. Majdnem szemben, kissé balról kapta a szellőzéseket. A fedélzetről eltűntek az emberek, a levegő lehűlt.

A nő megtorpant, lenézett. Egy meredek, keskeny fémlépcső volt előtte, a magas küszöb mögött. „Még szerencse, hogy nadrágot vettem föl”, gondolta. Testhez álló barna pulóvere remekül kidomborította alakját, és a fekete nadrág is feszült rajta.

Odalent sötét volt, csak néhány távoli lámpa halvány fényköre világított. A Hadész, az alvilág, az OSMÁ gyomra kissé titokzatosnak tűnt a lány számára. De persze nem habozott. Soha senki nem nevezhette gyávanak, és nem is volt az. Eddig még sohasem.

Most is bátran lépegetett alá, mindkét kezével kapaszkodva. A fordulóról lenézett, hatalmas feketére és vörösre festett gépeket látott. A falak remegtek, a zaj betöltötte mindent. Továbbment, és akkor már látott egy embert is. Dinan volt az. Szögletes monitoron figyelte a villózó jeleket. Szabályozott is néhány dolgot, a zajban nem hallotta, hogy közeledik valaki. De aztán szeme sarkából észrevehette a mozgást, felnézett, mosolygott. Az arca ebben a félhomályban a szokottnál is feketébb volt. „Akár egy ördög a pokolban”, futott át a gondolat

a lány fején. Ő is mosolygott, miközben hideg és meleg áramlatok váltották egymást a lelkében.

- Jöttem megnézni a birodalmát! - kiáltotta a férfi fülébe. Itt nagyon meleg volt. A gépek, a fejük felett és a falak mentén ide-oda kanyargó csövek is ontották magukból a meleget. Itt-ott tömítőgyűrűk, elzárócsapok között kisebb pontfények is égtek. A vezérlőasztalka fölött szinte a levegőben, vékony acéltartón lógott a fedélzeti telefon. Rajta a piros jelzőlámpa - hisz csörgését nem hallották volna.

- Remek! A társamat elküldtem egy kis szabadságra - nevetett a férfi. Lea el is várta, hogy így legyen. Nem kell szemtanú ahhoz, ami köztük hamarosan történik. Még az is jó lenne, ha a szolgálatban lévő másik gépházi ember nem sejti, miért küldte őt el a mérnök. A nő nem vette le a szemét Dinanról. Volt a férfi tekintetében valami a farkas, a ragadozó tekintetéből. Éhség lobogott Dinan mérnök szemében, és Lea ezt jól látta. A mosoly még az arcán volt.

Mindketten tudták, hogy nem a gépházról van szó. Nem is nagyon tettek úgy, mintha továbbra is tartanak magukat ehhez a fikcióhoz. Nem volt közönség, amelyik előtt meg kellett volna játszaniok magukat. Dinan megfogta a lány kezét, elvezette a gépek közötti keskeny folyosón. A lány minden ellenkezés nélkül követte. Itt még nagyobb volt a zaj. Fejüket le-lehúzva mentek a csövek alatt. Nem volt lobogó tűz, szénpor, félmeztelen fűtők - ez már modern hajó volt. Még Lea is tudta, hogy dízelmotorok hajtják előre az OSMÁt. Ott dübörögtek a piszkoszöld és már-nem-fehér falak mögött. Itt-ott azért voltak olajfoltok, különösen a keskeny átjárókban. Néhol Lea is kénytelen volt a falhoz érni. Dinan előtte ment, és a lány látta kisportolt alakját, melyet a keskeny, hosszú bőrvö még jobban hangsúlyozott.

Senkivel sem találkoztak. Tehát Dinan egyedül van itt, gondolta Lea. A férfi is arra gondolt, hogy... Persze,

ehhez nem kell tanú. Lea kíváncsi volt, milyen helyet talál ebben a fedélzet alatti rideg világban. Netán van itt valami ügyeleti szoba, hálóhely vagy ilyesmi? Remélte, hogy lesz. Lennie kell.

Egyre alacsonyabb volt a mennyezet, és ritkábbak a lámpák. Valahol a tat felé járhattak. Lábuk alatt félrehajtható recés fémlapok, a fejükre vigyázni kellett. Görnyedten mentek. Dinan kinyitott egy keskeny ajtót, maga is csak féloldalasan fért be. Itt már nagyon sötét volt. Alattuk – vagy a falak mögött? – dübörgött valami, de az nem a motor volt. Lea sejtette: a hajócsavart forgató hosszú tengely lehet a közelben. Rezegtek a falak. A hajót közben dobálták a hullámok, de itt, pontosan a közepén, a belsejében ezt a mozgást alig érzékelték. Agyukban csak a motorzaj lüktetett.

Dinan megvárta, míg a lány is bebújik. Alacsony kis kamra volt, az egyik felső sarokban férfikarnyi szürke csövek keresztezték egymást a mennyezet alatt, egyik faltól a másikig futottak, és eltűntek bennük. Az alacsony padon egy felfújt gumimatrac – azonkívül semmi. Itt lámpa sem volt. Amikor Lea félig behajtott maga mögött az ajtót, csaknem teljes sötétségben találta magát. És már beszélniök sem kellett.

Mohó kezek találkoztak, először csak a kezek. Egy-más felé nyújtott, vágyakozó, bizsergő ujjak. Aztán elkerülték egymást... Dinan keze megérintette Lea egyik mellét a pulóveren át. A lány még hideg volt, még nem fogta el a vágy, de azért ő is kezdett felfűtődni. Dinan viszont azonnal vulkánná vált, forró keze simult-suhant a pulóver alá. Amikor megérezte ott a meztelen bőrt – Lea nem viselt alatta semmit –, teljesen elvesztette a fejét. No és az is doppingolta, hogy nem tapasztalt ellenállást. Amit az elmúlt napokban és ma reggel Lea szemében látott, azt nem értette félre. Igaz volt, és nincs akadály! Előre hát! Két napja várt erre, amióta először megpillantotta a lányt az OSMA fedélzetén.

Egymással szemben térdeltek, felállni nem volt elég

hely. Lea lassan lehúzta a pulóvert a fején át. Közben Dinan lázas gyorsasággal dobta le az inget, fűzte ki csatjából a szíjat, és rángatta le magáról a nadrágot. Lea aztán hagyta, hogy a férfi keze betelni sosem tudó élvezettel csússzon egyszerre mindkét mellére. Még most sem érzett semmit, de tudta, ő is úton van már. A vágy még aludt testében, nem ébredt fel. Éppen ébresztgették.

Dinan megpróbálta lehúzni Lea nadrágját. Először hiába ügyeskedett; de a lány kiakasztotta a kis kampót az övénél, majd leült a matracra. Dinan sem sietett, élvezettel és lassan húzta a ruhadarabot maga felé. Előbb a lány egyik, majd másik meztelen lábfejét bújtatta át a szűk alsó végén. Utána...

Megint kezek indultak felfedezőútra.

Dinanban lüktetett a vér. Az ajtó keskeny részén beáramló aligfényben csak Lea körvonalait látta. Amikor a lány oldalt fordult, keményen meredő mellbimbók kerültek a férfi arca felé. Lea mellei nem lógtak egy csöppet sem, olyanok voltak, mint a pornófilmekben vagy a szexlapokban látható csodálatos, nagy, kerek örömhalmok, élvezetcsúcsok. A szex Himalájái... És ez most az övé lehet! Egészen elvesztette a fejét.

Lea kevésbé, de azért érezte, ő is kezd „melegedni”. Dinan akkor már meztelen volt, Lea bugyiját rángatta éppen. A lány felemelte két lábát, majd amikor a férfi lehúzta a ruhadarabot, lábait egyenesen a vállára tette. Dinan nyögött örömeiben, közelebb csúszott, lebukott. Szájával kereste a lány combja közét, és meg is találta. Lea kezébe akadt a férfi nadrágja, ujjai között érezte a kemény szíjat...

A sötétség szövetségesük volt. Talán a dübörgés is. A falak rezgése különleges élvezetet nyújtott AZON kívül is. A hátuk alatt remegett a hajó, és vele remegtek-rezegtek ők is. A szűk fülkében hamar felforrósodott a levegő, és bennük is a vér. Lea ügyes mozdulatokkal növelte a férfi vágyát. Először csak simogatóan nyúlt

oda, aztán hirtelen kifordult öleléséből, a háta mögé került, és végigcsókolta a hátát. Ajka alig-alig, talán csak pillangóként érintette a férfi bőrét, miközben hol a mellét, hol az oldalát, a hasát simogatta, de ezek az érintések is szinte mintegy álomban történtek. Dinan kutyaként vinnyogott a boldogságtól, Lea pedig nem „kegyelmezett”, tovább csinálta. A férfigyönyör vergődött karjaiban. Lea közben csak az ajtónyílást figyelte. Az imént belökte kissé, alig maradt rés. De láthatta volna, ha valaki közeledik, testével takarja el a folyosói lámpát...

Aztán váltottak. Helyet cseréltek. Nem beszéltek. Mióta bejöttek a tatfülkébe, amit talán néha kis raktárnak használnak a hajósok – egyetlen szó sem hagyta el ajkukat. Csak a kicsiny-boldog jajszavak, artikulálatlan, elnyomott kiáltások. Már fülledt volt a levegő, amikor Lea végre a hátára feküdt, talpaival megérintette a fülszélfalát. Itt minden olyan meleg, gondolta még. Dinan nagy sóhajjal, elégedetten hatolt bele, és azonnal rákapcsolt. Akár egy gimnazista a parkban, amikor először vagy másodszor van kislánnyal, fél is és örül is, és bizonyítani akar mindenáron, hát siet. Könyökén tartotta magát, szinte négykézláb, maga is dugattyú lett, talán tudat alatt átvette a hajómotor ritmusát. Ahogyan meg-megrezdült alattuk a padló, ahogyan forgott a hajócsavar, igyekezett ő is úgy mélyedni Leába. Ki-be, ki-be... A lány ujjai közben ott mellettük a padlón játszadoztak. Játszadoztak?...

Dinan majdnem a csúcsra ért, de mielőtt „elment” volna, Lea váratlanul ellökte magától. Nem szólt most sem, csak a kezeivel. Dinan hamar megértette vágását. Lea négykézlábra állt, mögötte térdelve felmagasodott a férfi. A beszűrődő fényben is látta Lea, hogyan jár fel-alá a férfi mellkasa. Dinan lihegett. Lea hátranyúlt saját lábai között, elkapta Dinant, közelebb húzta. Beillesztette, ahová kellett, és amikor a férfi ismét lendületbe jött, még hátrább nyúlt, elkapta zacskóját, és fi-

noman megszorította. Az ütem gyorsult, Dinan már nagyon közel lehetett. Lea nem, de ez most nem számított. A géptiszt mindkét keze előrecsúszott a lány oldalán, aztán beljebb, és megmarkolta a melleit... Erősen, hogy fáj. A bimbók szinte ellapultak Dinan ujjai között... Lea felkiáltott, és már nem volt kétsége, mit fog tenni. Amaz fájdalmat okozott neki, ezzel felmentette őt minden későbbi, késői sajnálat vagy megbánás alól.

Dinan közben kéjes horkantások, sőt kiáltások közepette élvezett, a lány pedig csak hagyta magát. Pedig már ő is közeledett, de valami volt benne, talán egy fék. Ez nem engedte igazán örülni. Ujjai oldalt, a ruhák között matattak.

Dinan nedvesen vált ki belőle. Lea viszont nem hagyta őt el. Finom, utasító mozdulatokkal fordította a férfit a fülke hátsó falához, háttal az ajtónak. Dinan most térdelt. A lány egyik keze megkerülte a férfit, megfogta először a combját, aztán feljebb csúszott. Dinan valamit nyögött, nagyon jól érezte magát. Lea nem értette szavát, és nem is figyelt rá. Az ajtórésben megszakítatlan volt a fénycsík. Nem jön hát senki?... Már mindkét keze rátalált Dinan férfiasságára, lassú, ütemes mozdulatokkal kezdte ismét feltámasztani a lankadót... Hol egyik, hol másik keze került hátra, végigsiklott a férfi combján; majd csókokkal borította el a hátát... Dinan ismét erőre kapott. Akkor Lea, melleit a lapockáira nyomva, hol egyik, hol másik kezével próbálta őt újabb élvezetekhez juttatni. Dinan alighanem úgy sejtette, Leának ez még nagyobb élvezetet jelent, mint másképpen, mint eddig... Másra nem ügyelt.

A férfi lehajtotta a fejét. Nagyon jól érezte magát. Nem láthatta, hogy a lány feje fölött az egyik csőre hurkolja nadrágszíja egyik végét. A másik már bele volt bújtatva a csatba. Dinan se látott, se hallott. Mennyei gyönyörűséget érzett így is. Maga mögött tudta Lea meztelen testét, amelyre vágyott ismét, érezte érinté-

seit, és nem volt kétsége: ha újra akarni fogja, Lea engedelmesen terül eléje...

Lea lassan hátranyúlt. Ellenőrizte, eléri-e kezével az ajtót. Elérte, de most még nem nyitotta ki. Érezte ujjai között, hogy felpörgette a férfit, most már újra közel jár a csúcshoz. Hát hol elengedte, hol ismét megfogta, markolta-simogatta egyszerre, körülvette ujjával, előre-hátra húzogatta rajta a bőrt, néha nagyon erősen hátrahúzta, Dinannak szinte fájt is, majd előrehúzásnál kis ideig úgy tartotta, nyújtva... Dinan nagyon élvezte.

Már közel járt, hamarosan... most... nyögött valamit, torkán akadt a nyál, nyelni sem tudott. Nem vette észre, mikor csúszott fejére a szíjhurok. Lea úgy megőrijtette, hogy már saját testét sem uralhatta, nem érezte az idegen tárgyak érintését, hiszen a nő egész testtel ott lapult mögötte. Lea combjai, hasa, forró mellbimbói így is az övéi voltak. Úgy hitte, miközben térdelt a sötét fülkében a gumimatracon, és egy hozzáértő kéz most így akarta őt elvinni a paradicsomba...

A hurok már a férfi nyakán volt. Lea felkészült. Dinan most ért a csúcra, hím volt, ki nőtényekért küzd, és meg is kapja őket, lehunyt szemhéja alatt ősi képek vibráltak... Kitért belőle a tűz. Lea is érezte ujjai között a nedvességet. Ez az... most! - mondta agyában egy ismeretlen parancsoló. Spermák milliói indultak útjukra, hogy életet vigyenek, új életet a világba. De lehet, csak a totális halál várt rájuk?... A lány másik kezével hátranyúlt, hirtelen kitárta az ajtót. Hátravetette magát, megragadta Dinan két lábát. Már kint volt az alacsony folyosón. Nekifeszült, tudta, most minden erejére szüksége lesz... Húzta a lábakat, ahogyan csak erejéből tellett.

Dinan teste vízszintesen volt a levegőben, egy pillanatra megmerevedett, aztán rángani kezdett. Nyakára feszült a szíjhurok, és ebből nem szabadulhatott. Lea összeszorította ajkát, teljes erőből hátrahúzta testét és a férfi lábait. Dinan - amennyire a homályban láthatta -

két kezét a padlóra támasztotta, aztán hol az egyikkel, hol a másikkal kapott torka felé. A szőj már megszorult, a hurokból nem juthatott ki.

Egy árny bukkant fel mellette.

- Itt vagyok!...

- Elkéstél! - dühöngött Lea, és nem is nézett a férfira. Most veszélyes lett volna az időt vesztegetni. Tudta, hogy amaz egy pillanatra elbambult, hisz Lea anyaszült meztelen volt. És ő még így nem látta, nem. Aztán tudta, mi a kötelessége, megragadta a férfi lábait. Közben Lea benyúlt a gumimatrac mellé, kihúzta ruháit. Közéjük keveredett Dinan inge is, azt visszadobta. Valami hűvös került meztelen talpa alá - összehajtogatott fólia, erős műanyag zsinórdarabok... A társa tehát gondolt erre is. Ez jó, állapította meg elégedetten. De haragja a késés miatt még nem múlt el nyomtalanul.

A férfi még két hatalmasat rántott Dinan lábain, aztán elengedte. A test a padlóra zuhant, és nem mozdult.

- Eltört a csigolyája - mondta a társa. Lea hallgatott. A motor zúgott és zakatolt, lábuk alatt pörgött a csavartengely. Lea felhúzta a bugyiját. Amikor fejét bele dugta a pulóverbe, idegen, hűvös kezeket érzett előremeredő mellein. Gyorsan eltolta őket.

- Hagyj! Most... itt a hulla mellett?

- Velem még nem feküdtél le - panaszkolta amaz. - Mindig csak másokkal?

- Szeretnél cserélni velem? - mutatott Lea a halottra. A férfi persze a fejét rázta, némán. Ő is Dinant nézte. Lea egy pillanatra elgondolkozott. Dinan?... A múlt már. Az imént még meleg volt a bőre. Lehet, már kihűlt. Élvezte az életet, élvezte az ő testét - most vége. De ennek így kellett lennie - mondta magában. Tovább öltözött.

Társa arca homályban maradt. Lea felállt, hát elfogta előle a fényt.

- Igyekezz! - parancsolta neki, és már teljesen fel

volt öltözve -, a ruháit se hagyd itt! Semmi nyom nem maradhat! Tüntesd el a matracot is, az lesz a legjobb!

Hangosan beszélt, beszélhetett itt. A motorok zakatolása beitta magát testükbe. A férfi nem válaszolt, csak közelebb húzta a fóliát. Zsák volt vagy más?... Leát nem érdekelte. A lényeg, hogy beletegye a hullát.

- Vihar jön - folytatta közelebb hajolva amazhoz. - Addigra vidd ki a gépházból, és ügyesen dobd a tengerbe, nehogy meglássák!

- Megy majd a szeméttel együtt - morogta amaz. A nő talán nem is hallotta. Gyors léptekkel, lehúzott fejfel ment kifelé a fémfalak és csövek között.

Lohne tudta, hogy jön a vihar. Nemezszer átélte már, de ugyanúgy gyűlölte, mint első ízben. Arra az első viharra most is emlékezett. A Csatornán kapta el őket, a hajó is az első volt az életében, Elisának hívták, és panamai zászló alatt ment, de a tulajdonos egy pireuszi görög volt, kövér és undorító alak, ráadásul kopasz is. Lohnéban megmagyarázhatatlan és teljesen értelmetlen utálat élt a kopasz férfiak iránt. Pedig tudta, nem tehetnek róla. Lohné már csak ilyen volt. Elzászból származott, ami a beszédén olykor érződött is. Távol a tengertől nőtt fel, és sok ilyen értelmetlen előítélet dolgozott benne. Több mint tudta volna. Ugyanakkor feltétlenül bízott a szép nőkben. Ez is éppen olyan ostoba dolog volt... Kamaszként híres színésznőkről álmodott, Romy Schneiderről és másokról. Később persze kénytelen volt engedni az igényeiből, megelégedett más nőkkel is, és tengerészeti rádiósként már csak a kikötők könnyűvérű női érdekelték. Alexandria barna szemű szépségei, Limassol lányai. Örült, ha a hajója La Goulette-be, Tunisz kikötőjébe ért be; miközben a taxi a városba tartott a nagy tó gátján, látta a sekély vízben álldogáló flamingókat, és már előre örült valamelyik Leila vagy Fatima ölelésének. Arrafelé a bordélyokban

mindegyik lány ilyen neveket viselt, mert így kedvelték az idegen tengerészek. Kétszer megfordult már Ázsiában is, Thaiföldön és Japánban. Oszakában egy lány egyszerűen megszedítette, hogy majdnem lekéste miatta az akkori hajóját. Az OSMÁN főleg Európában járt meg a Közel-Keleten. Míg Lea fel nem bukkant két nappal ezelőtt, nem is sejtette, hogy egy nő ennyi örömet adhat a férfinak. Azóta a rádiós nem tudott másra gondolni, folyton Leán járt az esze. Még egyszer végigélte aprólékosan mindazt, ami a lány kabinjában történt, és zsongító volt a gondolat: vele volt Lea Franker, csak vele! Nem a kapitánnyal, nem a tisztekkal, hanem Lohne rádióssal!

Tizenegy múltott pár perccel, és a férfi nyugtalanul ült a rádiósfülkében. Lea azt mondta, ilyenkor jön ide. De miért éppen ide?... A férfi testében érezte újra az édes bódulatot, szívesen lefeküdt volna a lánnyal ismét, de ez a hely erre aligha alkalmas... Ámbár, ha bezárná az ajtót?... Akkor azt hinnék, elment valahová. Az első tisztnek kulcsa van a rádiósfülkéhez, sajnos. Kell hogy legyen. Aztán belévigillant a következő gondolat: Visso első tiszt halott. Az a kulcs a szolgálati szabályzat értelmében most vagy Sault-nál vagy Tretsnél található. Nem, ez nem jó megoldás. Vigye a lányt a kabinjába? Vagy menjenek Leához? Az út elég hosszú odáig, meglátják őket. Abból meg baj lenne, fölöslegesen.

Igy tépelődött a férfi, míg egyszer csak elsötétült a bejárat. Lea állt az ajtóban. Hát eljött! Lohne félig felállt. Készülékei között meglehetősen esetlen fekete madárnak látszott. A fülkében félhomály volt, egy lámpa világított a nagyobbik adóvevő fölött, ott voltak a férfi jegyzetfüzetei, és ott hevert a fülhallgató. Lohne harmincnégy éves volt, egy sikertelen házassággal a háta mögött azt hitte, a tengeren egészen új életet kezdhet. Hetedik éve hajózott, és nem talált sem igazi asszonyt, sem nyugalmat.

Lea mosolygott. A szemében furcsa fény égett.

Lohne csak ezt látta. Semmi más nem jutott el a tudatáig, csak az a különös láz a lány tekintetében. Szóval mégis itt van az, akire annyi éve várt? ... A nő, aki mindenét odaadja neki, aki egyszerre szűz és tüzes szerető? ... A férfi emlékezetében végighullámozottak a filmekben látott jelenetek, maga is úgy fogalmazott, mint a nagy filmek szerelmesei. „Tüzes szerető...”

Nem is látta Lea világos szoknyáját, amelyet a szél lengetett. Könnyű blúzára pulóvert húzott, mellei előredomborodtak, akár egy márványszoboré. Kis táskája szinte eltűnt egyik tenyerében. Másik kezével lassan behúzta maga után az ajtót. Odakünn már szürkült az ég, hiába közeledett a délidő. Mind hűvösebb lett. Hullámokra futott fel az OSMÁ, és széllel küzdött fémteste.

- Hello - mondta a lány. A hangja is elszédítette Lohnét. Ez a „hello” dallamos volt, ígérő, forró, akár a sivatag szele. A férfi nem tudta összeszedni magát, pedig valami azt parancsolta, legyen keményebb. Egy másik ösztöne veszélyt jelzett, de erre sem figyelt eléggé. Lohne csak Leát látta.

A lány pár lépéssel odaért és hozzásimult. Az öröm oly nagy volt a rádióban, valósággal hullámokat vetett. Magához ölelte Leát, és valamit suttogott elragadtattottan. Közben mindketten érezték, hogy a vihar egyre nagyobb erővel támadja az OSMÁt. Dülöngéltek, de egymásba kapaszkodtak, és ez olyan jó érzés volt... Lohne a legszívesebben már soha nem engedte volna el a lányt. Lea meleg teste a ruhákon át is sugárzott.

- Csókolj meg! - suttogta Lea. A férfi engedelmességedett. Egy percre tartott a csók, a férfi elfeledkezett az ajtóról, arról, hogy társai általában kopogtatás nélkül szoktak belépni, hisz miért is udvariaskodtak volna? ... Megint minden olyan volt, mint a filmekben. A főhősök sok hányattatás után ismét egymásra találnak, és már semmi, de igazán semmi sem választhatja el őket egymástól. Őt sem Leától.

A lány keze ezúttal nyugton maradt, csak a férfi hátát

ölelte. De Lohne a csók vége előtt megsejtett egy kis tiltakozást. Amikor ajkaik elváltak egymástól, Lea Lohne mellére hajtotta a fejét.

- Szívem... Mit reggeliztél?

- Tessék?... - ütődött meg a férfi.

- Olyan kellemetlen a leheleted... - Lea, mielőtt a férfi igazán zavarba jött volna, parányi táskájából előhúzott valamit: - Nesze, rágógumi. Nagyon jóízű, meglátod...

Lohne megint csak Lea szemét látta. Az édesen rábeszélő tekintetét, a biztató kifejezést az arcán. Mosoly és láz, a kábulat ígérete volt benne. Nem habozott hát, kibontotta a kis papírt, és szájába vette a gumit, rágta. Lea körülnézett.

- Ez a birodalmad?

A szó eszébe juttatta, hogy alig egy órája ugyanezt mondta. De akkor nem Lohnéval állt szemben... Dinan birodalma tovább létezik, lám, a gépház nagyfőnöke nélkül is. Így jár minden birodalom. A lány összeszorította ajkát, makacsul. A rádiós megint átölelte, keze rátalált egyik mellére, és felforrósodott Lohne egész testében.

- Lea, mikor leszel velem ismét?

- Ma délután - bontakozott ki szelíden a karjaiból. Lohne úgy örült, hogy nem tudott már másra gondolni. Lea most, ebben a percben nem lehet az övé, de délután... Már csak néhány óra. Úgyis lejár a szolgálata, utána elég, ha előtte felnéz a hídra. Talán Sault is elmegy a kabinjába. A vihar már nem is jutott eszébe. Rágta a gumit, és elragadtatottan figyelte a lányt.

Lea pedig tudta ezt, bőrén érezte, hát úgy is mozgott. Őserdőben lopózó párdúc volt, de ugyanakkor kényeskedő házimacska is. Körbejárt a szűk fülkében, úgy tett, mint akit nagyon érdekelnek a műszerek. A fekete dobozok, a falakba mélyedő kábelek. A szürkén-ezüstösen csillanó kapcsolók, a falon a nagy Földközi-tenger-térkép. Az egyik falat beborították a rádiók. Egy

helyütt jókora piros gomb is volt egy kicsiny tábla közepén. Lea tudta, hogy az a vészrádió gombja; baj esetén elég, ha a rádiós egyetlen mozdulattal elindítja, és ez a hajó helyzetén kívül csak a folyamatos S. O. S.-hívást sugározza az erre a célra fenntartott hullámhosszon, amíg a hajó a vízen tartózkodik. A vészadó telepe külön egység, nem áll kapcsolatban a hajó elektromos hálózatával. És a hajó legmagasabb pontjára szerelték az adót és a telepet; már süllyedhet az OSMA, de az az adó még működni fog az utolsó – a szó legszorosabb értelmében vett *utolsó* – percéig. Lea megrázkódott. Nem, arról szó sem lehet, hogy az OSMA elsüllyedjen. Ez a hajó nagy érték, épségben kell eljutnia a kikötőbe.

Lohne felnyögött a boldogságtól.

– Drágám... a te kabinodban? És mikor?

– Háromkor – mondta azonnal Lea, bár kicsiny nyugtalanság is volt a hangjában. Lohne nem vette észre. A rágógumi különösen jóízű volt, és a férfi szorgalmasan rágta. Lea megperdült, ránézett. Habozott, odamenjen-e hozzá, megcsókolja ismét?... De inkább körbemutatott.

– Nem érezted soha, hogy ezek a rádiók... az ellenségeid? Hogy rabságban tartanak? Hogy miattuk nem mehetsz el olykor a fülkéből?

Nagyon szuggesztíven beszélt, szemét le nem vette Lohnéról. A férfi is őt nézte. A lány folytatta, halkán.

– Ők uralnak téged. Ha megszólalnak, ugranod kell, kiszolgálnod a gépeket. Csak buta gépek ezek, Lohne! Fém és műanyag. Gombokat nyomogatsz, mint egy majom. Többre termettél! Nem jutott még eszedbe, hogy szabad is lehetnél? Eljön a perc, hogy leszámolsz az eddigi életeddel, és elindulsz. A tenger sem állíthat meg, Lohne!

A férfi, arcán megdicsőült mosollyal hallgatta. A szíve mélyén ő is ezt érezte... Lea könnyű csókot lehelt az ajkára, a rádiós felkorbácsolt vággyal kapott utána,

de kisiklott a kezéből, és csak az ajtóból szólt vissza csábítóan.

- Maradj itt! Majd délután... találkozunk.
És elment.

A tenger nyugtalan volt.

Ezen a tájon máskor meleg volt, ha nem is kibírhatatlanul. Most hideg levegő uralta a térséget, a víz is sötétebb lett a szokásosnál. A színe most a nagyon sötét-kék tintára emlékeztetett. Terjedelmes, laposnak tetsző, de hatalmas és hosszú hullámok kergették egymást. Az OSMA bukdácsolva haladt, de még töretlen volt az irama. Az emberek építette hajótest most léte minden pillanatában folyamatosan szembeszállt az elemekkel. A szél felkorbácsolta a vizet, az pedig alattomosan és kitartóan támadta a hajót. Hol az orra alatt csaptak fel a hullámok fehér habos taréjjal, hol oldalba kapták. Még változott a szélirány. De főleg északkelet, tehát Szicília felől rohamozott.

Zúgtak a merevítőkötelek és a sodronyacél kábelek. Az OSMA fedélzetének minden darabja együtt élt és mozgott a hajóval, ide-oda dőlt, a levegőben permetező vízcseppek ezreitől nedvessé vált. A légénység csak akkor lépett ki, ha az okvetlenül szükséges volt. Déli tizenkettőre a szél erőssége elérte a hatást; az OSMA futása érezhetően lelassult. Már akadt olyan pillanat, amikor a beavatatlan szemlélő számára a hajó tulajdonképpen egy helyben állt.

„Beavatatlan szemlélő” viszont csak egy volt a hajón: Lea Franker. Ám akkor, hétfőn délben a lány mindenfelé foglalkozott, csak a viharral nem. A meteorológiai viszonyok a legkevésbé sem érdekelték. Nem is ment ki a fedélzetre. Alulról közelítette meg az első számú raketeret. Nem volt olyan nagy az OSMA, hogy ne lelte volna fel egyedül is az odavezető utat. A légénységi szálláshoz vezető keskeny, „egyemberes” folyosó előtt sebesen és

észrevétlenül suhant el. Most újra nadrágot viselt, könnyű gumitalpú cipőt és vastag pulóvert. Alatta nem volt semmi, de ezt még senki sem tudhatta. Ringó lép-
teinek ritmusát átvették mellei is; érezte bőrén és mell-
bimbóján a fonalak érdességét. Ez is izgató volt. Ma
már volt férfival, nem is egyszer, de Lea ezt sohasem
unhatta meg. Hiszen Dinan óta több mint másfél óra
telt el!...

Elmúlt már tizenkettő, amikor a legénységi háló-
helyek alatt egy csigalépcsőn ereszkedett le. A vékony
fal mögött motorok dübörgését hallotta. Dinan „biro-
dalma”... Amelynek valójában már vége van. Elmoso-
lyodott, aztán óvatosan lépkedett alá. Csak egyetlen
piszkos lámpa volt a falon; nem sokat látott, de tudta, a
legénység már annyira megszokhatta a hajót, hogy
semmi gondjuk nincs az ilyen sötétben sem. Mindenütt
tudják, merre lépjenek, milyen magasak a lépcsőfokok,
melyik ajtó merre nyílik. A viharokat is megszokhatták,
talán föl sem veszik a dolgot. Érdesített fémlapokból
állt a lépcső, korlát nem volt. Amikor leért, megköny-
nyebbülten fellélegzett. Valaha voltak itt feliratok is,
talán a hajógyárban és az első hónapokban még olvas-
hatóan virítottak a zöld olajfesték betűk. Most csak ki-
következtethette a maradványokból, hogy jó felé megy.
Egy lengőajtó következett – míg hozzá nem ért, a fém-
lap nyögve-nyögve lengett vagy tíz centire hol befelé,
hol kifelé. Mögötte kis térség, és egy másik ajtó. Hal-
vány lámpa a mennyezeten.

Ott állt Trets. Kicsit kövérkés alakja majdnem bele-
olvadt a homályba. Lea azért jól látta őt, és elfogta némi
undor is. A másodtiszt biztosan izzad – itt lent meleg
volt –, és szokása szerint borostás állat dörzsölgeti za-
varában. Nem vágyott a férfi testére, egy csöppet sem.
Akkor már inkább Lohne vagy Sault.

De amaz ebből semmit sem láthatott. Lea arcán a
mosoly olyan volt, mint máskor. Nem láthattak arca,
álarca mögé. Elhatározta, nem könnyűvérű, hanem ér-

deklődő úrilány lesz most. Nem fogja rögtön Trets tudomására hozni, hogy szívesen lefeküdne vele. Hadd kínlódjon egy kicsit... Már előre élvezte a férfi zavarát.

És ez az első másodpercben be is következett. Trets a délelőtti kis eset után nagyon magabiztos volt. Meg volt győződve, hogy Lea beleesett, és azért akart vele találkozni itt, hogy zavartalanul... De amikor durván és mindent feledve egyszerűen rávetette volna magát a lányra – a fejét nevelésesen előretartotta kissé, sőt a száját is csókra csücsörítette –, Lea két kézzel eltolta magától. Ám hangjában nem volt harag. Csupán könnyed feddés.

– Ejnye, Trets... ne olyan mohón!

Eldöntötte, hogy „hintáztatni” fogja a férfit. Régóta ismerte ezt a módszert. Már tizenöt évesen is csinálta a fiúkkal, az iskolában. Trets kissé elszontyolodott, de akkor Lea biztatóan rámosolygott. A másodtiszt azonnal kivirágzott, megjött a kedve.

– Szóval... bemenjünk a raktérbe? – kérdezte reménykedve.

– Persze. Még soha életemben nem láttam ilyesmit – hazudta a lány.

– Kérem – Trets félig elfordult, tololózár csikordult. Az az ajtó is csak „egyemberes” volt, hisz erre sohasem hoztak ki semmit a raktérből. A légénység erre járt be ellenőrizni azt, hogy nem lazult-e ki valamelyik konténer sarokkötése, illeszkedése. Trets előrement, és vilányt gyújtott. De alig lett több fény; az a néhány lámpa nagyon messze lehetett az ajtótól, elszórva a harmincméteres terem falai mentén. Középen álltak a konténerrek, a gyér fényt szinte kiszorították a falak mellé. Acél idomoszlopok tartották a tetőt. Három-három konténer állt egymáson, köztük minden irányban nagyon kevés hely maradt. Egy ember „lapjával” éppen hogy elcsúszhatott közöttük.

– Hát ilyen – mondta Trets, kis csalódottsággal hangjában. Talán úgy vélte, ez lesz mindösszesen a lá-

togatás?... Hogy semmi több? Lea ránézett, majd elfordult tőle. Tudta, hogy a tiszt a mellét nézi. Szándékosan felnyúlt hát a magasba, mintha megtapogatna egy konténert, kicsit ugrott is. Mellei szépen rezdültek. Trets nem bírta magával, már olyan szűk volt a nadrágja... Lea félig elfordult tőle, és nem is csodálkozott, amikor váratlanul megérezte a férfi kezét. Trets a mellét akarta simogatni - a mozdulat csak félig sikerült, ügyetlen volt. Azért is, mert a nő elfordult, és csak a válla fölött vetette hátra.

- Mindent a maga idejében, Trets.

- Lesz ilyen idő? - kérdezte amaz rekedten, és hallhatóan nyelt egy nagyot.

- Hamarabb, mint hinné - felelte a lány, és előreindult. Be a konténerek közé. Éppen hogy befért. Itt homály uralkodott, igazi majdnem-sötétség, patkányok országa. Lea hallotta, hogy Trets habozás nélkül követi ide is, és megnyugodott. Így kell ennek lennie!

- No végre! - ugrott fel Igles. Az üvegajtón át látta Naarát közeledni, hát gyorsan felállt. Már-már elindult volna, ki a folyosóra, amikor megértette, nincs egyedül. Úgy tett hát, mint aki valamilyen aktát keres a vasszekrényben, zavarában ki is ejtette kezéből az egyik doszsiét. Bredan persze, amilyen szolgálatkész, rögtön felugrott a helyéről, és segített neki. Naara belépett, és ott találta a két férfit a padlón guggolva, papírokkal kezükben.

- Jó napot! - mosolygott rájuk. Igles két napig csak a gondolataiban látta a lányt, de halványszürke volt a fantáziája. Naara színes volt, háromdimenziós, szinte megfogható... Igles lassan felállt, és visszatette a doszsiét a szekrénybe. Talán nem is a helyére - de sebjá, majd Bredan mindent helyrehoz. Igles hirtelen szeles fennsíkon érezte-látta magát, akár egy fantasy-filmben,

kevés ruha fedte izmos testét, szembeszállt volna állattal-emberrel, egyvalakiért...

- Mi újság? - kérdezte közben a lehető legsemlege-sebb hangon. Bredan visszaült az asztalához. Valahol a másik szobában csöngött egy telefon, idehallatszott. Igles még régi típusú férfi volt, aki nem árulta el az érzelmeit. Sokáig nem árulta el... Néha el is késett volna már a vallomása.

Naara a maga módján szép volt. Barna bőre, sötét szeme nem különböztette volna meg a sokfelé látható hasonló lányoktól; de Igles meg volt győződve, hogy ő másmilyennek látja, mert *valóban más is*. Naara minden mozdulatában volt valami, ami miatt Igles most nem volt képes levenni róla a tekintetét. De közben ő is visszaült az asztalához. Nem tudta, Naara érez-e valamit ebből. Megsejti-e a sokat emlegetett női ösztönnel, hogy mit érez iránta a főnöke? Már ez az alaphelyzet is az idegeire ment Iglesnek. A „főnök-beosztott nő” felállítás eddig soha nem volt az esete. Igaz, nem mindig volt főnök ő sem... Naara odapillantott, félreértette ezt a várakozó tekintetet.

- Jelentést teszek, főnök. Három címen is voltam, és... - elhallgatott, de Igles rögtön sejtette, történt valami.

- Szóval történt valami?

Egy perc, és másféle érzés kerítette hatalmába. Bal-sejtelmét igazolódni látta.

- Az első egy nyugalmazott városi tisztviselő, aki Port-Szaídba utazott volna. Megvolt a jegye a Samson Ltd. hajójára, az OSMARA. Mint tudjuk, szombaton kellett volna indulnia. Pénteken este odakünn sétált a városi parkban, a Flor-negyedben, nem messze a folyóparttól. Két ismeretlen fiatalember megtámadta, minden ok nélkül. Még csak ki sem rabolták, de úgy helybenhagyták, hogy kórházba került. Agyrázkódása is van; az orvos szerint nincs kihallgatható állapotban. Szemtanúk beszéltek a két támadóról.

- Ebben még nincs semmi gyanús - jegyezte meg Bredan. Még nem látta főnöke rosszálló pillantását, tovább gúnyolódott: - Városunkban nem kielégítő a közbiztonság.

Naara nem vette le szemét Iglesről, folytatta.

- A másik utas egy középkorú asszony lett volna. Itt vannak az adatai is...

- Majd később. Vele mi lett? - szakította félbe Igles. Rosszat sejtett, és ezt a lány is értette.

- Megúsza élve - vágta rá gyorsan a lány. Az arca komoly volt. - ...Az az asszony már összecsomagolt, hogy indul a kikötőbe. Szombaton délben táviratot hozott neki a postás. A bátyja haldoklik, az állt benne. A bátyja bilbaói lakos, és a táviratot is ott adták fel. Ezt már sikerült ellenőriznem a főpostán. Persze nem utazott el a hajóval, hisz az egyetlen rokona az a bátyja. Fogta magát, felült egy vonatra, és Bilbaóba ment. Késő este ért oda. A bátyjának az égvilágon semmi baja.

- Telefonja nincs? - kérdezte Bredan.

- Nincs, az asszony szerint egy öreg különc, valahol a külvárosban lakik, helyesebben valami városszéli házban, és nem tart kapcsolatot a világgal, csak egy szomszéd házaspárral. A táviratot az aláírás szerint azok küldték.

- Félrevezették - mondta Igles, és valami kellemetlen szorítás kezdődött a mellében. Ez hamarosan átterjedt az agyába is. Még nem volt ideje végiggondolni mindent, de... „Valami történt, valami elindult”, vibrált az agyában. A nyugtalanság már benne lüktetett. Lassan kezdett megfeledezni a Naara iránti vágyáról is. Közben a lány még mindig fogva tartotta a férfi tekintetét, és folytatta.

- Az asszony persze másnap délután keveredett csak vissza Bilbaóból, amikor az OSMÁ már régen elhajózott... Lekéste hát.

- És a harmadik utas? - kérdezte a felügyelő idegesen.

- A harmadik utas egy arab nyelvészettel foglalkozó fiatalember, Leonhardinak hívják. Állítólag olasz vagy svájci származású; a szomszédok nem tudták biztosan. Ez a férfi Jemenbe ment volna. Nem bírja a repülőgépet, vagy nagyon fél a repüléstől, valami ilyesmi derült ki a Samson Ltd. irodájában, ahol felvették az utaslistára. Az egyik nő emlékezett, hogy Leonhardi ezzel indokolta, miért akar hajóval menni olyan messzire. Jemenben állítólag egy ösztöndíj várta.

- Talán mégis meggondolta magát, és felült egy repülőre? - Igles Bredanra nézett. Amaz máris tudta, mi a dolga, a telefonhoz ült. Egy listát húzott maga alá. A légitársaságokat hívta sorban.

- Gyanús - morogta Igles. Naara közelebb jött, székét húzott maga elé. A jegyzetfüzetét nyitva tette le. Érdekes módon Igles a betűk fogták meg. Telt, kövér betűk voltak, szinte bujálkodtak ott a papíron, egymást befonva, ölelve. „Valóságos gruppensex”, futott át a férfi fején.

- És ha véletlen? - kérdezte a lány. Most már közelről nézhettek össze. A lány szeme kicsit nedves volt, és nagy, akár egy ózé. Megindítóan büntelen. Igles elszégyellte magát előbbi gondolataiért.

- Négy utasból három nem éri el a hajót? - háborgott halkan a felügyelő. - Hetvenöt százalék a huszonöttel szemben? Valami nincs rendben. Különösen a két első eset az érdekes. A táviratügy pedig már eleve célzatosságot sugall.

- Valakinek hát érdekében állott, hogy az utasok ne jussanak fel a hajóra?! - Naara agya vágott, akár a borotva.

- Így valahogy. Egynek azért mégis sikerült. Róla is vannak adatok?

- Nem. Azt mondta, ő nem érdekes.

- Persze, azt mondtam - Igles megint látta a pulóver alatt kidomborodó melleket. Egyszerre kétféle izgalom

fogta el. A pokolba is, az egyikről most le kell mondania! Legalább egy ideig... A másik fontosabb.

- A parkban megtámadott öregúr esete még lehet véletlen - morfondírozott tovább hangosan. - Az arab nyelvet tanuló fiatalember kérdése pedig még nyitott.

De Bredan akkor letette a telefonkagylót.

- Az utóbbi héten nem volt ilyen nevű utasa egyik légitársaságnak sem.

- És ha Madridban utazott, ott szállt fel?

- Keresem tovább - legyintett Bredan megadóan, és ismét felvette a kagylót. Iglest elfogta a tettvágy. Különben is, így végre kiszabadulhat ebből az átkozott szobából! Most még a kapitányság épületét is börtönnnek érezte. Ő volt itt a rab, de lelke mélyén abban reménykedett, így érezhet Naara is. Ma szemlátomást nem sietett, hogy ideérjen. De jó munkát végzett. Csak ez még kevés.

- Gyerünk! - pattant fel, és zakójaért nyúlt. - Utánanéznünk ennek a Leonhardinak, vagy hogy is hívják a pasast?...

Trets szuszogva követte Leát. A hely kevés volt, a levegő is fülledt. Az elmúlt napokban felforrósodott a hajó oldala, és a fölöttük levő konténereket is érte sugárzás. A meleg lehúzódott hát a hajó mélyébe, és most megrekedt. Odakint a vihar mind veszesebb lett, sejtette Lea. Hiszen idebent is mozgott a hajó. Néha egyik kezével meg kellett támasztania testét, nehogy túlságosan is odanyomódjon valamelyik konténerhez. A fémfalak piszkosak voltak - nem látta, de minden idegzsárával érezte. Aminthogy azt is, hogy a másodtiszt kitaratóan követi. Hallotta lihegését. Talán nemcsak a fáradtság, hanem más miatt liheg?... A férfiak olyan egyformák. Lea eddig mindig csak egyféle síkon ismerte meg őket. Kivéve a táborno­kot, akit Beduinnak is hívnak. Igen, ő másféle volt. Más erőket csillantott meg

a lány szeme előtt. Azóta tudta Lea: egyszer részese lehet majd az igazi hatalomnak is.

- Trets?

- Igen?!

- Hány konténer van a hajón?

- Minden raktérben huszonhét, tehát nyolcvanegy, és a fedélzeten két sorban plusz ötvennégy, tehát összesen százharmincöt.

- Rengeteg - jegyezte meg a lány elismeréssel. Éppen beért négy konténer közé. A homályban minden irányban elláthatott a hajófalig. De a homály nagy volt itt is. Mindenesetre mozdulni tudott. Egyik keze óvatosan lehúzta nadrágja villámzárát. Trets ezt nem láthatta. Azt sem, mit vett elő a lány és tett fel az egyik konténer tetejére. A kicsiny, de súlyos tárgy meglapult. Várta, míg szükség lesz rá. Megsűrűsödött ott a homály.

A hajó dülöngélt. Pillanatnyi szünet nélkül jöttek a hullámok, és csapdosták a hajó egész testét. Innen különösen jól hallották, hiszen a vízvonaltól voltak. Mindez összekeveredett a motorok dübörgésével és a hajócsavar szüntelen rezgésével. Lea behunyta a szemét. Hiszen ez annyira izgató!... Állandóan remeg a lába alatt a vaslemez, és ha csak egyik kezével is megtámasztja dülöngélő testét, ugyanaz a rezgés egész lényét átjárja. Megborzongott. A ritmikus mozgás bizsergette mellét, a combjaiba hatolt, s ez felizgatta. Szinte kívánta a férfit.

Lassan letolta nadrágját. Trets talán nem is látta. Két gyors mozdulat lehajló testtel, és máris megszabadult tőle. Csak cipőibe lépett vissza ismét. Aztán gyorsan lehúzta a bugyit is. Már csak a pulóver fedte. Hosszú volt, majdnem combközépig ért, elfedte a testét, de azért érezte a hűvöset, egy percig. Aztán megszokta az itteni fülledt, kissé langyos levegőt.

- Mit csinál? - kérdezte Trets. A lány hangja megváltozott, amikor válasz helyett kérdezett.

- És azt tudja, mi van a konténerekben, Trets?

Trets közelebb tolatott. Alig fért el.

- Nem tudom, valami alkatrészek vagy micsoda. Nem érdekel, és most nem is fontos - mondta a férfi, közelebb volt.

- Be ne szoruljon két konténer közé! - jegyezte meg Lea.

- Nincs akkora pocakom! - így Trets.

- Én nem is a pocakjára gondoltam - vágta rá a lány. Zavart csönd támadt. Trets szerette volna remélni, hogy jól értette, amit hallott - de most csak a hullámok csapdosását hallotta. Lea hallgatott. A zúgás zsigereibe hatolt. Lea szétterpesztett lábakkal állt egy-egy konténer kiálló szélén, úgy kapaszkodott mindkét kezével. Ettől a pulóver persze magasabbra csúszott, fél fenekét sem takarta el. Mindkét combja világított. Közben a hajó balra-jobbra ingott. Hol erre dőlt, hol arra. Kapaszkodás nélkül már nem állhattak meg a lábukon. A hullámok tompán, kitartóan csapdosták a palánkot, idebent megsűrűsödött a zaj. Fülledt volt a levegő. Érzéki még a mozgás is.

- Ha nem fér el, vegye le a nadrádját. Mint én - jegyezte meg most a lány, és ez valósággal felhívás volt a keringőre. Trets összegörnyedt, közel hajolt. Látta a lány meztelen combját. Egy hullám éppen arrafelé lökte, tán úgy hitte, szerencséje van. Arccal esett Leának, beleharapott a combjába. Finoman - ezzel is jelezte, hogy ért a nőkhöz. Véresre csak a brutális ostobák harapnak, de apránként és élvezve-élvezetet okozva, a hozzáértők. Trets most annak tartotta magát, és Leának nem volt kifogása néhány finom harapás ellen.

- Te... - lihegte két finom marás között. Lea egyik kezével megsimogatta a másodtiszt fejét. Aztán Trets úgy érezte, most már biztosan célhoz ért, ledobálta ruháit. Az egyik cipőjével hosszasan bajlódott. A hajó dülöngélt, Trets kis híján végigesett két konténer között a résben; Lea segített neki. Aztán a férfi máris meztelen volt. Lea akkor kivárt egy nyugalmasabb pillanatot, és a

félhomályban lassan, lehúzta a pulóverét. Már anyaszült meztelen volt.

Trets felhorkant, mint egy vaddisznó. Úgy megkívánta a nőt, hogy szinte fáj. A homályban csak izgató körvonalait látta – a többit a képzelete adta hozzá. A köd elborította az agyát. Valósággal rávetette volna magát Leára – de a szűk helyen alig tudott mozdulni. Lea nevetett.

– Csak nyugalom... Majd szép lassan, óvatosan. Semmit sem kapsz meg azonnal... Térdelj le!

És mivel a férfi még értetlenül habozott, rákiáltott:
– Térdelj le!

Ez hatott. A motorzúgáson és a hullámok tompa puffanásán át is elhatolt a parancs Trets agyáig. Kissé elfordulva térdre ereszkedett. Lea hátratette mindkét karját, aztán...

A férfi csak a szájával érthette el. Így kellett maradnia. Lea a hullámok és a hajó mozgását követve hol közeltette ölet a férfi fejéhez, hol meg eltávolította onnan. Trets a homályban nem sokat látott – de érezte a női test kábító illatát. Két álomszép comb között egy sötét háromszög, amit olykor elérhet kinyújtott nyelvével... De majdnem mindig elszökik tőle.

Egyszer aztán a hajó jobban megdőlt, Trets felé. Lea nem vesztette el az egyensúlyát, de két kézzel is ki kellett támasztania magát, miközben veszélyesen rádőlt Tretsre. Nem hitte volna, hogy amaz kéz nélkül is így hozzátapad. Érezte a férfi mohó nyelvét behatolni testébe, hát nem húzódott vissza azonnal. Aztán Trets kiszabadította az egyik kezét, megragadta Lea combját, felállt. Most a lány nyúlt le, keze nem túl nagy, de elég vastag szervet tapintott, majd ujjai azonnal rá is fonódtak. Most nem kellett beszélniök. Trets is megtámasztotta testét, a konténerek tetejébe kapaszkodott. Ahányszor eltávolodott a hullámozás miatt, Lea keze rászorult, és előrehúzta a bőrt. Ahányszor a hullámok visszavezették a hajót a jobb oldalra, Trets teste előre-

lendült, de Lea keze a bőrrel együtt hátrahúzódott. Tíz ilyen komoly játékhúzás után a férfi nagyon tökéletesen érezte magát. Amit pedig Lea a kezében tartott, valószínűségi élőlényé változott. Mert hát élt is! Követelt és kívánt, megfeszült és engedelmesen meghúzódott, ágaskodott és lanyhult. A lány érezte, hogy Trets igazi férfi. Trets is!

Aztán mást találtak ki. Trets szájába vette a lány bal mellét, a másikat simogatta, közben kapaszkodott. Most Lea öle volt a csalétek, de nem a férfi szájának... Hol elérte, hol nem, hol sikerült egy pillanatra behatolnia izgatóan, hol azonnal távoznia kellett, mert a vihar ereje távolította el testüket egymástól. Néha egy rakoncátlan, szabálytalan hullám is érkezett, és nem is mindig balról. Ilyenkor összeborultak. Trets a két mell közé fúrta arcát, és nyögött a boldogságtól. Lea nem vesztette el hidegvérét, bár ilyen helyen és helyzetben ő is most volt első ízben. Gazdag tapasztalatából hiányzott még a konténerszállító vízvonala alatt, viharban történő szeretkezés.

Aztán Lea megfordította a férfit, combjai között hátulról benyúlt, és megragadta zacskóját. Először csak finoman simogatta, hát Trets is nagyon élvezte a dolgot. Kitémasztotta magát. A hullámozó tengeren az OSMÁ nagy ívben dülöngélt. Egy-egy balra ingáznál Trets messzebb távolodott, Lea szabad kezét vissza is húzta kissé. Ez már néha fáj a férfinak, igaz, édes volt ez. A lány ujjai közben olykor megsimogatták a combját, és nem csak a combját – de általában vaskeményen fogták a legérzékenyebb helyen. Néha Lea is azt hitte, a bőrzacskó megnyúlt, embertelen méretekre... Trets tompán kiáltott. Lea kezét váltott. Kitémasztotta magát mindkét lábbal, egyik kezével az egyik golyót, másikkal a másikat markolta hátulról a combok között, finoman gyúrogatta őket. Kezdetben még ez is kellemes volt...

- Dőlj előre... Le! – parancsolta a lány. Trets engedelmeskedett. Felmagasodó fenékkal állt négykézláb.

Lea most megint csak egyik kezével markolta össze a golyókat, megszorította... Trets kiáltott, de a fájdalomtól. A hajó jobbra dőlt - Lea így számította ki -, és a lány testét az ellenkező oldalra lökte. Lea nem engedte el akkor sem. Húzta, markolta, szorította - Trets nem tudott felállni, a fájdalom előtötte. Úgy érezte, csillagok táncolnak a szeme előtt, közben mintha férfiassága azonnal csökkent volna. Torkába szorult ez a fájdalom.

- Semmi baj - nyugtatta Lea. Hangjában további kéjek ígérete vibrált, és Trets valóban nem is haragudott. A homályban csak egymást látták vagy inkább érezték. Lea most fél testtel rádőlt a férfira, aztán egészen a hátára feküdt. Trets érezte meleg mellét, megfordult volna, hogy jobban élvezze - de Lea keményen markolta őt, és ezzel szinte mozgásképtelenné tette.

- Maradj úgy, ahogy vagy! - kiáltotta. Ez világos parancs volt. Valami megváltozott?... Trets még hitte, hogy újabb kéjek várnak rá. De a golyóit markolászó kemény ujjak... a fájdalom...

- Eressz el! - hörögte. Nem tehetett semmit, minden mozdulattal saját magának okozott fájdalmat. Megpróbálta összeszorítani combjait, ám Lea csuklója is kemény, kispörtolt volt, ezzel hát semmire sem ment.

- Ne csináld, Lea!... - elkapta a lány bokáját, megrántotta. A két embert az éppen jövő óriási hullám megdobta, megrántotta. Lea még egyet szorított a golyókon, aztán elengedte. Már nem tudta elkapni a konténer szélét, rázuhant a férfira. Így heverték lihegve, és érezve egymást. Trets haragja azonnal elmúlt, megmarkolta Lea fenekét és combját, csókolni próbálta a lány nyakát. Lea hátrább csúszott. Trets azt hitte, egy kis franciázás következik, megpróbált a hátára feküdni, de abban a mocsos és szűk térségben ez nem sikerült. Lea váratlanul felállt. A hullámozás már az agyukban dübörgött.

- Gyere!...

Négy konténer találkozásánál, a sarkon álltak. Na-

gyon kevés hely maradt kettőjüknek. Lea állva széttette a lábát, és Trets máris tudta, mi a dolga. Most nem kellett beszélgetniök. A férfi azonnal és habozás nélkül behatolt a nőbe. Mindketten remekül érezték magukat és egymást.

Verőfényes volt a nap, éles fény öntötte el az utcákat. A város valósággal fürdött a sárgásfehér áradatban. Igles megállította a kocsit, és kiszállt. Naara követte. Itt szél sem volt, békésnek tetszett a tájék.

- Itt lakott? - kérdezte a felügyelő, s Naarára nézett, és jobbjaival önkéntelenül odanyúlt a melléhez. A zakó alá. Mert bármilyen jó idő volt, Igles nem mozdult ki zakó nélkül. Ez volt vélt méltóságának jele, jelképe. A páncélja. Ő nem akar ki. Komoly ember. Csak a komolytalanok, az ágrólszakadtak járnak ingben, vagy ne adj' isten, trikóban. Jó lenne, ha ez jutna az emberek eszébe az ő zakós alakja láttán - remélte, akarta.

- Itt - mondta Naara. - A szomszédok szerint...

- Hagyja csak! Majd mindjárt kiderül - és elindult. Nem volt nagy forgalom. Átvágtak az úttesten, Igles ment elöl, a lány fél lépéssel lemaradva követte. De tartásában nyoma sem volt az alázatnak, a főnök iránti tiszteletnek. Ha Igles akkor hátrapillant, talán elkaphatta volna a lány tekintetében bujkáló vidám szikrákat. Naara alighanem többet tudott róla, mint ő maga. De Igles gyermeki ártatlanságában magamagát hitte minden tudás birtokosának - ami a férfiakkal oly gyakran megesik.

A ház semmiben sem különbözött a többitől. Négyemeletes volt, egy parkra néztek az ablakai. Tizenöt perccel később ismét az utcán voltak. Mielőtt beültek volna a kocsiba, Igles - hogy emlékezetében elraktározza a dolgokat - még egyszer felsorolta.

- A lakás gazdája szerint szegény ember volt ez a Leonhardi. Folyton csak a könyveit bújta, és az egye-

tem könyvtárába járt minden délután. Nem az a típus, aki terrorista vagy ipari kém, vagy valamilyen politikai mozgalom harcosa, az egyszer biztos. A külsejét a házmesternő meglehetősen jól leírta. Vörhenyesbarna haj, keskeny orr, igen sovány termet.

- Egy ember nem tűnhet el nyomtalanul - mondta Naara. Ez Igles kedvenc mondása volt.

- Meg kell lennie - bólintott Igles. Gondolt egyet, jegyzeteibe pillantott, és benyúlt a kocsi nyitott ablakán, kiemelte a rádió mikrofonját. Közben maga elé mormolta: - Huszonhét éves volt, az adatok szerint. Lehet, hogy a barátnőjénél töltött néhány éjszakát, és leitta magát valami bulin...

- Ha az embernek egy jemeni ösztöndíj van kilátásban és indul a hajója... - ellenkezett Naara, fölöslegesen. Igles is gondolt erre. A férfi közben a mikrofonba beszélt.

- Juan?... Igles vagyok. Mi újság az eltűnések frontján?... Jó, a csavargókat, gyerekeket, öregeket hagyjuk... Nem, a nők sem érdekelnek. Mi? Egy szakállas férfit vetett ki a tenger? Megnézted a szakállát, valódi? Igen? Akkor nem vagyok rá kíváncsi. Nekem egy huszonéves kellene... Nofene, de gazdag a termés! Halljam a leírást... Persze, van egy fényképem. Igazolványból való, de ehhez elégséges lehet - hallgatta egy pillanatig, aztán megfordult. Naara már a mozdulatból sejtette, mi történt. Azonnal beült a kocsiba.

Csak a bonctani intézet közelében szólalt meg a felügyelő.

- Ha ez az, értesítenem kell Duartét.

Naara nem szólt. Sejtette, kiféle az a Duarte, bár személyesen még nem találkozott. A felügyelő közben sebesen vezetett. Ezek voltak azok a pillanatok, amikor megfeledkezett a lányról is. Vadászkutya volt, a szakma mestere. Semmiért sem szállt volna le egy nyomról. Ilyen volt a gyilkossági ügyekben is, tudta róla a lány. Már eléggé megismerte.

A bonctani intézet hűvösfehér folyosóin kongtak a lépteik. A személyzetből itt mindenki ismerte Iglest, Naarára pedig ügyet sem vetettek.

A halott végül eléjük került. Egy hűtőkamrából húzták elő. Naara undor és félelem nélkül várta a pillanatot, amikor a fehér köpenyes mogorva férfi lehúzza róla a lepedőt. Igles nyomást érzett a gyomrában. Ha nem az, talán minden jóra fordul. Akkor az egész ügyben csak az a rejtélyes távirat, ami tovább fogja nyugtalanítani. Vagy könnyű lesz megfelelkezni mindenről? Hiszen van éppen elég dolga enélkül is.

Aztán a lepel lekerült a halott arcáról. Naara kis híján felkiáltott - nem lehettek kétségei. A fénykép, amit kaptak, nagyon pontos volt. A halott arcán az a fintor... A fájdalom néma kiáltása. Mi történhetett vele?

- Lelőtték. Hátról - mondta mellettük az orvos. - Aztán kivitték az egyik szeméttelrepre, üres zsákokat dobáltak rá. De egy kutya megtalálta.

Igles csak nézte a halott vörhenyesbarna haját, hegyes orrát. Tulajdonképpen nem is kellett volna elővennie a fényképet, a dolog annyira egyértelmű volt. Mégis elővette, hisz kötelessége volt. Aztán átadta Naarának is, majd az orvoshoz fordult.

- Menjünk az irodájába, doktor úr! Telefonálnom kell.

Naara tudta, kit fog hívni. Duartét, a titkosszolgálat-tól.

A vihar ütemére szeretkeztek.

A hajó dülöngélt balra-jobbra, jobbra-balra. Trets be-behatolt a lányba, néha azonban hiába feszültek izmai, kicsúszott a hüvelyből, ilyenkor mohón tolakodott-ágaskodott utána, hogy újra meglelje helyét a forró combok között. Lea néha kéjesen felnyögött, a férfi pedig szinte üvöltött, olyan jó volt neki. Egyikük sem

érezte, mennyire kényelmetlen a helyük. Ha ilyen jó két embernek, a helynek nincs semmi jelentősége.

Először álltak, aztán Lea mind lejjebb csúszott, a férfi kénytelen volt követni. Végül térdeltek, bőruket marta a vasporos, rozsdás szemét. Lea lassan hátára kényszerítette a férfit. Trets befeküdt a konténerek részébe, férfiasága árbocként meredt fel. Lea ráült, a síkos szerv könnyedén hatolt bele, otthonosan, nem is kellett mozognia – megtette ezt helyette az OSMA. A viharban düllöngelő hajó az ő testét is jól mozgatta. Keze le-lecsúszott a konténerek faláról, ezért hamarosan ismét pozíciót változtattak. Trets fekvé maradt, Lea föléje guggolt, és hagyta, hogy a férfi nyelvvel hatoljon bele. Közben a lány a férfi ágyéka fölé hajolt. Egy hullám megdobta őket, homlokával-orrával súrolta Trets „árboct”, aztán rátalált a szájával is.

Az OSMA harcolt a hullámokkal. Odakünn már elsötétült az ég, fekete felhők száguldottak az égen Szicília felől. A hajó Málta és Lampedusa között haladt, de nagyon lelassult. A gépházban még nem tűnt fel Dinan távolléte. A hídon Sault távozása után ketten maradtak. A raktérfedeleket egy órával ezelőtt ellenőrizték utoljára. Minden rendben volt,

Trets aztán felállt. Most Lea is követte. A férfi a homályban nem látta a nő arcát. Már egészen kábult volt. Amit az imént a lány művelt a szájával és a két kezével, valóságos forró hullámokat zúdított a férfira. Még sohasem érzett ilyesmit.

Már nem volt megállás. A testek követelték a magukét. Lehet, Lea ezt szabályozni is tudta – mindenesetre ő ment el elsőnek. Trets is érezte, hogy most másféle nedvesség veszi körül a hüvelyben, annál inkább igyekezett. Gyorsított iramán, és Lea valóban szinte a

mennyekbe repült... Még kiáltott is hosszan, hosszan. Jólesően.

A férfi is közeledett. Nem látta hát, hogy Lea keze felnyúl a konténer tetejére. Egy tárgyat markolt. Hulámok verték a hajó palánkját, a két ember megtántorodott, a homályban ide-oda vetődtek a fémfalak között, de nem veszítették el egymást. Leában éppen lecsillapult a láz, már nem is érezte, géppé lett ágyéka, csak egy hüvely a kardnak, hordozóeszköz. És éppen így akarta. Hidegen kellett kiszámítania, ami ezután következett. Lea Franker sohasem hátrált meg, és ha valamit eldöntött, ha egy utat kiválasztott magának, akkor azon végigment. Nem volt akadály, amely feltartóztathatta volna.

Most sem.

Nem számított, hogy egy perce még sok köze volt ehhez az emberhez. Ennek vége volt a láz elmúltával, a nő agya ismét kihagyások nélkül, végzetes pontossággal működött. Jobbjában lapult az a tárgy, és csak az alkalmas pillanatot várta. Ez el is jött.

Trets két kezével magasan kapaszkodott, ágyéka szaporán járt, most jutott el a csúcsra. Lea hátrafesztette felsőtestét, hogy semmi se állja útját a kezének...

És amikor a férfi a kéjek kékjét érezte, boldogan ordított. – Lea lecsapott. Baljával megmarkolta a férfi árbocát, jobbjá pedig határozott és gyors szelő mozdulatot tett...

Trets egy értékes másodpercet veszített. És ezzel mindent elvesztett! Szervezete még spermákat lövellt a kicsiny csövekbe, még egész testtel érezte a mérhetetlen kéjt – és akkor valami mást is... Azt hitte, ez is a kékhez tartozik. Pedig fájdalom volt. Eleinte kicsi, aztán egyre élesebb. De még harcolt önnön tudatával, agyával – nem akarta befogadni az újabb érzést, nem akarta elhinni. Aztán annyira belenyilallt a fájdalom, hogy a kék is elmúlt. Hirtelen már csak a fájdalom élt benne, lüktetve, élesen.

Amikor lenézett, mi is történt – semmit sem látott. A hajó gyomrában sötét volt, de a fájdalom valósággal megőrijtette. Belekábult – de ez másféle kábultság volt, mint az eddigi. Torkából üvöltés tört elő, de ezt maga sem hallotta. Még nem igazán fogta fel, de szörnyű sejtése támadt...

Felkapta fejét, hogy Leára nézzen. Csak egy töredék másodperccel késett el. A lány keze már úton volt nagy sebességgel. Lea a borotvaéles kést megfordította, és fokával csapott a férfi homlokára. Nem akarta megölni – annál sokkal kegyetlenebb véget eszelt ki Trets számára. A férfi az ütéstől ájultan zuhant a konténerek közé. Lea bal kezében még ott volt valami... Egy emberi test darabja. Véres, csöpögő húscsapat. Már nem kemény, nem győzedelmes, nem önálló életet élő, kéjre váró és azt adó.

Eldobta kezéből, undor nélkül. Gyorsan felkapkodta ruháit, és a keskeny résen a kijárat felé igyekezett. A levegő fülledt volt. A hajó himbálása most idegesítette. Sietnie kellett, tudta. Maga elé képzelte a kinti vihart. Most aligha veszik észre, hogy innen jön elő...

Az ajtónál nem tudott hallgatózni, óriási zaj volt az egész hajón. Kijött, aztán a tolozárát becsukta maga mögött. A borotvának is beillő keskeny pengéjű éles szerszámmal tavalyelőtt tanult meg bänni. Egy sivatagi kiképzőtáborban, ahol a tábornok is meglátogatta őket. Igaz, csak egyszer, de ennyi elég volt. A Beduin agyába véste azt a beszélgetést, Lea nagy hatást gyakorolt rá, az biztos. Soha többé nem felejtette el Lea Frankert.

A tolozáron volt egy biztonsági retesz. Ujjnyi vastag fém, a szürke olajfesték már kezdett leperegni róla. Lea rácsapta ezt is, aztán megigazította zilált haját, és elindult fel a lépcsőn.

Trets magához tért, de minden olyan furcsa volt. Nem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy Lea fejbe ütötte valamilyen kemény tárggyal. Most nem haragudott Leára, még nem értette igazán, mi történt. Fel

akart állni, de nem volt ereje. Iszonyú volt minden. Már tudta, hogy áldozatul esett. Reszkető lábakkal, görnyedten állt fel két konténer között. A lábán valami meleg csörgedezett. Akkor végre lenézett újra, közelről. Megrázta a látvány. Vér bugyogott egy résből, és a lába között... nem volt semmi! Odanyúlt kezével, és jeges rémület fogta el. Nincs ott semmi... csak véres szőrszálak! Levágták!...

Kétségbeesett farkasüvöltését visszaverték a falak. A hajót a hullámok dobálták, és nagyon dülöngélt. Trets sírva-ordítva és egyben rémulten igyekezett az ajtó felé. Gyorsan... orvoshoz kell jutnia... A hajón nincs orvos, de a többiek... a többiek segíthetnek! El kell állítani a vérzést!... Itt pusztuljon el?? A homloka sajgott, olykor duplán látott. A konténerek rögzítése állta a vihart, de a köztük vánszorgó ember rongybabaként csapódott hol az egyikhez, hol a másikhoz.

Végre mégis odaért az ajtóhoz. Nyitotta volna gyengülő karokkal... Aztán megértette, hogy Lea bezárta. Az átkozott!!! Folyik a vére, és mindjárt vége...

- Segítség! - ordította. Azt hitte, a hangjától szétrepednek a falak is. De odakünn dühöngött a vihar, ezer zaj született a hajóban, dübörgött a motor, pergett a hajócsavar, és Trets, az OSMA másodtisztje leroskadt. Sírt és vérzett, érthetetlen szavakat mormolt, míg sápadtan, elgyengülve a vérveszteségtől a padlóra hanyatlott.

Lea bement a kabinjába. Nem nézett a tükörbe. Ledobta ruháit, piszkos volt mindegyik. Nem baj, „ezek” már úgysem látják, úgysem bizonyíthatnak rá semmit... Idejük sem marad ilyesmire, gondolta megvetően. Lea Franker sohasem félt, hát most sem. Beállt a zuhany alá. A hajó dülöngélése miatt egyik kezével kapaszkodnia kellett. Beszappanozta testét. Keze megérintette ugyanazokat a pontokat, ahol nem is olyan régen még

Trets keze csúszkált, markolt, simogatott. Trets...
Minden férfi átkozott legyen!

Vidáman csordult bőrén a víz. Közben halkan dú-
dolta.

Tengerparton ültem
Aranyhálót szőttem
Halászok, halászok
Tengerbe dobjátok...

Lohne nem tudta, mi történik. Csak azt érezte, hogy a fejében előbb halk, majd egyre erősebb zúgás támadt. Azt hitte, valamelyik készülékből jön a hang. Tanács-
talanul forgatta a gombokat, majd a fejét is. De a fura
neszeket folyton hallotta. Ugyanakkor kicsit szédült is,
amin akkor még nagyon csodálkozott. Hiszen sohasem
érezte magát rosszul viharban, csak gyűlölte. Később
azonban ez a csodálkozás elműlott, átadta helyét egy
újabb, most már érthetetlen érzésnek. Vak düh ébre-
dezett benne. Nem töprengett az okán, természetesnek
tűnt kezdetben, később viszont megszűnt az önkont-
rollja. Ujjai görcsbe rándultak, kezéből öklöt formált
egy ismeretlen erő.

A fejében a zúgás... már mindent betöltött. Nem is
hallott semmit. Idegen gondolatok kavargtak, szem-
beszálltak egymással is, saját gondolatai eltűntek, ho-
mályos ürességbe hullottak, és már nem is hiányoztak
neki.

Am sajátjának érzett egy parancsot, amit nemrég
hallott. Olyan embertől, aki nagyon sokat számított
most, ezekben az órákban, akire rengeteget gondolt.
Akire vágyott... „Ezek a rádiók... az ellenségeid. Rab-
ságban tartanak.” Lohne arca eltorzult. A zúgás majd-
nem szétrepesztette a fejét, szabadulni akart a fájda-
lomtól. Felállt, remegő inakkal járta körbe kicsiny fül-
kékjét, és az most valóban börtönre emlékeztette. És
ezért az is volt. „Ők uralnak téged!”, hallotta agyában,

nagyon világosan. „Ha megszólalnak, ugranod kell... Kiszolgálni a gépeket...” Azt is mondták, többre tett. De most csak a gépek elleni lázadást érezte. „Szabad is lehetnél...”

Bezárták, nincs kiút? De van! Ökle lecsapott, először csak az asztallapra. Egy toll esett a padlóra, csikordult dühös talpak alatt. Papírok szálltak. Aztán egy zseblámpa került a férfi kezébe, körülnézett elborult arccal. Vérben úsztak a szemei. A fejében a zúgás már elviselhetetlen volt... Le az ellenséggel! Elpusztítani mindent, ami rabságot jelent, ami őt ideköti ehhez a fülkéhez!

Dühe nőtt, hegyé magasodott, haragsúcs lett. Az asztalhoz vágta a lámpát. Fém sikoltott. „Leszámolsz egész eddigi életeddel, és elindulsz!... Lohne!” Az idegen hang már nem volt idegen, a sajátja volt. Egyetlen, erős akarat. A feje majd szétrepedt, szeme kidülledt, rekedt üvöltéssel esett a készülékeknek. Ami a kezébe akadt, azzal verte szét őket. Skálák üvege törött, mutatók csavarodtak el. Kábelek szakadtak ki szikrázva a falból, majd Lohne egy székkal csapott le a gépekre. Nem tudhatta, mi történik a szervezetében. Nem tudhatta, hogy az most már nem az övé, aminthogy minde- ne másé lett. Ütött-vágott, üvöltött és kiabált, nevetett, és arcát fintorokba rántották a görcsök.

Girard matróz ment el a közelben, meghallotta a zajt. Benyitott. Jó reflexe volt - lekapta a fejét, egy század- másodperccel azelőtt, hogy elröpült fölötte Lohne törött széke. A fiatalember szőke feje szinte világított a vihar furcsa félhomályában, amely körülvette akkor az OSMÁ-t, és a tengerre is rátelepedett. Girard hátralépett. Lohne szája szélén fehér hab jelent meg, az ajtó felé ro- hant... Girard elmenekült. Kiáltozva hívta társait.

Sault éppen lejött volna a hídról. Valamivel jobban érezte magát, és úgy vélte, most nincs rá szükség oda- fönt. Szívesen lefeküdt volna a kabinjában. A vihar el- len úgysem tehetnek semmit...

Még a szél süvöltésén át is meghallotta a rádiós üvöl-

tését. Döbbenet nézte a jelenetet. Lohne egyik kezével a fehér korlátot markolva bukdácsolt le a rövid lépcsőn, a fedélzeten ingatag léptekkel ment... Senki sem mert az útjába állni. Csak Guéret. A nizzai legény kisportolt testén sötét pulóver feszült, sűrű nadrágján festékfoltok – mostanában ő is sokat festette a felépítményt. Guéret elkapta Lohne karját, de a rádiós fordulatból ütt. Nem túl erősen, ám a hajót éppen hátára kapta egy hullám, megbillent a fedélzet. Mindkét férfi a korlátnak esett, és Guéret kis késéssel kelt fel.

– Szabad vagyok! – ordította a rádiós. – Repülhettek is, ha akarok! Csak... csak tőlem... függ – a szája most már nagyon habzott. Aligha látta a hajót. Csak a tengert... „A tenger sem állíthat meg, Lohne!”

– Ne!... – kiáltotta Guéret. Girard reszketve szemlélte az eseményeket. Sault kapitány onnan fentről, a messzeségből mit sem tehetett. Csak annyit látott, hogy Lohne áttette egyik lábát a korláton. Odalent a dühös-fekete víz kavargott, felvágta tajtékját, bele a férfi szemébe... Ez még nagyobb haragra ingerelte. Mindig akadályozzák, mindig mások veszik körül?... Nem teheti azt, amit akar?! Fejében a zúgás kibírhatatlanná vált, elnyomott minden mást...

– Lohne, nee!... – kiáltotta Sault is onnan fentről. Hangját elnyelte a szél. Lehet, Lohne nem is ugrott volna – de akkor a hajót újra megdobta egy hatalmas hullám. A szél is segített. Sault meredten nézte, és agyában filmként rögzült a jelenet – Lohne teste elvált a hajótól, egy iszonyúan rövid ideig még látta a fejét szinte lebegni a hullámok előtt, aztán eltűnt. A kapitány visszasietett a kormányállásba, megint érezte, szúr a szíve. De nem tehetett mást.

– Motorok állj! – kiáltotta. A kormányos is látta a történeteket, azonnal intézkedett. Hol van Dinan, miért nem jön? Rendkívüli esetekben kidugja az orrát a fedélzet alatti forró pokolból... Sault közben újabb utasí-

tásokat adott. Ki kellett használni, míg a hajó lendületben volt, hisz ha megáll, kormányozhatatlanná válik.

- Ember a vízben! - szállt a kiáltás; minden alsó fedélzeten felberregtek a riadócsengők. A hajósok számára oly borzalmas veszélyt jelző szavak azonnal talpra állítottak mindenkit.

- Man overboard! - visszhangozza mindenki. A barátjuk, társuk, ki lehet az?... Ki zuhant a vízbe?

Az OSMA futása lelassult. Girard a taton állt, és próbálta megpillantani Lohne fejét. Szemébe fújt a szél, és tajtékot sodort. Tenyerével ernyőzte a szemét. Kis idő múlva ott volt Guéret és két másik ember is. Sault Tretset szólította a fedélzeti hangszóróval. Mind több matróz bukkant fel, kapaszkodtak a korlátokba. A hajó veszedelmesen ingott, süvített a szél. A hideg szél.

- Látjátok? - kiáltotta Sault a mikrofonba. Tudta, le kell eresztetni a csónakot, legalább egyet. Megnyugvással látta, hogy Naas lekapott egy mentőövet, és kidobta a taton. Lohne talán még közel van, még megláthatja, talán odaúszik érte...

- Nem látom! - ordította kétségbeesetten Guéret. Sault dühösen legyintett: tehetetlen banda!

Akkor már az OSMA egész legénysége a tatra gyűlt. Megpróbálták leengedni a jobb mentőcsónakot. Ez elvileg a szél alatti oldalon volt, de a hajó már állt, és a szél forgatta, így nemegyszer a csónakot is odaverte az oldalához. Az szerencsére szénszálas műanyagból, nem fából készült, hát csak a festéket horzsolta le róla. Girard a fogát csikorgatta tehetetlen dühében. Nyugtalanágát nem csak az „Ember a vízben!” kiáltás okozta; nem tudta elfelejteni Lohne habzó száját, dühödött arc kifejezését. Az érthetetlen haragját... Mi történhetett?

A következő húsz percben a hajó ismét beindított motorokkal két nagy kört tett azon a helyen, ahol Lohne a vízbe ugrott. A csónakban ülők még tovább keresgéltek. Az ég teljesen fekete volt, a szélverte hullámok uralták a térséget. A vihar javában dühöngött.

Sault tizennégy óra negyvennégy perckor nehéz szívvel adta ki az utolsó parancsot: a csónak térjen vissza, húzzák fel, és az OSMA folytassa útját a megadott irányba. Még mindig Málta alatt voltak, igaz, a szép szigettől nyolcvannyolc kilométerre. A láthatáron csak a mind nagyobb hullámok voltak társaik.

Sault meghallgatta Girard és Guéret jelentését. Lohne különös viselkedésére nem talált magyarázatot. Az öngyilkosság egy különös fajtáját választotta a férfi, gondolta. Talán részeg volt? Vagy titokban narkós?... Mindkettőt valószínűtlennek tartotta. Évek óta ismerte a rádióst, és soha ilyesminek nem látta jelét a férfinél. Döbenten csóválta a fejét, majd a székébe ült. Nehéz szívvel fogott hozzá, hogy a hajónaplóba feljegyezze az eseményeket. Még nem is tűnt fel neki, hogy hívására Trets másodtiszt és Dinan géptiszt nem jelentek meg a hajóhídon.

A kapitány feszült és ideges volt, s ráadásul megint érezte a szorító fájdalmat a szíve táján. Ezen nem csodálkozott, hisz ma már a második tisztjét veszítette el. Két halott néhány óra alatt! A tengeren a halál, talán tragikusabb, mint a szárazföldön. Jobban megráz minden tengerészt. Sokat töprengeni azonban nem tudott, mert intézkednie kellett. Új ügyeleti rendet állított össze. Utasította a személyzetet, hogy javítsák meg az összetört rádióberendezést, s azonnal hívják a céget. Ellenőrizték a berendezéseket, s keressék meg a két tisztet.

Aztán az összeesés határán még elővette a hajónaplót, és beírta az elmúlt egy óra tragikus eseménysorát.

Ugyanezekben a percekben Lea is feljött a fedélzetre. Jókora kabátot viselt, fázósan húzta össze magát. Egy ablak mögött – a ráfreccsenő tajtéktól homályos üveglap túlsó oldalán – a stewardot látta, majd egy másikat, szintén értetlen arc bukkant fel. Miután a csónak

visszakerült a szél alatti oldalra és a hajó tovább indult, a legtöbben lementek a fedélzet alá.

Lea nem volt egyedül. A legénység egyik tagja állt ott mellette, és úgy tett, mint aki a távolba kémlel. Hátha megpillantja a szerencsétlen rádióost?... Rövid beszélgetésüket senki sem hallotta.

- Ügyes vagy, Lea.

- Kiképeztek, és vannak eszközeim. Ennyi az egész.

- Miben adtad be neki?... Itálban?

- Rágógumiban. Ám túl kíváncsi vagy... Este szükségem lesz rád.

- Szolgálatban leszek nyolcig.

- Rendben, nyolc után a túloldali mentőcsónak alatt.

És Lea otthagya a férfit. Habozás nélkül lement a fedélzetről. A lépcsőfordulóban akkor váltak el egymástól Guéret és Girard. A szőke fiatalember érdeklődve fordult a lányhoz.

- Mit szól hozzá, kisasszony?... Szörnyű! Szegény Lohne!

Lea a másodperc tört része alatt megváltozott. Még külsejében is. Arca különösen szomorú kifejezést öltött, tekintetébe megtörtség költözött, mozgása lelassult. Szinte húzta a lábait. Nem válaszolt. Girard aggodva kérdezte.

- Valami baj van?...

- Kísérjen a kabinomba, kérem - rebegette a lány elhaló hangon. Girard látta: remeg a szája széle és a feléje nyújtott kéz is. Lea arca sápadt volt. Girard, ez a húszéves gyerek azt hitte, Lohne pusztulása viselte meg így. Vigasztalni akarta, ügyetlenül.

- Tizenöt percnél nem élhetett tovább... Hideg a víz, és valami betegség törhetett ki rajta. Ha egyáltalán fennmaradt volna a felszínen, akkor talán megtaláljuk... De így?

Lea még nem adta tudtára, hogy másról van szó. Az utaskabinok előtti folyosón senkit sem láttak. Bár valahol a közelben nyílt egy ajtó - vagy csak úgy tetszett

neki? A lány hallgatózott. De a hajón most annyi zaj kelt életre!... Megadóan nyitotta ki a kabinajtót. Girard zavartan segített neki bemenni. Lea gyengülő léptekkel ment az ágyhoz.

- Segítsen, kérem! Hogy is hívják?... - olyan tekintet vetett a matrózra, mintha akkor látná először.

- Girard vagyok, kisasszony. Louis Girard.

Lea közelről látta a fiatalember ajka fölött alig kiserkedt szőke pihéket. Talán csak most kezd borotválkozni. És mennyi őszinte aggodás van a barna szemében! Olyan, mint egy kutya. Állat, amelyet még sohasem vertek el. Lea leült az ágy szélére, egy pillanatig lehajtott fejjel hallgatott. Girard tanácstalanul állt.

- Ha megkérhetném... hozzon egy pohár vizet...

Girard a mosdó felé nézett. A csapvíz ihatatlan, a kikötők ipari tartályaiból szoktak kapni. Ivóvíz az ebédlőnél van. A lány szobájában a kis rögzített asztalkán álló kancsó üres volt. A fiatalember felkapta és kiment. Alig csukódott be mögötte az ajtó, Lea megváltozott. Gyorsan felkapta a telefont. Saul kapitányt hívta; az „öreg” még a hídon volt.

- Én vagyok, drágám. Ha végeztél... be tudnál jönni hozzám? Nem érzem jól magam, pontosabban félek. Nagyon félek! - valósággal búgott a kagylóba.

A kapitány megijedt, de Lea biztosította, hogy nincs komoly baj, így megegyeztek abban, hogy Sault előbb befejezi a munkáját, s körülbelül húsz perc múlva felkeresi a lányt. Lea pont így akarta!

Letette a kagylót, aztán meglazította a ruháját, a kabát helyére könnyű pongyola került. Mellén mélyen lehúzta, csaknem kilátszott az egyik mellbimbója. Így volt jó. Alul felhúzta a combján is, hanyatt feküdt az ágyon, és behunyta a szemét.

Girard bejött, erősen markolta a kancsót. Lea nem mozdult. A matróz töltött egy pohárba, és odajött az ágyhoz.

- Mademoiselle!

Lea csak felnyögött, megmozdult. De a szemét nem nyitotta ki. Girard az ágy széléhez guggolt, pohárral a kezében. Nem tudta, mit csináljon.

- Kisasszony... mi baj van?

Aztán csak magamagának mormolta.

- Ez elájult... - tekintete végigsiklott a lányon. A melle láttán arcába szökött a vére. És nem csak az arcába. Kezét felemelte, a poharat a padlóra tette. Megsimogatta volna a nő combját, de valami még visszatartotta. Lea felsóhajtott, résnyire nyitotta a szemét. Így is jól látta a férfit. Girard arca vörös volt. Lea keze mintegy önkéntelenül tévedt saját mellére, megigazította ruháját - úgy, hogy most már kibuggyant a melle. Girard megigézve bámulta a kerek szépséget, ajkát nyalogatta. Lea félig elfordult az ágyon, a férfi felé. Mindkét melle kibukott, és egyik combja végig fedetlenné vált. Girard látta Lea meztelen ágyékát, a sötét erdő háromszögét... Most rajta volt a nyögés sora. Már akkora volt benne a vágy, hogy a legszívesebben rávetette volna magát a lányra...

De hát Lea éppen ezt akarta. Minden kígyómozdulata, alázatosan-öntudatlanul kúszó keze vagy lába erre vágyott, ezt sugallta a férfinak: „Védetlen vagyok, tehetetlen vagyok, azt tehetsz velem, amit akarsz!...” Ki nyitotta a szemét, és váratlanul megölelte a férfit. Girard erre aztán igazán nem számított, eleinte a lélegzete is elakadt. Lea vadul húzta magához, csókolta, ahol érte - az arcán, vállán, kezén.

- Gyere!... Te... - búgta-követelte. Girard eleinte teljesen elvesztette a fejét. De amikor Lea a nadrágját és combja belső oldalát tapogatta a durva anyagon keresztül, már nem állhatott ellent. Férfi lett, férfi volt! „Ez egy nimfomániás”, villant még eszébe, aztán gyorsan rángatta le ruhadarabjait. „Ezt az esélyt nem szabad kihagyni”, mondta önmagának lihegve. Olyan volt, mint egy álom. Pár évvel ezelőtti, kamaszkori erotikus álmainak egyike. Egy csodaszép testű nő akarja őt!

Nem is tudta egészen elhinni – de Lea érintései nagyon is valóságosak voltak. Kezében, karjai között volt az a nő, akiről annyit beszélgettek két estén át a többiekkel.

Pók szövi hálóját. Már repül a légy, amely majd belesik, és zúgva-döngve próbál szabadulni, de az alig látható vékonyka, ám acélerős szálak, mintha élnének, úgy fonódnak testére... Nem menekülhet. Egyszer így mondta Lea valakinek: „Kivetjük a hálót, és hogy az ellenfél gyorsabban, szívesebben, önként essen bele – hát bearanyozzuk! Csupa kellemes, gyönyörű dolgot teszünk bele. Ez az aranyháló, vagyis: *én!*”

– Nagyon akarlak, Girard – hörögte Lea tettetett kéjjel; mintha már a férfi nevének pusztá említése is mérhetetlen örömet okozna neki. Ez végleg feldobta a matrózt, megfedekezett a világról. Valósággal letépte magáról az inget – és tépte Leáról is. A lány segített neki; hálóinge reccsenve szakadt szét. Nem számított már semmi! Vékony szövet repedt, rongyok gyűrődtek mohó testek alá. Girard máris Lea fölé kerekedett, most csak a leghagyományosabb póz jutott eszébe – pedig az agyában már számos más vidám dolog is járt. Például, ha majd Lea veszi őt a szájába... Aztán ő fúrhatja nyelvét a nőbe... Felvillanyozta ez a lehetőség, az lesz majd a következő, gondolta-remélte, az izgalom már átjárta testét-agyát, semmiért sem hagyta volna abba. Meztelenül térdelt a lány szétterjesztett combjai között, egy pillanatig élvezte a látványt.

Lea a hátán feküdt, megadó helyzetben. Legyőzött volt, pedig az imént ő akarta mindezt, ő harcolt érte... Ezt Girard nem vette észre. Csak a lány szép arcát, a párnára szétterült haját látta. A széttépett hálóingre sem ügyelt. Lea feje fölé emelte két karját, Girard pedig megérintette a melleit. Egyszerre mind a kettőt. Ha egy nő a hátán fekszik, mellei általában szétterülnek, még a legszebbek is kissé ellaposodnak – de Lea két mellbimbója most is vágyra készen meredt fel...

Girard elvesztette a fejét. A selymes öl várta, beha-

tolt hát. Nem volt akadály – a lány combjai nem zárul-
tak be előtte, Lea nem húzta el testét, nem volt görcs az
ágyékában. A férfit záróizmok nem ejtették foglyul, és
ő élvezettel hatolt bele újra és újra. Lea előbb ide-oda
hányta-vetette a fejét a párnán, aztán balra fordította, és
úgy maradt. Résnyire nyílt szemével nem a fiatalem-
ber lelkes erőlködését, inkább az ajtót figyelte. Erőt
gyűjtött.

Girard a melleit markolászta, aztán egyik kezével
megtámaszkodott az ágyon. Fiatal volt, még túl fiatal.
Nem gondolt előjátékra, nem gondolt semmire. Felhe-
vülésében alig két perc múlva a csúcshoz közeledett.
Szólt volna, de az öröm torkába forrasztotta a hango-
kat...

Lea nem vette le szemét az ajtóról.

És nem várt hiába. Nem hallotta ugyan, inkább min-
den idegszálával érezte, hogy léptek közelednek a kis
folyosón, aztán egy erélyes kéz rövid, inkább csak jel-
képes kopogás után kitarta az ajtót. Hiszen Girard nem
zárta be kulcsra, eszébe sem jutott. Ez sem.

Sault kapitány döbbenetesen torpant meg a küszöbön.
A hajót himbálták a hullámok, odakünn süvített a szél –
mindezt még testében érezte, amikor szeme egészen
másféle és teljességgel váratlan látványt továbbított a
tudatába. Szája széle reszketett, térdei megroggyan-
tak...

És ez volt az a pillanat, amikor Lea kiabálni kezdett.
Hangja rekedt volt, torkában el-elfulladtak a szavak –
mintha már régóta kiáltozna...

– Segítség!...

Girard nem is vette észre, mi történt. Sault végre
mozdult.

– Segítség, megerőszakolt! – kiáltotta Lea, miközben
elfordította fejét az ajtótól, mintha nem is látná, hogy a
segítség már útban van. Girard füle mellett kiáltott, és a
férfi végre ocsúdni kezdett nemi kábulatából. De elké-
sett...

Sault-ba új erő költözött. Iménti gyengesége – legalábbis úgy érezte – távolba szökött, a düh feszítette izmait. Mielőtt Girard matróz bármit is tehetett volna, a kapitány vérben forgó szemekkel csapott le a meztelen férfira. Elkapta a karját és a vállát, egyetlen jókora rántással a padlóra dobta. Lea tudta, ez a pillanat a legalkalmasabb. Úgy tett, mint aki csak most veszi észre a kapitányt, felült, és megpróbálta eltakarni dús kebleit, közben sírós hangon panaszkolt.

– Megtámadott... rám rohant, letépte a ruhámat... ez egy vadállat!...

Sault csak röpke pillantást vetett Lea valóban összetépett ingére. Egészen elvakította a harag. Girard próbált felállni, és amikor látta, mi történik, azt makogta: – Nem is igaz, ő húzott az ágyba – mutatott volna Leára, de Sault állon vágta, és a matróz visszazuhant a padlóra. Nem vesztette el az eszméletét, négykézláb, meztelenül próbált égerutat nyerni. Az meg sem fordult Girard fejében, hogy kezét emeljen a kapitányra. Ahhoz túlságosan is matróz volt. Ruhátlanságát feledve ugrott az ajtóhoz, amely tárva-nyitva állt. Sault a küszöbön kis híján utolérte, de Girard-ban akkor már a rémület is dolgozott. Megértette: Lea valami okból csapdát állított neki. A kapitányt akarta féltékennyé tenni? De miért hazudta, hogy ő erőszakkal teperte le? Szívesen kikiabálta volna mindenkinek, hogyan is történt valójában – de most inkább Sault üvöltött.

– Gazember! Takarodj!

Tenorja végigzengett a folyosón, a vihar ellenére még a legénységi szállásokon is meghallották. Sault a maga ötven-valahány évével talán nem üldözte volna a húszéves gyereket, ha az nem csúszik meg a kabinfolyosó végén. Még mielőtt elkaphatta volna a lépcsőkorlátot. Ez a látvány Sault-ban ismét felébresztette a ragadozó állat ösztöneit. Fiatalnak és erősnek érezte magát, pedig a szíve most is sajgott, és volt valami rossz íz a szájában. A fájdalom kezdett kisugározni a bal karjára is, de

mindezt tudata mélyére söpörte. Girard felpattant, rohant volna a lépcsőn, de Sault még elkapta a lábát. Girard-ban már csak a rémület dolgozott, kitépte magát, és eltűnt. Ám a kapitány nem adta fel, követte. Egyikük sem gondolt arra, mennyire nevetséges a látvány. A talpig felöltözött, elegáns egyenruháját viselő tiszt üldözte a meztelen fiút.

Közben a kabinban Lea felült. Még meztelen volt. Lusta, cseppet sem sietős mozdulattal magára terített egy blúzt, és felvett egy aljat. Meztelen lábbal és vállal ült az ágy szélén, amikor felbukkant Guéret matróz. Határozatlanul állt az ajtónyílásban, nem mert belépni.

- Mi történt, kisasszony?... Miért ordít az öreg?

Lea a férfira nézett. Ez is egy közülük. Talán... hát igen. Ártani nem árthat. A döntés villámgyorsan született. Úgy tett, mint aki elmorzsol egy könnyet a szeme sarkában.

- Jöjjön közelebb, kedves... hogy is hívják?

- Guéret - a férfi behajtott maga mögött az ajtót.

- ...Ezek ketten... úgy értem, a kapitány és Girard... összevesztek miattam. De én egyiküket sem akartam, nem is akarom... Girard berohant, és ledobta a ruháit, és éppen bekopogott a kapitány is... Mindenki csak engem bánt! - a szemét dörzsölgette, és valóban sikerült kicsikarnia néhány csepp könnyet. Meggyőző volt. Közben a lány újra a Beduint látta maga előtt, barna arcán bemélyültek a ráncok, és különös fény gyúlt a szemében, amikor azt mondta neki: „Kislány, maga egy tehetség. Ebben a szakmában nincs magánál jobb... Mindent megkap, amit csak akar.”

Guéret megsajnálta, odaállt melléje, határozatlanul végigsimított a lány fején. Lea hangos sírásban tört ki, és görcsösen magához ölelte a férfi combját. Úgy zokogott, hogy Guéret is egészen meghatódott.

A kapitány akkor jött vissza. Girard-t nem érte utol, a fedélzet magasságában minden dühe ellenére megértette a helyzetet, és inkább visszafordult. Most kopog-

tatás nélkül lökte be a lány kabinjának ajtaját, és máris ajkán voltak az első szavak.

- Képzeld drágám, az a gazember...

És meglátta az újabb jelenetet. Szemei kidülledtek. Úgy állt, mint akibe ismét belevágott a mennykő. Az utóbbi percekben Lea immár másodszor ölelget egy férfit, a combjához hajol. Bár ez nem meztelen, a látvány nagyon is egyértelmű...

Nem tudhatta, hogy Lea még rá is játszott, amikor megérezte közeledtét. Guéret furcsán érezte magát, szabadulni szeretett volna, de a lány szája a nadrágja előtt volt, a fejét is egészen odaszorította, és mindketten érezték, hogy a matróz bizony férfi - és egyre inkább az lesz. Sault hangját hallva Lea még tett is néhány mozdulatot a fejével, ütemesen közeledett Guéret combjához...

Sault-nak betelt a pohár. Már emelte a kezét, és nyitotta a száját, szörnyű káromkodásra készült. Nemcsak Girard, de Lea és Guéret ellen is... Ám szívében a tompa fájdalom hirtelen megerősödött. Még annyi ideje volt, hogy odakapjon az egyik kezével. A másikat már mozdítani sem tudta, mellében szinte lángolt a fájdalom. Aztán elvesztette az eszméletét, és végigvágódott a padlón.

Lea sikoltott. Guéret végre kiszabadult, és a kapitányhoz szaladt. Csaknem ugyanakkor bukkant fel Auxe is. Az imbolygó hajóban a steward meglehetősen sápadtan közeledett. Látszott, nem bírja a vihart. Hamarosan még ketten is jöttek.

- Infarktus - mondta Auxe. Ez volt az egyetlen szó, amit kiejtett a száján. Tulajdonképpen nem látszott meglepettnek, és bár a matrózok pánikba estek, ő csak mozdulatokkal utasította őket. Sault-t felemelték, és bevitték egy üresen álló, szomszédos utasfülkébe. Most veszélyes lett volna a lépcsőn hordozni. A kapitány ajka lefittyedt, szederjes volt, verejtékezett, és szaggatottan lélegzett.

A hajón nem volt orvos.

Igles felügyelő és Naara nyomozó délután hatkor találkoztak Duartéval.

A biztonsági szolgálat – ahogyan sokfelé szemérmesen nevezik az ország titkosszolgálatát, a kémeket és tőlük valójában semmiben sem különböző „kémelhárítókat” – embere, Duarte őrnagyi rangban ügyelte fel a tengerpartot. Iglesszel régebből ismerték egymást. Duarte negyven múltott, de ez egyáltalán nem látszott rajta. Gyors észjárású és mozgású, kisportolt ember volt. Duartét ismerték a jobb városi teniszklubokban is, néha félelmetes tenyereseiről meséltek – azt viszont csak kevesen tudták, hol is dolgozik valójában. Dinamikus, középkorú üzletember benyomását keltette, teljesen tudatosan. Diszkrét volt nemcsak önmagát vagy szervezetét, de beosztottjait és barátait illetően is; ami a szakmájában alapkövetelmény. Igles meglehetősen kedvelte a férfit. Mind a mai napig nem is volt baja Duartéval. De most... Amikor végre Duarte beült a kocsijukba a Libertad tér sarkán, és Igles a lakása közelében lévő kis kávézó felé irányította a járművet – volt arra egy parkoló is, ahol mindig talált helyet a kocsinak –, Duarte miatt féltékenység ébredt a felügyelő lelkében. Naara és Duarte egyetlen pillantással felmérték egymást, és bár ettől kezdve látszólag nem is figyeltek másra, csak Igles rövid beszámolójára – azért a felügyelő sejtette, hogy a találkozás nem múlik el nyomtalanul. Naara érdeklődve figyelte Duartét, a férfi pedig a lányt. Akkor is, ha nem néztek egymásra. Igles veszedelmet szimatolt.

– ...Elismételtem tehát, amit a telefonban mondtam neked – fejezte be Igles. Akkor álltak meg a parkolóban, kiszálltak. – Csak annyit tehetek hozzá, hogy délután még megerősítettük a többi információt is. Valakik tehát a négy utas közül hármat megakadályoztak abban, hogy feljusson a fedélzetre.

– Lehet, a negyedike is ez a sors várt, de neki sikerült elkerülnie az akadályokat? – kérdezte Naara.

- Vagy a csapdákat, esetleg ő akadályozta meg a másik három elutazását - vágta rá gyorsan Igles. Közben beértek a kávézóba, leültek egy homályosabb sarokba. A bárpultnál néhány farmernadrágos fiatal állt, hátul biliárd csattogott. A kávéillat betöltötte a levegőt. Igles érezte, valóságos farkaséhség tört rá. Jobb lett volna egy étterembe menni és vacsorázni. De persze... nem hármásban.

Naara tekintete tiszta volt, érdeklődő, szelíd. Hol Duarte-t, hol Iglest nézte, alig szólt bele a beszélgetésbe. Annál is inkább, mert az elhárítás ügynöke érdekes dolgokat mondott a felügyelőnek.

- A telefonod után én is megmozgattam a szálakat, és mondhatom, fura dolgok derültek ki... Az OSMÁ fontos rakományt szállít, ezért tudunk róla mindent. Illetve mostanáig azt hitték, mindent tudunk... A tulajdonos, a St. Nazaire-i Samson Ltd. cég, amely beleegyezésünkkel vállalta a szállítmányt. Mi begyűjtöttük az adatokat a legénység minden tagjáról, és eddig megvoltunk győződve, hogy a legjobb úton haladnak a dolgok. Ezért is bíztuk rátok azt a könnyed kis ellenőrzést, amit rutinból szoktunk elvégezni egy-egy ilyen rakomány elindulása után. No persze, én úgy sejtem - bár ezt nem kötötték az orromra -, a hadügyminisztérium egész idő alatt felügyel arra a szállítmányra. Vagy a mi haditengerészetünk, vagy a szövetségeseink... És a műholdak is... - legyintett, szemlátomást nem akart erről többet mondani, másképpen folytatta: - Az, hogy a négy utas közül három nem került fel a hajóra, és ebben furcsa körülmények vagy események akadályozták meg őket, bizony elgondolkodtatott bennünket. Megnéztük például, ki a negyedik utas.

- És kicsoda? - kérdezte Naara kíváncsian.

- Egy magával körülbelül egykorú fiatal nő. Lea Franker néven jelentkezett, erre állították ki a jegyét is. Fényképünk nincs róla.

- Hogyhogy nincs? Hiszen van útlevele, állampol-

gársága, tehát... valahol kell lennie egy fotónak is. Az Interpol segíthetne... – kezdte volna Igles magyarázni, de Duarte utánozhatatlanul elegáns és csöppet sem sértő mozdulattal leintette.

– Ezen is túl vagyunk. Az eredmény megdöbbenő, és... hogy is mondjam csak... enyhén szólva elgondolkoztató. Utánanyomoztunk, és kiderült, hogy az indulást megelőző éjszakán a legénység két tagját is próbálták megakadályozni abban, hogy elmehessen szombat a hajójával. Egy kikötői kocsmában valakik minden ok nélkül verekedést provokáltak, és abba belevonták az OSMA néhány matrózát is. Ketten közülük alig tudtak kiszabadulni a rájuk szabadított idegenek markából...

– Arról a nőről beszélj! – mondta Igles. Már nagyon kíváncsi volt.

– Végigzongoráztuk a kapcsolatainkat, és bevontuk az Interpolt is, miután kiderült, hogy valami bűzlik a dologban. Képzeld – Duarte nagyot sóhajtott, és töprengve nézte a poharában csillanó folyadékot –, ilyen nevű nő nem is létezik!

– Tessék?

– Úgy ahogy mondom. Lea Franker sem Európában, sem másutt nem volt soha, ilyen névvel nem született és nem kapott útlevelet senki. Az persze nincs kizárva, hogy már jó ideje ezen a néven fut. De ez egy csöppet sem hivatalos.

– Vagyis hamis okmányokkal utazik – bólintott Igles. Nem vesztette el hidegvérét. Látott már ilyesmit a gyilkossági csoportnál is.

– Csakhogy ebben az esetben ennek nagy jelentősége lehet – mondta Duarte komoran –, mert miről lehet szó? Gondoljuk csak végig: elindul a hajó, lemaradt róla három utas, ám ott van a negyedik, aki azonban valamiben sántikál. Lehet, hogy az ő személye összefügg azokkal, akik így vagy úgy megakadályozták, hogy a többi utas is feljusson a hajóra, ahogyan céloztál is rá. A legénység egy részét is visszatartották volna a parton.

Ezek cinkosok, ezek egyazon banda tagjai! Nyilvánvaló, hogy az a nő és szövetségesei valamit terveznek a hajóval.

- Maga is sejti, hogy mit - mondta gyorsan Naara. Duarte nem válaszolt, továbbra is komoran nézett maga elé, aztán hirtelen felállt.

- Valami biztosan történt már. A Samson-cégtől tudjuk, hogy a hajóról kapott rádiótávírat szerint az OSMA első tisztje váratlanul elhalálozott, és a hajó hűtőkamrájában folytatja útját. Telefonálnom kell - mondta még váratlanul, és elsietett a bárpult sarkába. Naara kávéját kavargatta.

- Duarte bajban van.

- Miért lenne? - riadt fel Igles a gondolataiból.

- Mert rábízták a hajót, az az érzésem.

- Hiszen az most vagy ezerötyszáz kilométerre van innen.

Naara vállat vont. Igles messziről nézte Duartét. Közben orrába hatolt Naara parfümje. Ez másfelé terelte volna a figyelmét, de azért az ügy is foglalkoztatta. Nem szerette volna, ha Naarában csak Duarte fejtegetései és mindent elsöprő okoskodása hagy nyomot.

- ...Tegyük fel, hogy kalózkoról van szó. Észak-Afrika partjainál ugyan ritkább az ilyesmi, de azért előfordul. Vagy inkább biztosítási csalásra készülnek? Egy elsüllyedt hajóért nagy pénzt lehet leakasztani a Lloydtól. És az elsüllyesztés sem megoldhatatlan feladat, különösen ha a tettesek a személyzet egy részét is megvesztegették...

Duarte hamarosan visszajött. Már messziről látták az arcán, hogy valami ismét történt.

- A Samson-cég ügyeletes rádiósa szerint az OSMA délután három óta nem felel a hívásokra. A rádiója hallgat mint a sír.

Az étkezõben fél nyolckor gyûltek össze a matrózok. Naas és Guéret vitték a szót. Girard és a többiek hallgattak. Egyetlen tiszt sem volt közöttük. De ez nem az õ hibájuk volt.

- Eltûntek - ismételte Girard, már ki tudja hányadszor. Ő volt közöttük a legfiatalabb, nem szeretett és nem is tudott szerepelni, hát nem szívesen beszélt. De mert makacs is volt, hát többször elmondta, ami a szívét nyomta. Már nem tartott a kapitánytól.

- Hogy a fenébe tûntek volna el? - értetlenkedett Naas. A fedélzetmester hollófekete hajába túrt: - Ezt mondjátok meg!

- Számoljuk csak össze! - Guéret egyik keze ujjait hajtogatta le a másik keze ujjjaival. - Visso meghalt. Nem tudni, mitõl, de most ott hever a hûtõben... Sault kapitány is a végét járja. Beszélni sem tud, és a hajót nem tudja vezetni.

- Aztán mi van Dinannal? - idegeskedett Girard. - Már dél óta nem látta senki. Még el sem kezdõdött igazán a vihar, azt mondta az embereinek, kimehetnek kicsit levegõzni. Átvette tõlük az ügyeletet. Csinált ilyent már máskor is... És eltűnt.

- És Trets? - Naas körülnézett. Vagy tizenöt tekintet függött rajta, folytatta hát: - Ő talán a vízbe ugrott? Mint Lohne? A rádiós beteg volt, szerintem. Habzott a szája, igaz, Girard?

- Habzott - bólogatott szaporán a fiatalember.

- Trets nincs sehol. Nincs egyetlen tiszt sem! - mondta valaki hátul. Egy másik férfibõl kitört.

- Minden azzal kezdõdött, hogy az a némbor a fedélzetre tette a lábát!

- Ugyan! Máskor is vittünk nõi utasokat - ellenkezett Guéret. - Egyszer Sault felesége is velünk jött Rióból New Orleans-ba, emlékeztek? Mégsem volt semmi baj.

- Az Sault felesége volt, ez meg a szeretõje - jegyezte meg az egyik gépész. Naas dühösen fúj. Ez aztán iga-

zán nem az ő dolguk. Akkor Zabar, a kis tömzsi kormányos elsimította folyton homlokába lógó barna haját, és izzadt arccal közölte.

- Megyek a hídra, most csak Hotton van ott. Hátha segítségre szorul - és kiment. A hullámozás valamelyest enyhült, de a viharak még korántsem volt vége. Az OSMA sötét éjszakában haladt, pedig éppen csak beállt az este. De ilyenkor ezen a földrajzi hosszúságon már délután hatkor lemegy a nap. Ma pedig... sűrű felhők takarták el még délután is. Zabar hát kiment, nem várta meg a döntést. Guéret hátradőlt székén.

- Dönteni kell, fiúk! Rádiózni sem tudunk, mert Lohne szétverte a készüléket, mielőtt öngyilkos lett. Megjavítani nem tudtuk, s ráadásul az S. O. S.-jelzőnk sem működik. Teljes csőd! St. Nazaire-ben mit sem tudnak a helyzetünkről, nem fognak helyettünk dönteni. Semmilyen segítséget nem tudunk kérni - sehonnan!

- Irány a legközelebbi part! - javasolta az egyik matróz komolyan. A többiek még hallgattak. Aztán egyszerre kezdtek beszélni, óriási hangzavar tört ki, Guéret alig tudta túlkiabálni őket.

- Hé, hé! Csönd legyen!

- A legjobb lenne eltűnni, amint véget ér a vihar - mondta valaki. Egy hang ősi átkot emlegetett. Girard dühösen verte az asztalt. Egy órával ezelőtt még kinevették, amint értesültek róla, hogy ruháit hátrahagyva meztelenül menekült Sault elől. Később többen érdeklődtek, milyen is volt Leával. És Girard most kezdte észrevenni, hogy tekintélye lett. Ma délután az övé volt - ha csak percekre is, tette hozzá magában - a legjobb nő, akit ő és társai valaha is láttak, ráadásul összetűzött a kapitánnyal is... Valaki lett tehát ő is ezen a hajón. A többiek bámulták, amíg csak ezen járt az eszük. De hét óra után megértették helyzetüket, és az aggodalom mindennél fontosabb lett számukra.

- Nekem vissza kell mennem a hídra - jelentette ki

Naas -, remélem, később majd levált valaki. Addig döntésétek el!

Felállt és kiment. Követte Zabart. Percekkel később lejött helyette Hotton, ez a csöppet sem szembetűnő, hallgatag figura. Nagydarab, medveszerű fickó volt, szinte folyton evett. Most sem szólt, leült Naas helyére, és figyelte a többieket.

- Vannak mentőcsónakok - mondta az egyik. Girard ránézett:

- Miért, szerinted süllyed a hajó?

- Ez már majdnem olyan, mintha süllyedne. Én mondom néktek.

- Csúnya dolgok történnek itt - ismerte el Guéret is, és ezzel mintha a másik oldal pártjára állt volna. Mert már kezdtek kirajzolódni a pártok: vagy tízen amellett voltak, minél előbb partot kell érniök. Egy másik szárny úgy vélte, menjenek tovább, majd nappal megjavítják a rádiót, és otthon, St. Nazaire-ben a tulajdonos eldönti, mit tegyenek.

- ...Előbb csak úgy meghalt Visso, majd Lohne, aztán többen eltűntek nyomtalanul... - mormolta újra Guéret. Többen bólogattak neki. A félelem, akár egy gigantikus denevér, beborította fekete szárnyaival a hajót és matrózok lelkét is.

Végül nem született döntés. Ha csak annyi nem, hogy megvárják a másnapot. De amikor Girard kiment az étkezdéből, még látta, hogy ott sokan közelebb ülnek egymáshoz, és összedugják a fejüket. Ezek biztosan forralnak valamit! A nyugtalanság, sőt a félelem süt a szemükből.

Lea fél kilencig várt, míg végre lépteket hallott. Végre jön a társa? A taton a mentőcsónak alatt sötét volt. A hajón most különben is csak a helyzetjelző fények világítottak. Bal oldalt a piros, jobbra a zöld, elöl magasan pedig a fehér lámpa. És a felépítmény két kijáratát fölött

egy-egy gyenge lámpa. A homály szétterjedt, az éjszaka pedig szinte magába olvasztotta a hajót. Lea egy szögletbe állt, a csillapuló hullámozgás sem mozdította meg, egyik kezével kapaszkodott. Az éjszakát figyelte. Seholy nem látszott fény. De tudta, kétszáz-valahány kilométerre tőle ott van Rabia, és ott van a Beduin is. A tábornok, aki egy estén magához hívatta. Ugyanilyen komor, sötét éjszaka volt akkor is. Lea már nem volt a sivatagi kiképzőtáborban, csoportjukat behozták a fővárosba. Dripol huszadik éve élt a tábornok uralma alatt, és a Beduin – aki nevéhez híven valahol a sivatagban, egy beduinsátorban született, maga sem tudta már, pontosan hol – sohasem feküdt le éjfél előtt. Női testőrsege vette körül azon az estén is, amikor Leát hozzá kísérték két tisztje.

A testőrnökről külföldön sokan azt hitték, a tábornok háremét alkotják, rosszindulatú pletykák is terjedtek. De Dripolban a beavatottak más igazságot ismertek. A Beduin a férfiakat szerette, különösen a fiatal fiúkat; ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy felesége és gyerekei is legyenek. „Kétszívű” volt, mint megannyi arab társa, beleértve egészen híres mozgalmak vezetőit is.

Mindez azonban nem volt fontos akkor Lea számára. A fényes palota hátsó udvarán, egy eredeti beduinsátorban várta a tábornokot. Sokfelé voltak ilyen sátrai, vidéki katonai laktanyákban is. Az ősi félelem a Beduin vérében lüktetett. Ezen a sivatagos földön eddig talán egyetlen vezér sem végezte életét természetes halállal... Amiről akkor beszéltek, kettőjük titka maradt. Még azok az emberei is, akik Leát később Európába kísérték, és segítettek előkészíteni az akciót, csak részfeladatokat ismertek. Az egész csupán Lea fejében volt.

A Beduin kevés fény mellett üldögélt, és több mint egy óra hosszat beszélgettek kettesben. Senki sem hallgatta ki őket. Lea számára akkor vált világossá, hogy a Beduin egy hosszú távú tervet valósít meg – bár erről

nem sokat mondott. De célzott rá, hogy pár évvel ez-
előtt szeretett volna felépíteni a sivatagban egy hadi-
üzemet, azonban a nagyhatalmak kémműholdjaikról
felfedezték, és végül a nagy nemzetközi nyomásra
kénytelen volt az épületegyüttest valamilyen békés
gyárrá átalakítani. Igaz, most Leára kacsintva megje-
gyezte: „Azért történik ám ott egy és más, aminek nem
örülnének az átkozott idegenek.” Mert a Beduin rá-
adásul gyűlölt minden nem arabot is. Talán Leát is, de
akkor ezt nem mutatta ki. Szüksége volt a lányra, és ezt
mindketten tudták. A Beduin különben – hallotta Lea,
és látta is a kiképzőtáborban – szívesen használt fel cél-
jaira európaiakat, még japánokat és koreaiakat is, utána
bőkezűen megjutalmazta őket.

„Új gyár kell nekem – mondta halkán Leának. – És
amit lehetett, már meg is tettem azért, hogy felépíthes-
sem. Sőt, már épül is, messze a tengertől, eldugott he-
lyen. A föld alatt, egy régi bányában... Ezt az átkozot-
tak nem fedezik fel a műholdjaikról. És ahol a gépeket
gyártják, szintén vannak embereim. Persze, nem nekem
gyártják, hanem Indiának. Abban megbíznak, ott la-
kárként szolgálják ki őket, míg a mi függetlenségünk
csak gyűlöletet ébreszt bennük... De én túljárok majd
az eszükön. Mindent kinyomoztattam a kémeimmel, és
higgye el, nem sajnáltam a pénzt a hírekért! Ezután sem
fogom sajnálni... Tudom már, mikor lesznek készen,
tudom, melyik vállalat fogja szállítani. Sőt, minden ha-
jójukon elhelyeztem valakit. Nincs annak a cégnek
olyan sok hajója... Mire megindul a szállítmány Indiá-
ba, mi is készen leszünk. Vagyis maga, kedves Lea.”

A Beduin nagyon jó tudott lenni, ha akart. Rabiában
mégis diktátornak vélték sokan, ellenzéke néha fel-
ütötte a fejét, ő meg röviden elbánt velük. Így uralko-
dott már húsz éve. És még most sem volt öreg, dehogy!
Lea erről nem győződhetett meg – beszélgetésük alatt a
tábornok a legkisebb félreérthető mozdulatot sem tette.
Pedig bármit követelhetett volna Leától, és ő kész lett

volna teljesíteni a kívánságokat-parancsokat – legyenek azok bármilyen eszeveszettek, deviánsak is.

„Másra kellek én neki”, gondolta most Lea, a homályt figyelve. Aztán behunyta a szemét; kedvenc foglalatossága volt, hogy a saját jövőjére gondolt. Arra az időre, ami hamarosan bekövetkezik. Gazdag lesz és szabad, mindenkitől független. Tábornokoktól, politikától, országoktól is.

De főleg emberektől. Nem fogja lekötni magát senkinek, de kiveszi a részét az élvezetekből: minden nap, minden órában. Lesz ideje, megszolgálta, hogy mostantól kezdve luxusban éljen.

Csupán egy apróság nyugtalanította. A Beduin valóban elintézte még az akció kezdete előtt hónapokkal, hogy a Samson Ltd. mind a három hajóján legyen egy embere. Itt is van hát, és ha kellett, segített eddig is. De mi van akkor, ha ez az ember másféle parancsot is kapott? A Beduintól vagy mástól? Vagy ha ilyen parancs nem is létezik, azért ez a férfi egyszer csak kinyithatja a száját. Akár évek múlva is. Nem jó, ha valaki sokat tud róla. Lea Frankernek szűzi tisztaságban kell majd kiállnia az emberek elé ott, ahol egykor élni fog. Mindegy, hol. Távol Rabiától, Dripoltól, távol a Beduintól és szennyes ügyeitől. És talán távol Európától is. Még csak az hiányzik, hogy egyszer kitaláljon mindent róla valami újságírónak.

Most visszatért ide, gondolatai és testi valója erre készítették. Hűvös volt. Az égen nem láthatott csillagokat, erős volt a szél. A taton is érezte a himbálást. A hullámok előrontottak a sötét éjszakából, megcsapdosták a hajót. Az OSMA teste fel-alá hullámozott, maga is hullámmá vált. A hideg a nő kabátja alá lopózott. Nehéz napja volt, és fázott is – de jól tudta: ez a nap még nem ért véget.

Végre lépteket hallott. Tudta, ki jön, de nem mozdult, figyelt. A férfi tétován jött, léptei lelassultak.

Amikor elfordult a felépítmény felé, kevés fény esett az arcára. Naas volt.

Végre odaért, és szinte ösztönösen sejtette meg, hol van Lea. Akkor a lány is előlépett. Egyik keze a zsebében volt.

- Hol voltál ilyen sokáig?

- A hídon! - sziszegte vissza Naas dühösen. - Azt hiszed, átvették tőlem a szolgálatot nyolckor?... Örölkök, hogy fél kilencre találtam egy másik navigátort. Nincs egyetlen tiszt sem, iszonyú a fejetlenség!

- A fenébe... - Lea a korláthoz ment, kinézett. Odalent, a hajótest mellett kavargott a fehérhabos víz. - Mít hallottál, mit akarnak tenni?

- Néhányan azon töprengenek, hogy elviszik az egyik mentőcsónakot. A másik banda a hajón akar maradni, de szeretnének visszafordulni Szicília felé. Siracusa kikötője van a legközelebb.

- Erről szó sem lehet. Meg kell akadályozni - mondta a nő. A szél lekapdosta ajkáról a szavakat. Naas nem válaszolt. Mít is mondhatott volna? Annak idején szép összeget tettek a bankszámlájára, és ezért csak engedelmeskednie kellett. Jószerével nem is tudta - csak sejtette -, kik a megbízók. Régebben sem ijedt meg az árnyékától. Nagy kocsmai verekedésekre emlékezett, és egyszer úgy ellátta egy ellensége baját, hogy az örökre nyomorék maradt. Akkor jött át Belgiumból Franciaországba, felszívódott, majd más papírokat is szerzett, és tengerész lett. „Amazok” viszont, akiknek Lea is dolgozik, megtudták valahogyan. Engedelmeskednie kell. De nem baj, ha jól megfizetik, miért ne tenné?...

- Van valami terved? - kérdezte a férfi. Megint eszébe jutott a lány teste. De jó lenne vele!... Bár homályos nyugtalanság is vibrált a férfiban. Dinan utolsókát rúgó meztelen testére gondolt, és látta maga előtt Lohne őrült tekintetét, amint a férfi átlépi a korlátot, és a vízbe veti magát... No és Sault?...

De vágyát nehezen tudta volna csillapítani.

Lea talán érezte ezt, hisz nagyon is nő volt. A férfi agyában járó vágyak valósággal sugároztak feléje. Ez adta az ötletet. Bár meglehetősen fázott a szélben, azért... így is elintézheti a dolgot. Nem volt éppen kellemes feladat, de mindenképpen – első a biztonsága. A saját biztonságáé.

– Nagyon kívánsz? – kérdezte, egészen közel bújva a férfihoz. Naasban azonnal felébredt minden, agya elé vetítette a lány anyaszült meztelen alakját, úgy, ahogyan Dinan halálakor a gyenge fényben a hajófenékben látta.

– Nagyon – suttogta, és máris kinyújtotta a kezét.

– Megkaphatsz. Itt és most – mondta Lea. Szél vágott végig rajtuk, de Naas ez sem riasztotta el. Lea a tettek embere volt, nem a szavaké. Bő kabátja alá nyúlva két mozdulattal megoldotta nadrágját, leeresztette. Pulóvere alatt semmit sem viselt. Amikor Naas keze becsúszott alája, felsikkantott – a férfi ujjai hidegek voltak. De nem kellemetlenek. Mohó keménység bökdöste a combjait. Hirtelen gondolt egyet, és megfordult.

– Gyere hátulról.

– Úgy akarod?... Jó! – és Naas boldogan látott hozzá. Combjai a lány meleg fenekéhez simultak. Felsőteste ruhástul kívül maradt Lea kabátján, szorosan a hátához tapadt, alul pedig máris rátalált arra, amit keresett. Lea lábai között hátranyúlt, beigazította Naast, ahová kellett, és ráhajolt a korlátra. Mindkét kézzel megragadta, még lejjebb hajolt... Aztán két válla fölött felnyúlt, és hátraszólt.

– Gyere közelebb, rám... És add a kezeidet!

Naas meg volt győződve, hogy valami új figurát tanulhat, miközben az izgalom már úgyis elöntötte. Alteste gyorsan járt, növelte önnön ritmusát, közben engedelmeskedett. Lea megragadta a férfi mindkét csuklóját, még inkább a korlát fölé hajolt. Izmos teste megfeszült, lábai jobb támaszt kerestek...

Naas egyszor csak érezte, hogy elválík a fedélzettől.

Valami csodálatos eufóriában lehetett, mert abban a másodpercben, hogy talpai már nem érintették a hajót, boldogan kiáltott is egyet. De aztán érezte, hogy kicsúszott Leából, és ez kellemetlen volt. Az igazi félelem azonban akkor fogta el, amikor megértette, hogy repül

Lea átdobta őt a vállán – bele a tengerbe.

Naas halálordítását elfojtotta a szél, és a hullámok elnyelték a férfit. Tajtékos, kavargó vízbe zuhant, ordítása elhalt. Lea még a korlátot markolta. Naas feje egyszer felmerült, de már nem kiáltott. Vagy csak Lea nem hallotta? ... A hajótest gyorsan haladt előre, Naas eltűnt a sötétségben, eltűnt örökre.

Lea mélyeket lélegzett. „Sokat tudtál, barátom. Túl sokat...” És nem tudott szabadulni attól a gondolattól sem, hogy a Beduin valamelyik embere – talán éppen az, aki beszervezte Naast – esetleg azzal is megbízta a férfit, az akció végén tegye el őt láb alól. „De én résen vagyok. Most is és máskor is!”

Helyrehozta öltözetét. A hajón nem látott mozgást. Végigment a fedélzeten, majd a lépcsőn le, a kabinjába. Közben – oly halkán, hogy csak ő maga hallotta – dúdolta a régi, gyermekkorát idéző dallamot.

Tengerparton ültem,
Aranyhálót szőttem...

Kedd

Lea nem hallotta, amikor éjjel egy óra után néhány matróz leeresztette az egyik mentőcsónakot. Amazok igyekeztek csöndben maradni – de persze a kapitányi hídon ülő társaik tudta nélkül nem cselekedhettek. Girard volt a vezetőjük. Nagyon elege volt az OSMÁból és az egész helyzetből. Éjfélig ő volt a kormányos odafönt, aztán lement, és felébresztette a fiúkat. Nem is nagyon aludtak – mozdulatlanul heverték kabinjaikban, és riadtan ültek fel minden neszre. A vihar már elcsitult, de még elég nagy hullámok voltak.

Guéret is tudott a tervről, de úgy döntött, itt marad. Zabarral és Hottonnal együtt nem volt szíve magára hagyni a hajót. Amikor a szökevények egy óra tájban a fedélzetre gyűltek, és a jobb taton letették vízhatlan zsákjaikat – a sötétségben halk árnyakként mozogtak, nem szóltak egymáshoz sem, mintha szégyellnék, amit tesznek – Girard vezényletének engedelmessé váltak. Senki sem furcsállotta, hogy a legfiatalabb matróz osztja a parancsokat. Minden mindegy volt nekik. A kapitány infarktusa, az összes tiszt eltűnése a rettenetes nyilait lőtte beléjük. Ráadásul éjfél után az is világos lett, hogy Naast, az egyik navigátort is hiába keresik. Nyoma vészett. Az az éjszaka sokak számára az utolsó-nak tűnt, a félelem nyálkás lehelete borzasztotta el őket. Csak el innen!...

Guéret ott állt, míg leeresztették a csónakot. A szökéssel ellentétben a hajó nem állt meg. Megfeszült a

csónak kötele, a palánkhoz ütődött a vontatott mentő. Kidobták a kötélletrát is, amelyen általában a révkalauz szokott a fedélzetre jönni, amikor fehér-piros zászlós kis hajóján elébük jön a kikötőből. Most sötét éjszaka uralta a tájat körülöttük. Girard indulás előtt adatokat szerzett a hídról. Tudta, merre kell menni Siracusa felé. Vitt néhány műszert is. Senki sem akadályozta meg őket. Még Guéret sem tette szóvá a dolgot, pedig tudta: a maradék néhány emberrel aligha irányíthatják a hajót hosszabb ideig. Valahol nekik is ki kellene kötniök. De remélte, reggel megjavítják a rádiót, vagy találkoznak egy másik hajóval, és annak rádióját felhasználva küldhetnek üzenetet... Hová is? Csak a Samson-cég vezetőségének? A hajón talán történt más is. Bűntény?... Ebben nem lehettek biztosak. Egyes tisztek eltűntek ugyan, más - mint például Lohne - sokak szeme láttára lett öngyilkos.

Az ellenség - ha itt volt a hajón - megfoghatatlan volt. Akik Leára acsarkodtak, semmit sem hozhattak fel ellene. Talán nekik is természetes volt, hogy a tisztek azonnal körülrajongták a lányt. De mi lett velük később?... A bizonytalanság homályossá tette a jelent és szinte halálössá a jövőt. Jobb volt elmenni, amíg lehetett. Így vélte a többség.

Guéret sejtette, hogy Naas rejtélyes eltűnése után már csak maroknyian maradtak a hajón. Ha jól számolt, alig öten vagy hatan. A többiek most mentek le a kötélletrán, egyik a másik után, tán vissza sem nézve az elátkozott OSMÁRA.

A mentőcsónak fehér testét felülről narancsszínűre festették. Ez ugyan most nem látszott, de utasai remélhették, hogy amint kivilágosodik, hamarosan megpillantja őket egy másik hajó. Vagy tán egy alacsonyabban szálló repülőgép - ilyenek néha turistákkal fedélzetükön köröznak Málta vagy Szicília partjai közelében. Alig száz kilométert kell megtenniök, igaz, még meglehetősen hullámvásban. Ha nem találkoznak senkivel, ak-

kor is partot érhetnek a délelőtti folyamán. Megmenekülnek – de mitől?...

Az utolsó ember is lement. Guéret hallotta, hogy begyújtották már a csónak motorját. A kis ablakok mögött kósza fény gyúlt – zseblámpa lehetett. Minden úszómellényhez tartozik zseblámpa és síp, ezekkel a vízbe került hajótörött éjszaka is felhívhatja magára a figyelmet. Hát a társai nem a vízbe, hanem a huszonkét személyes fedett mentőcsónakba kerültek, amely elszüllyeszthetetlen. Még ha víz jut bele, akkor is fennmarad, gondoskodnak erről a beépített légzsákok. Oldalán a kötelekkel még az esetleges vízbe esetteken is segíthet. Ha baj lenne, talán senki sem veszne oda az OSMÁ legénységéből.

Ha baj lenne... Hát nincs?

Guéret intett az utolsó embernek. Lelke mélyén nem helyeselte, hogy elhagyják a hajót, de nem szállhatott velük szembe. Nincs már parancsolásra termett ember a fedélzeten. Sault kapitány sem ura már hajójának. „Az Isten után az első...” – Guéret elhúzta a száját. Nem volt hívő, és az efféle mondatokat amúgy sem tudta komolyan venni. Sault most csak egy szerencsétlen ember volt a szemében, semmi más.

A kötél vége a vízben volt, Guéret felhúzta. Az érdes szál vizesen csapott tenyerébe. A hullámzásban még látta a csónakot. Amazok nem gyújtottak fényeket. Girard talán jól döntött, talán nem – gondolta a férfi, és egy sóhajtással elindult, vissza a hídra.

Guéret szerette az OSMÁt. Nagyon jól érezte magát mindig a hajón, és szomorú lett volna, ha el kell hagynia. Szerencsére a Samson Ltd. főnökeinek soha nem volt bajuk vele és Sault kapitánynak sem. Guéret a tenger mellett született, és imádta az óceánokat, mindet, az egész földet.

Most is ezen járt az esze, amikor észrevette: a fedélzeti lejárónál egy árny vár rá. A tengerész csak kis késszel ismerte fel Auxyt, a pincért. Most nem fehér ka-

bát volt rajta, hanem fekete pulóver. Szinte beleolvadt az éjszakába. A hídlépcsőnél égő lámpa fénye a steward arcára esett. Guéret látta rajta a szenvedés nyomait. Ez a vihar alaposan kikészítette szegény fickót. Ez sem sokat járhatott eddig tengeren... Auxy alacsony, vékony testével most szinte védtelen gyerekek tetszett. „Ha baj lesz, ha tényleg el kell hagyni a hajót, vigyáznom kell rá”, ígérte magának a tengerész.

- Mi van Auxy?

Amaz nagyot sóhajtott, és a szélben Guéret alig hallotta válaszát.

- A kapitány meghalt.

A telefon csörgése brutálisan tépte ketté a szoba csöndjét. Duarte azonnal felriadt, de időbe került, míg magához tért egészen. Az este csupán egyetlen pohár konyakot ivott, azt is elég korán, hat óra után, Naarával és Igles felügyelővel. A feje hát tiszta volt. Mégis, a sötétben nehezen talált rá a lámpa gombjára, és a hirtelen jött fényben úgy pislogott, akár egy bagoly. Aztán helyrezökkent kicsiny világa. Sejtette, ki hívhatja ilyenkor. Különösen azért, mert a másik telefonja szólt. Az, amelyiknek a számát csak *ott* ismerték... Közben az órára nézett: öt óra két perc volt.

- Duarte - mondta, és gyorsan folytatta, kötelességtudóan, ahogyan kell: - Azonossági tizenhat-négy-huszonnyolc.

- Itt a Központ - mondta az egyik ügyeletes. - Duarte jól ismerte a hangját. - Őrnagy úr, üzenetet kaptunk az OSMA hajóról.

Lea hajnali ötkor ébredt. A kabinablakra vetett egyetlen pillantással megállapította, hogy odakünn még sötét van. Ez jó, örült. Az időpont nagyon is kedvező. Hiszen a megállapodás szerint ma éjfélről kezdve

várják a hírt *ők*. A lány kiugrott az ágyból. Ellenőrizte a zarat - rendben volt. Különben is felébredt volna, ha az éjszaka folyamán bárki is megpróbál behatolni hozzá. Elbánt volna vele, az biztos.

Jól mennek a dolgok, gondolta elégedetten. Nagyot nyújtózott. Vonzotta-csábította a zuhanyozó. Láta a lámpafényben itt-ott megcsillanó vízcseppeket a csempeken. Jó érzés lesz, amint beállhat alája. De most még nem. Fél szemmel az órát figyelte, miközben sebesen öltözött. Minden óra tizenöt perckor várják őt... Valahol.

Az egyik utazótáska mélyéből előkerült a kis műanyag doboz is. Ártatlan külseje láttán egyetlen vámos sem nyitotta ki. Lea szombaton a kikötőben, indulás előtt amúgy is könnyen megúsza a vámvizsgálatot. Elég volt néhány jól célzott mosoly és mozdulat, a taxisorfőr máris vihette bőröndjeit. Így bármit áthozhatott.

A készülék fekete volt és nagyon kézhez álló. A legmodernebb - így tudta a lány. Bízott benne, aminthogy bízott *amazokban* is. Biztosan türelmetlenek már. Az órán öt óra tizenegy állt, amikor kilépett a néptelen folyosóra. Odakünn csak egyetlen lámpa égett valahol távolabb az egyik lépcső fölött. Hűvös volt. A hajó motorjai most is működtek, mégis mintha valami megváltozott volna. Lea nem tudta, mi az. A levegőben volt valami idegen.

Felért a fedélzetre. Az ajtó akadálytalanul nyílt, rögtön testére csapott a szél. Odakint még az éjszaka uralta a tengert. A víz azért itt-ott már megcsillant, főleg a hullámok taréján szaladó tajtékcafatok fehérlettek. Keleten már világosodott az ég, de Lea tudta: napkelteig több mint negyven perce maradt. Már átlépték az időzónát; ha folytatnák útjukat és megérkeznének Port-Szaídba, egy órával kellene előbbre állítaniok óráikat.

„De nem fognak megérkezni Port-Szaídba”, mondta magába eltökélten, és a felépítmény takarásában óva-

tosan hátrasompolygott. Hirtelen észrevette, hogy hiányzik a két mentőcsónak egyike. Szája diadalmas mosolyra húzódott. Menekülnek a patkányok?...

Megállt egy széltől védett sarokban. Előbb figyelt – sehol senki. A hídról sem láthatnak ide. A hajó kissé dülöngélt a hullámokon. Akkor Lea kihúzta a készülék antennáját, délre fordította, és máris szája elé került a miniatűr mikrofon.

- „Virág hívja kertészt. Virág hívja kertészt.”

Duarte telefonált Iglesnek. Nem tudta, barátja egyedül van-e, vagy?... Az a Naara természetesen Duarte őrnagynak is tetszett, de nem csinált belőle nagy ügyet magának. A felesége vidékre ment nyaralni, az apósa kis ültetvényén van egy apró ház, oda mentek el évente kétszer is. Most a gyerekeket is magával vitte. Duarte egyedül volt a házban. Az imént kapott értesítés után felhívta a Központ különböző részlegeit, és mindenhol információkat próbált begyűjteni. Végső utasításként pedig – éppen Duarte kérésére – a Központ közölte: engedélyezi, hogy a nyomozásban a továbbiak során is számítsen a helyi rendőrség két, már amúgy is beavatott tisztviselőjére. Ezért hívta hát most a felügyelőt.

Igles sem örült a hívásnak. Otthon volt az ágyában, és végre sikerült elaludnia. Jóval éjfél után is a hátán feküdt még, és sóhajtozott. Külön hálószobájuk volt, feleségét tegnap nem is látta. Amikor hazajött, az asszony már lefeküdt, és Igles óvakodott attól, hogy bemenjen hozzá.

Naarára gondolt, azért nem tudott elaludni. Próbálta elképzelni, mi lenne, ha a lány is egyetértene őrült tervével. Az a terv olyan merész volt, hogy maga is alig mert rágondolni. Igles egész eddigi életét felforgatta volna Naara miatt. Olykor a könny is ellepte a szemét, annyira meghatotta a dolog. Önmaga sorsa és képzelt

bátorsága... Igen, ha Naara is egyetért, bejelenti a feleségének, hogy elválnak, szabadságot kérnek mindketten, és elrepülnek. Hová is?... Filmek peregtek a férfi szeme előtt. Valami napfényben úszó szigetre kellene mennie.

Ciprusra?... Páfosz kikötőjében járt egyszer, igaz, éppen a feleségével. De nem lenne rossz Szardínia sem. Az olyan vadregényes. Vagy Szicília. Csak hát az ottani maffia emberrablással is foglalkozik... Nem, az nem jó! Elba sem lenne rossz...

Alacsony, fehér házak zöld ültetvények között. Szikrázó napfény, tintakék tengerből, ahol csak ők ketten lennének. Fürödni meztelenül... Naara milyen lehet ruha nélkül?

Erről ábrándozva aludt el. Most a telefon csörgése ébresztette, és az első percben azt is érezte, hogy verejték csorog a hátán és a hóna alatt. Undorodott magától, saját váladékaitól. Ritkán volt még beteg, talán azért. Felvette a kagylót, de nem gyújtott fényt. Nem akart jegyzetelni.

- Duarte vagyok - hallotta a kagylóban.

- Igles. Mi történt?... És hány óra?

- Fél hat felé jár. Információkat kaptam a hajóval kapcsolatban. Méghozzá... hogy is mondjam csak... több forrásból is.

- Elmondhatod őket?

- Felhatalmaztak rá. Ugyanis még szükség lesz rátok. Teljes erővel rá kell állni arra a Lea Frankerra, akit a valóságban nyilván nem is így hívnak. Nyomozzatok ki róla mindent! Mikor jött be az országba és hol? Milyen eszközzel? Hol lakott, kikkel állt kapcsolatban?

- Értem - Igles nyelt egyet. Dühítette az újabb munka, ugyanakkor örült, hogy Duartén és rajta kívül csak Naara tud ezekről az ügyekről. No meg persze Bredan, de ő nem számít. Együtt dolgozhat hát a lánnyal? Akár most mindjárt is?

De azért volt egy ellenvetése.

- Ez nyilván nemzetközi ügy. Mi lenne, ha az Interpollal...

Duarte nem is hagyta, hogy befejezze.

- Ezen is túl vagyunk. Odabent a telexetek már negyedórája köpi az anyagokat. Én a magam... hm... szervezetét nem terhelem most ilyesmivel. Különben is, figyelmeztettek a Központban, hogy a mi részünkről csak én foglalkozhatom az üggyel. Egyedül viszont nem bírok mindenre odafigyelni. - Duarte nem mondta, hová fog telefonálni percekben belül. Ezt az ilyen félig civilek, mint Igles, úgysem értenék meg, vagy tán el sem hinnék... Folytatta: - Az Interpol hát segít nektek. Hívd fel a csinos segítődet, és üljetek neki az anyagoknak! Óránként foglak benneteket hívni odabent.

Igles fejében máris kialakult egy terv.

- Rendben van, de először ne most egy óra múlva hívjál. Míg beérünk a kapitányságra és nekilátunk...

- Rendben, majd hét után jelentkezem először. Igyekeztek! - és csak a kattanás értette meg a felügyelővel, hogy véget ért a beszélgetés, és ez egyben a startjel is volt számára. Maga is meglepődött, milyen frissen ugrott ki az ágyból. Kapkodva öltözött. Ha az asszony meghallja a neszt és kijön, megkérdi hová megy... „Gyilkosság”, morogja majd rosszkedvűen. Most csak tettetett rosszkedvvel. Még egyszer ránézett a krémszínű telefonra, ha felhívná Naarát, egyszerre érnének be a kapitányságra. De ha meglepi? Ha egyszer csak becsönget az ajtaján? Mi van - hűlt le rögtön a lelkesedése -, ha nincs egyedül? Ha egy kócos fiatalembert, valami kóbor egyetemistát vagy esetleg éppen egyik fiatal, nőtlen kollégáját találja a lakásban?

De azért csábította a lehetőség. Ezt nem hagyja ki, gondolta. És felöltözve lesietett a lépcsőn. Odakünn még alig virradt, amikor kocsijába ült és gázt adott.

A műholdas megfigyelés folyamatos a világban. Csaknem ezer kéműhold száll állandóan a bolygó körül. Némelyiknek a sebessége éppen megegyezik az „alatta” forgó föld sebességével, így az a hold gyakorlatilag mindig a földnek ugyanazon pontja fölött helyezkedik el.

Egy ilyen katonai kéműhold fogta fel azokat a jeleket is, amelyeket Lea Franker kicsiny, de nagy teljesítményű adója sugárzott ki a Földközi-tenger keleti medencéjéből, pontosabban a keleti hosszúság tizenhatodik foka és az északi szélesség harmincnegyedik fokának metszéspontjából.

Az adást elektronikusan kódolták ugyan, de a Központ – ahová kettő perc negyvennégy másodperc múlva a felvételt a műholdak földi állomása eljuttatta – mind ezen adatokkal együtt betáplálta a nagy dekódoló számítógépbe. Az adás értelme azonban csak huszonkilenc perces megfeszített munkával vált részben ismertté. Bizonyos esetekben ennyi késés végzetes lehet. Sokkal többet nyomott azonban a latban egy másik adás, amelyet ugyanez a műhold vett valamivel korábban, és amelynek megfejtésével nem is volt gondjuk.

A műholdak szerepe ezzel korántsem ért véget. A Központ azonnal riasztotta a hadügyi összekötőit. Újabb utasítások száguldottak át az éteren.

– Parancsnok úr!

Kilrush először nem is akart mozdulni. Milyen jó lett volna azt hinni, hogy nem neki szólnak... De a „parancsnok” szó egyértelművé tette a dolgot. Tovább imitálni az alvót, egyet jelentett volna a kötelesség megszegésével. Ezzel pedig sohasem lehetett vádolni Kilrush kapitányt.

– Igen? – kérdezte, és kinyitotta a szemét. A kajütben félhomály uralkodott. Odakünn alighanem virradt már. Kilrush tudta, ki szólítja. Condat, a hajó biztonsági

tisztje. Milyen marhaság, hogy már ilyeneket is alkalmaznak. Állítólag a flotta más kötelékein nem okvetlenül fontos a jelenlétük. A Csendes-óceánon például csak akkor fordulnak elő, ha Kelet-Ázsiához vezénylik közelebb a hajókat. Itt a Földközi-tengeren, talán a rengeteg arab terrorista miatt, a biztonsági tiszték folyton a fedélzeten koslatnak. Kilrush nem sokra becsülte őket. Az egyetlen értékük, hogy értenek a kódfejtéshez. Néha együtt dolgoznak a rádiósokkal.

De Kilrush azért egészen jól meglett volna nélkülük is. Most, amikor kinyitotta a szemét, még nem nézett azonnal a tisztre. Először, régi szokásához híven, mozdulatlanul tájékozódott. Hátában érezte a motorok dübörgését. Igen, a hajó úton van. Ahogyan kell. Az nem számít, hogy a célt nem tudja, és ötven kilométeres távolságból követ egy hajót a tegnapelőtti parancs értelmében. Kilrush halványan sejtette: az admirális valamit tervez. Napok óta úgy tűnik, akcióban vannak, pedig semmi sem történt. Még nem. És mostantól fogva?... Lehet, most derül ki, mi is az?...

Felült az ágyon.

- Hány óra? - kérdezte köszönés helyett.

- Öt óra negyvenegy, kapitány úr. Bátorkodtam felébreszteni, mert parancs érkezett.

- Miért maga hozta? És személyesen?... Van fedélzeti telefon is - mormolta Kilrush, és kiugrott az ágyból. Kabinja tágas volt, de persze nem annyira, mint szeretete volna. De hát ez nem luxushajó. Még a rakétás cirkálók kapitányai sem kapnak itt olyan szobát, mint a Ritz-szállóban. Ebbe bele kell törődnie.

Kapkodva öltözött, aztán a mosdónál vizet fröcskölt az arcába. Onnan kérdezte.

- Hányas fokozatú riasztás?

- Kettes - Condat ezért nem sürgette hát. A biztonsági tiszt vagy tizenöt évvel volt fiatalabb a negyvenkilenc éves kapitánynál. Kilrush nem kedvelte ezeket az alakokat, és ezt nem titkolta.

Condat szintén valami ilyesmit érezhetett a kapitánnyal szemben. De most persze hallgatott. Még hallgatott. Nézte Kilrusht. A középtermetű, fekete hajú férfi híres volt energiájáról. A flottaszerte terjengő történetekben Kilrush mindig pozitív és fáradhatatlan hőst volt. Brit neve ellenére már a nagyapja is ebben a flottában szolgált. Ez náluk családi hagyomány, gondolta most kissé irigykedve Condat, így könnyű hajóparancsnokká lenni. De maga is érezte, hogy igazságtalan. A Kilrushok is kadettiskolában kezdtek, mint ő maga.

Kilrush megtörölte az arcát, úgy nézett ki a törülköző redői közül Condat-ra. Amaz vörhenyes hajú, sovány, csontos férfi volt. Lustának őt sem lehet nevezni, mióta a hajón van, szüntelenül tevékenykedik. Ha az admirális valamilyen akciót kezdeményez, hát legfőképpen a Condat-félékre számíthat, ez egyszer biztos.

- Mondja! - fújt végre Kilrush, és a tubusból pasztát nyomott a fogkefére. Szembefordult a tükörrel. „Borotválkoznom is kell?“, jutott eszébe, de a kérdőjel máris jelezte önnön ellenkezését. A válasza azonnal készen állt: „Nem, majd később. Most nem.”

- Másodfokú riasztás, uram - és Condat beszélt, beszélt. Kilrush kezében megállt a kefe, nem is fejezte be igazán a fogmosást. Mintha a hajóját látta volna megszűrő - ahogyan a civil hajókról a képeslapokat készítik. Madártávlatból. A szürke, mégis büszke test. Oldalán ugyan csak egy szám olvasható, de mindenki tudja itt-hon és külföldön, hogy a 246-os jelű cirkálót valójában Ney marsallról, Napóleon dicsőséges hadvezérééről nevezték el.

Kilrush felkapta egyenruhája zubbonyát. Szerette a hajón ezt a viseletet. Inkább, mint a hófehér díszegyenruhát. Az jó a szemlékre meg az admirálisi látogatásokra. Ezen a hajón már az elnök is járt, igaz, akkor nem itt voltak, hanem Guyana partjai mentén.

A hír, amit kapott, feldobta. Bár ezt titkolni igyekezett Condat előtt, és alighanem sikerrel - azért belül

megmozdult valami. Végre történik valami *igazi* is! Felkapta a telefonkagylót.

- Híd?... A kapitány beszél. Ki az ügyeletes harcászati tiszt?

- Blet hadnagy, uram.

- Ide vele! - Kilrush már csak így beszélt, ha úgy vélte, nincs fölösleges ideje. És majdnem mindig úgy vélte.

Jelentkezett Blet.

- Uram?

- Condat rögtön közli a koordinátákat. Az a cél. Teljes gőzzel előre! Harminc perc múlva külön utasítás nélkül rendeljen el második fokozatú harcászati tisztséget!

- Értem, uram. Cél a koordináták szerint, hat-húszkor pedig másodfokú riadó. Vonatkozik ez a rakétásokra és a légvédelemre is, uram?...

- Mindenkire vonatkozik! - vágta el Kilrush, és a kagylót Condat kezébe nyomta: - Diktálja!

Condat ott maradt a telefonnál, Kilrush pedig kilépett a kabinból. Sebesen száguldott fel a fedélzetre. Az étkező előtt orrába csapott a kávéillat, de nem állt meg. Gyorsan kisietett az első lőfedélzetre. Szeretett ide kijönni reggelente, mert...

Mert itt minden olyan volt, mint a születés. A kezdet. Szeme először mindig a tengert itta be. Ahogy közeledtek a rabiai vagy egyiptomi partokhoz, egyre mélyült kéksége, bár meg sem közelítette a palermói öböl vizének kékjét. Itt a hullámok is más formájúak voltak, mint a Tirrén-tengeren.

A tenger mellett a másik öröme a hajó volt.

Kilrush már évek óta vezette a NEY rakétacirkálót. A NEY csodaszép volt, szinte élőlény. Ezt érezte akkor, ha a kormányállásban állt és előrenézett. Most, a lőfedélzeten szeme elé nem került akadály; a hajó még keletre haladt, de a parancsa most érkezhett meg a vezérlőállásba, és szemmel látható volt az irányváltozás. Előbb északkeletre, aztán észak-északkeletre - Kilrush

szinte látta maga előtt a szélrózsát, ahogyan elfordul...
Hamarosan észak lesz az útirány.

A kapitány megérintette a védőkörlátot. A motor, a hajó teste szinte a szerelmese, egykori kedvese testét juttatta eszébe. De régen is volt... Az admirálisnál csodálkoznak, hogy nem nősült meg újra. Annyi éve már. Talán valamiféle devianciával is vádolják a háta mögött, különcnek tartják... Nem számít. Az igazi élet a tenger és a rajta úszó hajó. A hajón pedig ott az ember, vagyis ő maga. Ez minden. Ha ezek léteznek, nem történhet baj.

Hát itt a hajó... A NEY a mai technika diadala. Ez a hatalmas építmény nagyobb minden háznál. Kétszáz méter hosszú és huszonkét méter széles. Valóságos város – és annyi energiát is követel. 11 500 tonnás teste nyolc és fél méterre merül le, annál sekélyebb vizekben nem lehet vele operálni. De nem is kell. Fegyverzete révén sokkal messzebbre is „kinyúlhat”; ez már nem az ősi hajóágyúk korszaka. Van itt minden, a taton még helikopter is. Ez az egyik keze, de a szeme is – gondolta Kilrush. A karmok pedig... sok ellenséggel leszámolhat, ha kiadja parancsait. Elég egyetlen szó, és a hajó megtálosodik. Huszonöt csomó az átlagsebessége, tehát egy lassú autónál nem megy gyorsabban. De ezzel a sebességgel négyezer tengeri mérföldet, tehát több mint hétezer-négyszáz kilométert tehet megállás nélkül. Persze haladhat gyorsabban is, a csúcssebessége harminckét csomó. Erre már nem sok hajó képes, legfeljebb a szupermodern atom-tengeralattjárók, azok is csak a víz alatt. Ha megtölti tartályait nyersolajjal, és fedélzetre veszi mind az 1005 emberét – amelybe Kilrush büszkén beleszámolta önmagát is –, a tengerek ura lehet. Még a repülőgépektől sem kell félnie... A vízvonalon a páncél vastagsága 104 milliméter, és ez nem kevés. Négy Wr-kazán hajtja és két Parsons-turbina biztosítja a zavartalan, gyors haladást. Kilencvenezer lóerő van itt – ütött elégedetten a korlátra.

Sejtette, ma akár harci feladatot is kaphat. Bizonyítania kell! Nem háborús időkbe született bele, és őszintén szólva remélte, nem is lesz ilyesmi. Ahol a NEYT is bevetnék, ott kő kövön nem maradna, de valószínűleg az lenne az utolsó háború. Ebből nem kért Kilrush kapitány.

A felkelő nap a háta mögé került. A hajó most észak-északnyugatra haladt. A felszínen látszott a tenger sebé; a nyomvív. A nagy félkörív... Kilrush mélyeket lélegzett. Milyen tiszta itt a levegő. Nem úgy, mint a nagyvárosban, ahol gyerekeskedett. Nem vágyik vissza. Ha obsitot kap, egy halászfaluban fog letelepedni. Valahol az Atlanti-parton. Ahol nem olyan édestorta-színű és -ízű minden, mint a Riviérán.

Látta az orr-rész fegyverzetét is. A két Masurca légvédelmi rakétát, amelyek az indítón pihentek. Fehérségük vakított. Egy szinttel alább volt még kétszer négy darab 12,7 centiméteres iker légvédelmi ágyú; a taton is van ennyi. Oldalt további nyolc. No és a kisebbek, az 5,7 centiméteresek? Ezekből jut mindenhová, összesen huszonkettő van a hajón. Nincs hát ellenfél a levegőben. De a vízen sem. Van négy MM-38-as rakétaindítója is, és a raktárakban megszámlálatlan mennyiségben akad ebbe való rakéta is... Erős állat a NEY, nagyon erős.

És a tat szélén a négy csövű vízbomba-sorozatvető? Az aktív hidroakusztikai megfigyelés – nem is beszélve a passzívról! – folyamatosan működik, a hajó középontjába rejtett, külön páncélzattal védett vezénlyőteremben mindig ül néhány ügyeletes, akik csak ezeket figyelik. Tengeralattjáró tehát nem közelítheti meg őket észrevétlenül ott „alant” sem.

De elbánhatnak más hajókkal is... Kilrush lassan megfordult, és elindult fel a belső folyosó lépcsőjén, hogy mihamarabb a parancsnoki hídra érjen, és ha szükség lesz rá, maga vezesse az akciót. Mert hogy valami készül, abban már biztos lehetett.

Guéret maga elé húzta a tányért, és mogorva pillantást vetett a többiekre. Azok is éppen úgy néztek vissza rá. Hotton, ez a nagydarab medve – és olyan szőrös is, mint egy állat, ez kezdettől ingerelte Guéret-t – nem szól, csak a kenyerét mártogatja a kávéjába, ami undorító egy szokás. De hiába mondják neki, hogy... Guéret most kapcsolt csak. Hagyjuk a régi ügyeket, ma különleges nap van, különleges helyzet. Felsőhajtott.

Zabar, a kövér kormányos matróz most is izzadt. Időnként elsimította haját a homlokáról, főleg akkor, ha az már majdnem belelógott a kávécsészébe...

Auxy egyik kezében újabb kannával hozott éppen e nedűből, másik kezével a falhoz támaszkodott olykor.

– Mi van veled? – morgott Hotton. – Már nem is hülámzik.

Auxy nem felelt, várt, míg szólnak, hogy kinek töltsön. Éppen Guéret csészéjébe töltött, amikor az ajtó nyílt, és megjelent Lea Franker. A matrózok először mind feléje fordultak, beleértve a stewardot is – közben a kávéból valamicske az asztalra folyt –, aztán összenéztek. Lea szemlátomást nem zavartatta magát, széket húzott maga alá.

– Jó reggelt. Mint látom, eléggé megfogyatkozott a legénység. Netán a vihar döntötte le lábáról a fiúkat?

Guéret kiérezte a gúnyt, hallgatott. Auxy megnevedesítette szája szélét.

– Ká... kávé kér, Mademoiselle?

– Lekötelez, Auxy – felelte a nő hanyagul, nem is nézett a férfira. Amaz ajkába harapott, tiszta csészét tett Lea elé, és töltött.

Lea fekete pulóvert viselt és nadrágot. Izgett-mozgott, folyton kérdezett valamit, és nem hagyta nyugton a férfiakat. Attól a pillanattól kezdve, hogy bejött a kis szobába, tele lett vele a helyiség.

– A kapitány jobban van már? És mi van Trets úrral, netán ő vezeti most a hajót?... Dinan gondolom, leszállt a mélybe, és nem kíváncsi ránk, csak az olajos motorjai-

ra... Mi van odakünn? Lecsillapodott már a vihar? – érdeklődött a lány.

Auxy kiment. Guéret most ismét a tegnap délutáni jelenetre gondolt...

A többiek nem engedtek föl. Zabar, a katalán valahonnan Perpignan környékéről megátalkodottan utálta a nőket, különösen az efféléket. Mindez az arcára is volt írva, és Lea hiába tett volna úgy, mint aki nem veszi észre. Ajkába harapott, és folytatta a játékot.

– Miért olyan kedvetlenek az urak?... Hamarosan kisüt a nap, és körülöttünk a tenger! A hajó halad Port-Szaíd és Bombay felé, még sok kellemes napot tölthetünk el együtt...

Guéret végre megelégedte.

– Sauld kapitány meghalt! – Nem látott semmilyen érzést a nő arcán, hát folytatta: – Az összes tisztnek nyoma veszett, és az éjjel tizenketten elhagyták a hajót egy mentőcsónakon. Ennyi... Itt állunk a tenger kellős közepén, és hamarosan el kell döntenünk, merre menjünk.

– Hívjanak segítséget! – vágta rá gyorsan a nő. Guéret ebből sejtette: a hírek nem érték meglepetésszerűen Leát. Mennyit tudhat?”, töprengett, miközben le nem vette róla a szemét. Láta a lány szép archőréit. Nem volt ott egyetlen ránc sem, még a szeme körül sem. Az alsó ajka kicsit vastagabb a kelleténél, érzéki – mintha valaha, nagyon régen lett volna egy fekete bőrű őse... De ennek más nyoma nincs. Fehér ember, európai vagy amerikai. Esetleg ausztrál?... Indiában is születtek fehérek, és hány más országban! Lea látta Guéret kutató tekintetét, de félreértette. Vagy... félre akarta érteni? Váratlanul ő is komoly lett, hosszan néztek egymás szemébe. Zabar ebből mit sem látott, ő csak falt, és szürcsölve ivott. Hotton néha nyugtalanul nézett barátjára, Guéret-re, de ő is hallgatott.

– Hányan maradtunk? – kérdezte Lea halkan. „No végre, felfogta!”, futott át a férfi agyán a gondolat.

A nizzai tengerész mélybarna bőre itt, ebben a világításban majdnem feketének tetszett.

- Egy gépész, aki éjfélről egyfolytában szolgálatban van. Mi hárman, aztán Auxy, a steward... Tulajdonképpen nincs is más.

Lea agyában emlékfilm forgott. Trets megcsonkítva, elvérezve... a konténeraktárban. Visso a hűtőkamrában. Sault a kabinjában, vagy már őt is behűtötték? Mindegy. Hamarosan eljön az ideje, hogy...

Megitta kávéját, alig harapott hozzá valamit, majd Guéret-re nézett.

- Maga most a parancsnok?

- Talán én - vállalta el amaz kelletlenül. - A hídon éppen nincs senki. Bekapcsoltuk a robotot. A radar működik, jelt ad, ha baj van... Visszafordulunk Szicília felé. Már tegnap este ezt kellett volna tennünk.

- Rádiókapcsolat?

- Nulla.

Lea felállt és rámosolygott.

- Nagyon örülnék, ha megmutatná nekem a parancsnoki hidat, *Guéret kapitány*.

Duarte is úton volt.

Beszárguldott a Központba. Ez csaknem száz kilométerrel távolabb volt, a hegyek között. Innen már a csúcsokról sem láthatták a tengert. A Központban különben sem olyanok dolgoztak, akiknek hiányzott ez a látvány. Vagy bármilyen más látvány. A Központ ugyanis valójában a föld felszíne alatt épült ki; odafent csak egy nagy kert közepén álló villát láthatták a közeli úton elhaladók. Kapufülkéjében egy civilnek álcázott portás üldögélt, aki szolgálata alatt sohasem hagyhatta el golyóálló üvegfülkéjét. Innen kezelte az elektromos kaput és a telefonokat. Volt egy fák közé rejtett őrtorony is. A villa szobáiból nyílt a lejárata az alsó szintekre.

Duarte a garázs előtt hagyta kocsiját, és a kellő igazolatás után lerobogott a kettes szintre. Gyakran járt itt, hát otthonosan mozgott. Benyitott a kódfejtőkhöz, de látva, hogy megfeszítetten dolgoznak, lábujjhegyen ki is osont azonnal. Végül a rádiósoknál kötött ki. A Központ rádiói egy nem túl távoli csúcson nyújtogatták az ég felé antennáikat; természetesen azt a területet is jól őrizték.

– Mi van, fiúk?

– Üdv, őrnagy – felelték azok kedélyesen. Régóta ismerték egymást. Az egyik – egy bajuszos, vállas fickó – a nagyobbik képernyőre intett. Ott gyűltek a hírek. Felül az „OSMA-akció” szavakat látta Duarte, és kellemes borzongást érzett. Ez az ő akciója. Lehet, hogy az egész Központ csak ezzel foglalkozik?

A képernyőn csupa apró betűvel olyasmiket olvasott, amiket már részben hallott. De csak részben. A mosoly lassan lehervadt arcáról.

„Az OSMA jelenleg Rabia partjaitól északra, Dripol kikötőjétől északkeletre kettőszáznyolcvanhárom kilométerre halad, útiránya Szicília. Hírek a hajóról: meghalt Sault kapitány. Meghalt Visso első tiszt. Nyomtalanul eltűntek: Dinan géptiszt, Trets másodtiszt. Tanúk előtt öngyilkosságot követett el (tengerbe ugrott, és élve nem került elő) Lohne rádiós tiszt. A hajó rádiói használhatatlanok. Éjjel tizenkét fő a legénységből mentőcsónakon elhagyta a hajót. Maradt öt tengerész, plusz egy nő, az utas. Egy fő, Naas navigátor a legújabb hírek szerint eltűnt.”

– Ki tud a rakományról? – kérdezte rekedten az őrnagy. Nem a rádiósokat; ekkor jött be az egyik felettese. Kopaszodó, ötvenes férfi volt. Az egyszerűség kedvéért ezredesnek is szólították.

- Még a legénység sem - felelte.

- De amazok tudták! Már hetekkel korábban! - csapott öklével saját tenyerébe Duarte. Kellemetlen csönd támadt. Ezzel mindnyájan tisztában voltak. A történetek eddig is ezt bizonyították. Ha nem így volna, most nem ülnének itt ők sem, ennyi gonddal az arcukon.

- Most már nincs mese - közölte az ezredes. Ő is civil ruhát viselt, mint itt mindnyájan. - Nagyon valószínű, hogy a rakományt akarják megszerezni. Rabia nincs messze. Annak az örült Beduinnak jól jönne egy... - legyintett. Nem akarta kimondani még a rádiósok előtt sem, mit tartalmaz a rakomány. Duarte ezt csak helyeselni tudta.

- Élve kell elkapnunk őket! Különben soha nem tudjuk meg, kik szervezték ezt az akciót.

- Élve vagy sem... - az ezredes megvakarta erősen kopaszodó fejét. Már a hatvanhoz közeledett, fáradt szemmel pillantott Duartére: - Azt hiszi, ez a legfontosabb?... A legfontosabb maga a hajó. Az nem kerülhet a kezükbe. És ezért mi mindenre képesek vagyunk.

Igles megnyomta a csengőt.

Könnyen talált ide - most tudatosította magában, hogy már többször megnézte a város térképén, merre lakhat Naara és feltehetően melyik útvonalon szokott munkába járni... Megtalálta a házat, az emeletet, a lakást. Egy nagy fehér ajtó előtt állt, ujjá a csengő gombján. Nőtt benne a feszültség. Hajnal volt, odakünn az a furcsa, se-éjszaka-se-nappal-állapot, amikor már úgy tűnik a szemlélőnek, hogy lassan kezd látni mindent, valójában csak sejti a tárgyakat, épületeket, az ég is alig-alig világosodott meg... Szürkesség. És mégis másféle, mint az esti, amely már a sötétség kérlelhetetlen közeledtét jelzi.

Neszt hallott, kinyílt az ajtó. Iglesnek még eszébe villant, ha a lány tényleg nincs egyedül... Aztán a má-

sodperc töredékére az ajtó tükörlappá változott, lelki szemeivel látta önmagát. Negyvenöt éves, kopaszodó, őszülő halántékú, kissé rogyant férfi... Kihúzta magát.

Naara szép volt.

A férfi nem tudta, mi történt a lánnyal. Talán az ágy, a pihenés, az álom szépítette meg?... Az a lányos pír az arcán, amiről Igles eddig csak regényekben olvashatott. A meztelen nyaka és lábszára is valami álomkönnyű friss fiatalságot sugalltak, Igles meg is ijedt egy pillanatra, hogy ez tőle távol eső világ, de aztán ez sem nyugtalanította. Naara rámosolygott, és Igles belépett. A lány határozatlanul megállt.

- Jó reggelt... Ilyen sürgős munkánk lett? - és a szemek pajkosan nevetett. Iglesben már majdnem győzött a főnök, komolyan - túl komolyan! - bólintott volna, hogy igen, dolgozni kell, hivatalos ügyben jött, még hazudott is volna valamit arról, hogy sikertelenül hívta előzőleg telefonon a lányt. De Naara szemébe nézve köddé vált minden ilyen szándéka. Naara őt nézte, megértéssel, jókedvvel, valami váratlan felszabadultsággal.

Igy álltak ott, ketten, csak ők ketten. Nem volt itt más. Az ágy, a még meleg párnák, a lepedő, rajta Naara testének nyoma. Ezt a testet látta Igles, és hirtelen jött a vágy.

Naara szeme azt mondta: én is rád gondoltam, éppen. Ne légy már olyan felnőtt, oly öreg, oly komoly. Nem vagy a főnököm, csak egy férfi... Igazi férfi. A tekintete azt is elmondta: rád gondoltam, te buta, te ostoba mit sem látó férfi, nem érted?... Valahol tulajdonképpen vártalak is. Jó, hogy eljöttél, hogy itt vagy.

És Igles ezt megértette. Minden szó fölösleges, tudta nagyon. Lassan mozdult, közeledett a lányhoz. A lépésekkel bilincsek törtek le lelkéről. A réges-régi család, a felesége, akit már nem szeretett, az eddigi ostoba szokásai... Lepattantak, eltűntek, nem szorították többé. Szabad lett, és csak Naarát látta.

Már majdnem összeért a testük. De még ruhák bőrtönében voltak. Elsőnek a lány mozdult, keze megérintette a fürdőköpeny övét, a csomó azonnal kibomlott. Alatta nem volt semmi, semmi. Igles alig nézett oda, mégis látta. A kislányos, de keményen felmeredő melleket. A szép hasat, az ágyék ívét. A combok telt formáját, és köztük azt, amire annyit gondolt mostanában. Keze mozdult, zakót le, ingét gombolta ki. Aztán surrant a nadrágszíj. Naara szemében ott volt: vártalak, gyere! Igles szemében: annyit álmodtam rólad, úgy kívánlak...

Nem estek szavak, semmi sem bontotta meg a gyönyör közelgő szentélyhangulatát.

A tenger még háborgott.

Zöldes hullámok jöttek északkeletről, szüntelenül. A tajték már ritkábban csapott fel. Csak a hajó orra szakította ketté őket, és fel-feldobta a permetet a fedélzetre. Lea érezte a bőrén, még akkor is, amikor a hídra vezető külső vaslépcsőn már majdnem felértek. A szél most hátulról fújt, bebújt a lány pulóvere alá. Ilyenkor reggel hét tájban azért máskor is hűvös van. Most különösen.

Guéret hirtelenjött ötlettel lekanyarintotta szürkés zubbonyát, és a lány vállára terítette.

- Nehogy megfázzon!

Szép gesztus volt. Közelről néztek egymás szemébe, és Leának egy pillanatra volt egy olyan gondolata: ez lehetne szövetségese. Guéret és Lea?... Az ötlet nevetséges volt, egy pillanatig élt csupán. Ha Guéret valóban rendelkezik némi vezetői, parancsnoki hajlammal - és biztosan, hiszen a többiek engedelmeskednek neki -, akkor a helyzet éppen fordítva van. Akkor inkább ő a legveszélyesebb ellenfele most a hajón. Így kell rá gondolnia, így kell vele számolnia. Nem engedhet hangulatoknak - ahogyan eddig sem tette, nem tehetette.

Most először járt a hídon, kíváncsian nézett körül. Amint végre becsukódott mögöttük az ajtó, és csönd lett – a tenger hangja csak halványan hallatszott be –, Lea először lenézett az orrba. Ilyen magasról még nem látta a fehér-zöld felépítményt. Meglepte, mennyire bukdácsol a hullámokon, a fedélzetről ezt nem lehetett látni. „Mi lehetett a viharban?”, kérdezte magától. Aztán elfordult. Guéret akkor már a kormánynál volt, ellenőrizte a robotot. A berendezés láthatatlan volt valahol a falak mögött, kísérteties látvány volt viszont a szabadon, őrizetlenül álló kicsiny kormánykerék. Szó sem volt a kalózfilmekben oly gyakran látható embermagas, sok kapaszkodójú régimódi kormánykerékről. Ez alig volt nagyobb egy autó volánjánál. A falon egy képernyőn zöldes számok ragyogtak. Guéret is arra nézett.

– A műholdas helyzetjelző... Ez folyamatos rádiókapcsolatot jelent egy tengerészeti műholddal, amely az Egyenlítő fölött áll – kérkedett ismereteivel a nizzai. Aztán pár szóval „bemutatta” a többi berendezést is. Lea is látta a radarképernyőt. Azon néhány fényes pontot.

– Azok micsodák?... Hajók?

– Igen. Meglehetősen forgalmas tengerrészen járunk – Guéret egy percig valóban beleélte magát az idegenvezető szerepébe, aztán hirtelen megértette a helyzet fonákságát, és zavartan elmosolyodott. Leát nézte, Lea meg őt. A lány szemében valami szikra csillant...

– Van néhány nyugodt óránk – mondta Guéret, és nyelt egyet. – Most egy ideig nem történik semmi. Délután érhetünk csak Siracusába... – még folytatta volna azzal, hogy mivel nincs rádiójuk, nehézségeik lesznek a kikötőbe jutással. De Lea már nem figyelt rá. Macskaléptekkel suhant körbe. Kinézett mindkét oldalon előre és hátra. Sehol senki a fedélzeteken. Nem jó, hogy a hajó ilyen sebesen távolodik észak felé. Nem arra kellene mennie... Látta a kormányállás mellett a gépházi

utasítót is, a feliratokkal. Talán már nem használják, hiszen van a hajón fedélzeti telefon...

- A gépész még mindig szolgálatban van? - kérdezte Lea mosolyogva. Válaszként Guéret telefonálni próbált. De látszott, sikertelenül. A hajó közben ment a maga útján. Lea villámgyorsan gondolkodott.

- És hol szokták ki- és bekapcsolni a motorokat? Mert gondolom, innen is lehet...

- Igen, vészhelyzetben - mondta a férfi, és mutatta a jókora kapcsolótáblát. Ott voltak mellette a villamos berendezések, a megvilágítás és a helyzetjelző fények kapcsolói is. Az egész kezdett egy erőmű vezérlőterméhez hasonlítani. Lea úgy tett, mintha minden érdekelné, de valójában csak az egyik kapcsoló helyét jegyezte meg. Aztán továbbsétált. Lezárta a bejárati ajtót. A fedélzeten sem elöl, sem hátul nem látott senkit. A piros, zöld alumíniumszínű konténerek halmaza az orr és a parancsnoki híd emelvénye között nem odaillő látványt nyújtott.

- Kipróbálhatnám a kormányzást? - kérdezte Lea, és a férfi habozását látva, cicás mosollyal, kérlelően folytatta: - Úúúúgy szeretném... Kedves Guéret, nagyon hálás lennék, ha megengedné... Csak egy kilométeren...

A férfi még habozott, de térde megroggyant. Mint a bokszolóé, egy nagy ütés után. Még a szemét is behunyta kissé. Lea behízeltgő édes hangon folytatta, már ott állt mellette, a férfi érezte a testéből áradó illatot. Úgy elkapta a vágy, ahogyan még sohasem. Legfeljebb tegnap délután, amikor Sault kapitány bejött... A halott neve sem volt rá hatással. Most Lea töltötte be kicsiny világát. Elvesztette a fejét.

- Lea... - kinyújtotta a kezét. Ha azt hitte, Lea megüti az érintésért, boldogan tévedett. A lány hagyta, hogy pulóverén át megérintse a mellét. A kormánykezeket tartotta a lány, és valóban érezte: most ő kormányozza az OSMÁt. Ha csak egy kicsit is balra fordította a

kereket, a rengeteg konténer ott elöl és a hajóorr kis fehér árboca a lámpával – szintén elfordult.

A férfi közben szorosán mögéje állt, és mindkét kezével benyúlt a pulóvere alá. Guéret felizgult Lea forró bőréből. Attól, hogy nem volt ott melltartó, hogy akadálytalanul csúsztak tenyerébe a kisebb dinnye nagyságú gyönyörhalmok... Lea is érezte a férfi ágyékából áradó, nagyon is kemény követelést. Közben a férfi zubbonya Lea válláról a padlóra csúszott. A helyiségben meleg volt. Ez adta Leának a következő ötletet.

- Nagyon akarsz? – kérdezte Guéret-től. Félig megfordult. Egészen közlőrl nézett a férfi szemébe. Jól látta a nála fiatalabb férfi égő vágját. Érezte is, hiszen Guéret már egész testével, combjaival is hozzásimult.

- Nagyon – lihegte a tengerész. „Guéret kapitány”... Lea lefejtette mellől a férfi mohó kezeit, csábosan rámosolygott.

- Vetkőzz!

Az enyhén ingó padlóra dobálták ruháikat. Lea közben fél szemmel azért a férfit figyelte. Amikor meglátta, mit hord combjai között, elismerően felszusszant: ez igen!... öröm lesz vele...

Pedig nem az örömről van szó.

- Közben vezetni akarok! – mondta mosolyogva a lány. Guéret, már meztelenül, csak nézte őt. Szemét nem tudta levenni Lea Frankerről. A lány először felső testét szabadította ki a pulóverből, és mielőtt letolta volna nadrágját, Guéret már ott volt mellette, pióca-ként tapadt a bal mellére. Lea felnevetett, mély torokhangon. Lerázta a többi ruháját is. Rózsaszín-halványbarna volt a bőre mindenütt. Guéret egyik keze a lány fenekére csúszott, már ez az érintés is villanyként rázta meg a férfit. Durván magához rántotta volna a lányt, de az még ellenkezett.

- Gyere a kormányhoz!... Ott akarom.

Lea bezárta az ajtót, és megfordult. Régi, eddig ön-maga számára is titkolt vágját akarta megvalósítani, és

fél perccel később sikerült is. Egyik kezével az OSMA kormányát fogta, és a hajót irányította – a másik kezében egy férfit fogott, Guéret nemi szervét, ezt a selymes szőrökből előbúvó, önálló életet élő kemény-forró embertestdarabot...

– Csodálatos! – rikkantotta, és tényleg boldog volt. Megpörgette a kormánykereket, először óvatosan, aztán gyorsabban. A hajó orra elmozdult, délre kanyarodott. Önkéntelen volt, hogy ugyanakkor a másik kezével is végzett hasonló mozdulatokat. Guéret már elviselhetetlen lázban égett, Lea érintéseitől pattanásig feszültek izmai és vérrel teli erei. Követelte a behatolást, a gyönyört, az utána jövő megkönnyebbülést.

Lea maga elé húzta a férfit. Guéret hátát a kormánykeréknek vetette, a lány nyakát, mellét csókolta-harapta édesen, kielégületlenül. Lea terpeszben állt, bevezette Guéret-t az ölébe, közben a férfi válla fölött kinézett előre az ablakon, és kormányozta a hajót.

Az OSMA délkeletre fordult. Éppen ellenkező irányba, mint eddig. Kormányára ingatag kezekbe került. A fedélzeten megváltoztak a fény-árnyék viszonyok. Máshonnan fújt most a szél is, más oldalról érkeztek a hullámok. Valahol a kabinok mélyén akadt, aki erre felfigyelt. A gépész már rég aludt a motorház kis kucájában – őt talán csak a hirtelen beálló csend ébresztette volna fel.

A hajóhídon két test a kormánykerékhez tapadva.

Guéret a lány fülébe lihegett, alsóteste gyorsan járt előre-hátra, közben kezei a lány melleit markolászták hol gyengéden, hol brutálisan, majdnem fájón. Lea ebből mit sem érzett. Nem érdekelte, mit csinál a férfi, kezdetben még érzett valamit, a nagy hímvesző behatolása elviselhető fájdalommal és nagy gyönyört okozott, később megértette, hogy ez sem különb a másokénál. Nem jobb. Hát csak tűrte. Nagyobb figyelmet fordított a kormányzásra. A nap felé haladt, arra van kelet, kicsit jobbra mégis, dél-délkelet az igazi irány. A Beduin ar-

cát látta maga előtt. „Gyertek majd közel a parthoz, hogy az enyéme időben odaérjenek. A mi hajónkon lesz elégséges hozzáértő legénység, nem kell aggódnod...”

A Beduin nyelvén nincs magázás. Csak tegezés. Ezért néha elfeledkezik a dologról, és más nyelven szólva is tegezi beszélgetőtársát. Lea még látta a beduinsátor belsejét, a kék-fekete díszeket a bejáratnál. Aztán ismét itt volt a hajón Guéret, a nizzai matróz ölelésében. Guéret pedig benne. A férfi már közeledett a kielégüléshez. Lea semmit sem érzett, hidegen számított ki mindent. A hajó most is délkeletre haladt. Arra van Rabia.

Léptek dobogtak a külső vaslépcsőn. Lea odarántotta a fejét. Zabar kövér alakja bukkant fel. Az ajtó zárva van, hadd legeltesse a szemét, gondolta, és nem nézett arrafelé. Zabar döbbsen rázta a kilincset, aztán közelebb hajolt a piszkos üveghez, két tenyeréből ellenzőt csinálva. Benézett. Lea nem ügylet rá, Guéret pedig semmit sem tudott. A kormánykerék és Lea teste közé szorítva, állva tette a dolgát, de ekkor Lea éppen elengedte a kormányt, az imént ellesett blokkolóval újra bekapcsolta a robotot. Az irány maradt dél-délkelet.

Lea a padlóra dőlt, hanyatt. Guéret-t nem vesztette el közben, a férfi folyamatosan benne maradt. Amikor a lány a padlón fekvé hátrapillantott, Zabar feje már eltűnt, hallatszott, hogy lefelé poroszkál a lépcsőn. Zavarba jöhetett szegény, és nem akarta zavarni a társát. Talán irigyli is Guéret-t... Ám miközben a férfi ordítva engedte ki magából a gyönyör forró lágáját, Lea esze már máson járt. A következő lépést taglalta magában.

- Gyere! - állt fel a lány. Guéret nehezen tért magához, a kéj még ott vibrált a testében, az agyában. Nem tudta, mi történik körülötte. Ez kapóra jött a lánynak. Kinyitotta a bejáratot, lenézett. Sehol senki... A tántorgó, félig kábult férfit kivezette a lépcső elé. Itt nem volt oldalkorlát. Alattuk volt a fedélzet a kikötő-

bikákkal és a kötéldobokkal, a hátsó fedélzet része. Ahol most csak az egyik mentőcsónak lógott a darukon.

Két meztelen ember a magasban. Fújt a szél, de már meleg szél. A hajó alig ingott a hullámokon.

- Fordulj meg! Most jövök én - mondta a lány csábosan. Guéret engedelmeskedett, nem nézett le, nem nézett semerre, csak Lea szemét látta, csak az ő hangját hallotta. Háttal állt a mélységnek. Lea közelebb lépett, először megcirógatta a férfi combjait, keze rátalált ARRA is. Guéret-ben ismét éledezett a vágy, még nem lankadt el egészen. Lea lehajolt, és a férfi behunyta a szemét, már előre élvezte, hogy a lány most a szájába veszi, és az lesz az igazi öröm...

Nem láthatta, mi történik. Lea görnyedt testének nagy erőt és lendületet adtak a lábizmok. Annak idején ezt is gyakorolta egy kiképzési sorozatban. Két kezét mereven maga elé tette, becélozta a férfi vállait, aztán acélrugóként pattant előre. A lökés kivédhetetlen volt, Guéret nem számított rá, ellanyhult testében nem volt ellenállás, az izmok nem is feszültek.

Iszonyú ordítással zuhant alá a hídról. Lea teste is utána lendült, ki a mélység fölé, de a lány időben elkapta a korlátot, és kihajolva nézett utána. Guéret meztelen teste az egyik kötéldobra zuhant. Az acél és a csontok találkozását a lány odafönt nem is hallotta. De azt tudta, hogy a férfi a gerincére zuhant. Azonnal meghalt. Többé nem mozdul.

Lea előrement és kinézett. A konténerek mozdulatlanul álltak a helyükre rögzítve. Ember sehol. Felsőhajtott, most vette észre, hogy egészen beleizzadt az izgalomba. Nem gondolt többé Guéret-re, a férfira, aki percekkel azután, hogy testébe hatolt, már nem volt az élők sorában. Ő sem. „Egy átkozottal kevesebb...”, mormolta, miközben magára kapta ruháit. Még egy pillantást vetett a radarképernyőre, délkeleten két fénypont csillogott. Két hajó?

- Én... én még olyan kezdő vagyok - suttogta Igles, és nem szégyellte magát. Ellenkezőleg, most úgy érezte, valami nagyon szépet mondott. És ez igaz volt.

- Én sem értek hozzá - vallotta be Naara. Még az ágyban feküdtek, már „utána”, de igazából egyikük sem elégült még ki. Igles megérintette a lány mellét, a barna bimbót, oda is csókolt könnyed ajakkal. A lány behunyta a szemét, aztán ismét kinyitotta. Nagyon közelről nézték egymást.

- Nekem te vagy a második - mondta a lány, mély hangon, mégis suttogva. Igles a hátára fordult, boldog volt. Naara hát... az övé lesz? Ami az elmúlt félórában történt - valójában minden megtörtént -, még semmi sem volt. Az élet ezután kezdődik, úgy igazán csak ezután kezdődik. Naarával fog élni, hiszen ő még egy csöppet sem öreg. Még... még gyerekei is lehetnek! Ez váratlanul felvillanyozta.

- Mennünk kell - mondta akkor a lány, és vidáman kipattant az ágyból. Meztelen testét nem szégyellve intett vissza a fürdőszoba ajtajából.

- Szedd össze magadat, álmaid hercege! Sietnünk kell!

Már bevallotta a felügyelőnek, hogy mióta együtt dolgoznak, csak róla álmodott, rá vágyott. Majdnem ugyanazokkal a szavakkal viszonzta ezt a férfi is. Hirtelen minden tiszta lett. Megkönnyebültek és örültek. Ostobák voltak, ha nem vették észre a vágyat egymás szemében - ennyi időn át!

- Igazad van - lépett ki Igles is az ágyból. - Gyerünk, hiszen meg kell tudnunk, ki is az a Lea Franker, és mit művelhet azon a hajón!

- A radaron van! - jelentette Blet, a harcászati tiszt. A hadnagy szőke feje felbukkant egy pillanatra a híd egyik hátsó ajtajánál is. A kormányállás mellett, a ra-

darnál állt Kilrush, és először nem reagált. Hiszen ő is látta. De látott mást is.

- Mi az a másik? - és megadta a koordinátákat. A kettőzött radarrendszer a NEY egyik erőssége volt, már jóval később építették bele. Tudta, az irányítók is látják a foltot.

- Ismeretlen objektum.

- Irány, sebesség?

- A bemérések szerint az is ugyanoda tart, ahová mi. A sebessége valamivel kisebb a miénknél.

- Akkor hát nem polgári hajó - mondta valaki. Kilrush hallgatott. Majd kiadta a parancsait.

- Azonnal kérdezzék meg a vezérkartól, van-e adatuk arról a másik hajóról! Pontosítsák az adatainkat műholdak segítségével! Mennyi még a távolság?

- Negyvenkét kilométer, kapitány úr.

Kilrush lehunyta a szemét. A napfény is bántotta. Gondolkozott. Ha a hajó a teljes gyorsasággal megy, akkor is majdnem háromnegyed óra, míg odaérnek. Halkan szólt a mellette álló tisztnek.

- Teljes sebességgel előre!

- Igen, uram.

Lea lesietett kabinjába. Nekiesett a csomagjainak. Előkapta szekrénye mélyéről a táskát. Aztán máris kezében volt a rádióadó. Ha minden a terv szerint megy, akkor azok is közel vannak. Most már innen is vehetik az adást. Az ablakhoz ment, kihúzta a készülék antenáját, lenyomta a gombot. Szája előtt a mikrofon.

- Virág hívja kertészt. Virág hívja kertészt.

Csak a csönd válaszolt. Lea még nem értette, mi történt, ismét beleszólt a mikrofonba.

- Kertész jelentkez! Helyzetjelentést adok!

Nem kapott választ. Most kezdte sejteni, valami nincs rendben. Az adást jelző zöld lámpácska sem gyulladt ki. Annak idején, amikor megtanították e ké-

szülék használatára, ezt a lelkére kötötték. Talán kimerültek az elemek? De ma hajnalban még minden rendben volt!

Kinyitotta a hátlapot és elhűlt.

Valaki kivette onnan az elemeket, és ezzel használhatatlanná tette a rádióadót.

„Csak tudnám, mit fundált ki az admirális! – gondolta Kilrush kapitány. Már harmadik napja követünk egy hajót anélkül, hogy megmondták volna, mi a feladat. De talán, majd most...” – reménykedett. A NEY orra sebesen túrta a hullámokat, és akkor már az egész legénység másodfokú harckészültségben várta, hogy mi fog történni.

Lea dühösen felkiáltott.

– Az ördögbe!...

Még önmagát is gyanúsította kezdetben, lehet, hogy ő vette ki a rádióadóból a különleges elemeket, csak nem emlékszik rá? Emlékezetkihagyásai lennének? Aztán mégis biztos volt benne, hogy ő nem nyúlt a készülékhez a hajnali adás óta. Akkor hát ki? Feltúrta poggyászát a tartalék elemek után kutatva, de azokra sem lelt rá. Közben egyre inkább az volt az érzése, hogy egy ismeretlen nyomait látja a kabinban. Valaki már kutatott itt. Apró begyűrődések a bőröndben maradt ruhákon, még a szekrényben sem úgy lógnak a holmik, ahogyan hagyta. Ilyesmit csak egy nő vehet észre...

Ki volt az? Guéret?... Melyik matróz járhatott itt?...

Tehetetlenség érezte magát. De aztán eszébe jutott, hogy már nem sok ideje maradt. Kulcsra zárta az ajtót. Veszélyérzete megnőtt, lassan pszichózissá hatalmasodott, pedig küzdött ellene. Nem, ezt így nem lehet!... Még messze van a harc vége. Úgy látszik.

Atöltözött. Kis nadrágocskájára azt a feketét, folto-

sat vette, amelyikben a gépházat kereste fel. Dinan... Ő sincs már. Az ellenfelek, a lehetséges ellenfelek száma erősen megcsappant.

Sötét blúzt öltött, kis gondolkodás után a felső gombokat nyitva hagyta. Hadd látszódjanak a mellei. Ha lépeget, minden testsúlyváltozásra ringanak a keblei, az ilyesmi megőrjíti a férfiakat. Hát mégha a mellbimbói is átsötétlenek, kirajzolódnak a blúz könnyű és csaknem áttetsző anyagán át... De nem szabad fehérbe öltözni. Azt nem lehet. A fehér jó célpont.

Erőlködve odébb toltá az ágyát. Az ágyneműtartó mögött maradt egy kis hely. A rejtélyes ember, aki átkutatta a kabinját, itt biztosan nem talált rá. Csak ha nagyon jól ismeri a hajót... Vagy úgy sem. Ez nem jutna eszébe senkinek. Hiszen itt alig tenyéryi széles hely van csupán. Ide csak az fér be, amit... amit megkönyebbülten tapintottak ujjai. Gyorsan kihúzta...

A géppisztolya. Ezzel lőtt a sivatagi táborban is, és nem csak ott. Hány ezer golyó hagyta el a csövét, mióta az övé?... Nem mondott le róla soha. A francia gyártmányú MAT 49-es a kedvence.

Előkapta a tartalék táraikat is, azokat egy bőrtokba helyezte, és a nyakába kanyarította. Az ajtóhoz lopózott, hallgatózott. Odakint senki sem várja. Tehát... harcra fel! Most már nem tart sokáig! Le kell dobni az álarcát.

És óvatosan kinyitotta az ajtót.

- Valamit már sikerült megtudnunk - mondta Igles a telefonban. Az ablaknál állt, látta, ahogyan mind magasabbról ömlik be a fény. A házak fölött már nappal volt, míg odalent a keskenyebb utcákban még homály uralkodott. Nagy volt a forgalom.

Naara a telex fölé hajolt, és várta, míg a gép befejezi az újabb távirat kiírását. Igles jólesően gondolt a ma

hajnali randevúra. De meghallotta Duarte nyugtalan hangját.

- Például mit?... Beszélj már!

- Lea Franker már nem először járt itt. A tavasszal is megfordult a városban, két napig lakott itt egy hotelben. Ugyanezen a néven. A jelek szerint nagyon jó papírjai voltak, különben nem használta volna fel őket többször is. A szálloda személyzetéből csak azért emlékeztek rá néhányan, mert jó borraivalókat adott... Azonkívül találtunk egy másik adatot is. Az Interpol francia szekciója jelentette, hogy Lea Franker ujjlenyomatai megvannak nekik, egy másik ügyből kifolyólag. Akkor más volt a neve, de később egy, az ügyben érintett személy látta Leát Párizsban, követte, és megtudta, hogy most Franker néven fut. Mielőtt azonban tehetek volna ellene bármit is, eltűnt.

- Miért körözték?

- Nem fogod elhinni... Bankrablásban való részvételért, ez volt az egyik ügy, fél évvel később pedig egy terrortámadásért. Az a nő minden jel szerint egy arab terrorszervezetnek dolgozott, bár ő természetesen nem arab, hanem valószínűleg európai származású. Ezt persze homály fedi még.

- Én is mondok néhány újságot az aktuális helyzetről - vágott közbe Duarte. Érződött, hogy az események kezdik őt is magukkal ragadni. - Már nem tart sokáig az ügy. Mi is tudtuk vagy legalábbis sejtettük, hogy valami baj éri a szállítmányt. A szervezetünk bizonyos fokig felkészült a csapás elhárítására. Annyit mondhatok most - de nehogy megkérdezd, honnan tudom! -, hogy az OSMA tisztikara halott, a legénység egy része elhagyta a hajót, csak néhányan maradtak ott. Lea Franker pár perccel ezelőtt megölte a legénység egy másik tagját is.

- Nagy tét a rakomány... - mondta Igles, és szívesen rákérdezett volna, mi is van a konténerekben, de

akkor Duarte két kurta szóval befejezte a beszélgetést, és letette a kagylót. Igles érezte, az események most nagyon gyorsan peregnek.

A MAT 49-es csak sorozatlövések leadására alkalmas, de ezt Lea egy csöppet sem bánta. Szerette a sorozatokat. Amikor erős kezében tartja a fegyvert és az szórja a golyókat – majdnem olyan kéjes érzés, mint az ágyban egy jó férfival. Sőt, talán jobb is.

Óvatosan felment a fedélzetre. A Beduin emberei már nem lehetnek messze. Majd fel kell mennie a hídra. De ki vihette el az elemeket, ki tette használhatatlanná a rádióját?...

Nem érezte, milyen nehéz a fegyver. Megszokta négy és fél kilós súlyát. Egy tárban harminckét töltény van, és neki a már becsattintott táron kívül volt még négy tartalékban. Hát nem félt.

Odakint zavartalanul süttött a nap. Már meleg volt. Helyi idő szerint nyolc óra múlt, amikor Lea Franker a külső gépházajtón lefelé indult.

Nem járt odalent Dinan óta. Most egy pillanatra meglepte a zaj, elszokott tőle. Pedig mikor is?... Tegnap járt itt lent. Mintha száz év múlt volna el azóta. Az olajszag a tüdejébe hatolt, nehezen lélegzett. A lépcsőcsúszástól is félt. A gépek dübörgése itt egészen az agyába hatolt. Leért és várt. De érezte, nincs sok ideje, hát kiáltott.

– Hé!... Van itt valaki?

Egy ember van már csak, aki alszik – hallotta Guéret-től. Egy gépész. Nem kellett sokáig várnia – az az ember fel is bukkant. Olajos arcú férfi volt. Lassú lépetekkel közeledett. Amikor meglátta a fegyveres nőt, döbbsen elkerekedtek a szemei.

– Ide! – intett Lea szabad kezével parancsolóan. Amaz félve közeledett. Már megérthette a kiáltásokat.

- Állítsa le a motort! Nem érti? Lekapcsolni a motorokat!

A férfi a kicsiny asztalkához ment. Lea feszülten figyelte minden mozdulatát. Amikor amaz kezét nyújtotta a kapcsolótáblákhoz, a lány ujjá a ravaszra feszült. Közben a szeme sarkából figyelte a lejáratot is. Nem lenne jó, ha megpróbálnák beszorítani. De hát... Itt csak neki van fegyvere. Le fog törni minden ellenállást.

Amaz megérintett két kapcsolót. Lea éles füle azonnal érzékelte a változást. A motorok fordulatszámja csökkent. Még egy perc, aztán leállnak - csak addig zajonganak még, míg a forgó alkatrészek csökkenő sebességgel mozognak: a szivattyúk, a fogaskerekek, az olajadagolók, a dugattyúk... minden megáll. Láta azt is, hogy a teljesítményjelző skálákon a mutatók lassan visszahanyatlanak. A zúgás halkul... Igen, meg fog állni a hajó.

A gépszere hát nem volt többé szüksége. De nem is hagyhatja a háta mögött. Ujjá engedelmeskedett a parancsnak...

A rövid sorozat feltépte a férfi ruháját, testét. Egyetlen tompa kiáltással zuhant a kapcsolóasztal mellé. Lea még egy pillantást vetett a műszerekre. Már érezte, hogy az OSMA futása lassul. Gyorsan a lépcsőhöz rohant.

Odakint arcába csapott a friss levegő. A szél feltámadt, és a lassuló hajót a hullámok majd jobban dobálják, és tudta, hogy erre is számítania kell a következő percekben.

Éppen jókor lépett ki a fedélzetre. Csak egy pillantást vetett a hajó derekán és orrán tornyosuló konténerekre, aztán megfordult. Azonnal beugrott egy kiszögellés mögé - a hídra vezető külső lépcsőn valaki ment felfelé. Zabar volt, a kövér kormányos. Talán abban reménykedett: onnan fentről irányíthatja a hajót?... Visszafordíthatja Szicília felé? Lea Franker annyit értett a hajózáshoz, hogy tudja: csak a mozgásban lévő hajót lehet irányítani. Az álló jármű a szél, a hullámok, a

tengeráramlatok játékszerévé válik, kormányozhatatlanul.

Zabar a lépcsőn félúton járhatott, amikor megtorpant, és nyugtalanul körülnézett. A motor megállt. Nem értette, mi történhetett. Lea még egyszer körülnézett, aztán felemelte a fegyvert és lőtt. Mindössze talán négy töltény süvített ki a fegyver csövén, de ennyi is elég volt. Zabar megingott, és némán zuhant vissza a fedélzetre.

- Te dög! - kiáltotta valaki egészen közelről. A fegyverropogás még a lány fülében zakatolt, talán azért nem hallotta a léptekeket.

Hotton, a nagy termetű, szőrös mellű matróz rohant feléje. Olyan közel volt, hogy Lea a fegyvert sem tudta használni, mire felemelte volna, Hotton megragadta a csövét, és félretartotta. Lea görcsbe rándult ujjja miatt így is néhány golyó a levegőbe szaladt, pengve pattant el egy vékony acélsodrony... Hotton szeme egészen közelről villant a lányra. Erős kezek ragadták meg Leát. Mindkettő a padlóra zuhantak, a naptól éppen melegedő fémlapon gördültek ide-oda. Hotton erősen fogta a lány géppisztolyát, de Lea sem engedte el azt. Közben erősen rugdosták egymást. Hotton, ez a primitív alak medveerős volt, és látta, hogy Lea lelőtte a barátját. Aligha fogja feladni, gondolta a lány. Hotton tudja, hogy vége, ha... Összeszorította fogait, úgy küzdött. A férfi már csak egyik kezével, vasmarkával tartotta a géppisztolyt, a másikkal próbált Lea arcába csapni. Egyszer sikerült is neki, Lea előtt egy századmásodpercre elsötétült a világ, de akkor sem engedett. Hotton újabb ütései és markolászó keze nyomán végighasadt a blúza. Sikerült jól megrúgnia a férfit, valahol a combján vagy ágyékán találhatta el, a szorítása gyengült. Hotton akkor a lány torkát próbálta elkapni, Lea felhúzta a lábait, mindkettőt egyszerre. Emlékezett még a cselre, ezt is *amazok* tanították neki. A férfi hasának feszítette lábait, ugyanakkor felsőtesttel eltávolodott tőle. Emberfeletti erővel küzdöttek. Hotton érezte, hogy a lány tá-

volodik tőle, rövidek a karjai. Ha nem tudja elszedni a lánytól a MAT-ot, vége... Kapkodott, ahová csak ért. A hosszában végighasadt blúzt teljesen letépte a lányról. Lea tudta, most ismét a nőiessége mentheti meg. Semmi más.

Mindkét melle a férfi szeme elé bukott. A jókora, remek-szép gömbök a barna bimbókkal... A látvány annyira nem illett ide, hogy Hotton az első percben – gyanítva a csejt – inkább becsukta a szemét. Ekkor Lea jobb kézzel elengedte a géppisztolyt, kimerevített karmokkal vágott Hotton arcába. Mindez a meleg fémpadlón, a pattogó olajfestéken zajlott. Hotton felkiáltott fájdalomában. Szorítása gyengült a fegyveren, és Leának nem kellett több. Két lábbal elrúgta magától a borzas alakot, megragadta a fegyvert, elfordította a csövét. Hotton feje és a cső között szinte semmi sem volt. A tengerész mozdult volna, de már késő volt.

A MAT 49-es dörgése ilyen közéről alig elviselhető volt. Lea véresre harapta az ajkát, most érezte csak a sós ízt a szájában. Szeme előtt vált semmivé Hotton, robbant szét a feje. A golyók közül az utolsók már a felépítmény vékony vaslemezébe álltak be, fémforgácsok és festékszilánkok repdestek...

Lea lihegve állt talpra. Nem nézett a véres masszára, amely egy pillanattal korábban még az élő Hotton, erős ellenfele volt. A korláthoz támaszkodott. Megkönynyebbülten. Vége hát? Az OSMÁ szabadon és mozduatlanul ring a tengeren. Az övé. „Aranyhálót szőttem... Halászok, halászok, tengerbe dobjátok”, dúdolta.

A konténereket nézte. Félmeztelenül állt, testét szabadon érték a napsugarak. Két melle között átvetve a táruk bőrtokja... Feleszmélt, gyorsan kidobta a használtat, és betette volna helyette az egyik újat – de akkor valaki a háta mögött, kissé a feje fölött, azt mondta igen nyugodtan.

- Fel a kezekkel, Lea!

- Mi ez az egész? - kérdezte Bredan. Aligha a Fran-ker-ügy részleteire gondolt. Félhangosan feltett kérdé-
sét különben meg sem hallották. Igles papírjaiba me-
rült, aztán telefonált. Naara a telexnél szorgoskodott,
közben valaki behozott egy jelentést, és a főnök aszta-
lára tette. Bredan, Igles felügyelő helyette az ablak
felé nézett. Te jó ég, milyen szép nap lesz ismét, miköz-
ben ők itt vannak bezárva! Igles egészen belejött, vala-
milyen csodálatos energia költözött beléje. Ugyanez
tapasztható Naara esetében is. Bredan hol Iglest, hol
Naarát figyelte, valamit már sejtett. És amikor a lány
egy telexből kitépett táviratot vitt Igleshoz, mellette
állva pedig finoman megérintette a férfi kezét, az
ugyanolyan kapkodó-rejtett kis simogatással válaszolt -
Bredan nagyon okosnak képzelte magát. Mindent tud,
vélte, és csak magában mosolygott. Nahát!... Ezt nem
hitte volna a főnökről!... De Naaráról sem.

- Távolság? - kérdezte Kilrush röviden. A távcső a
szeme előtt, de a céltárgyak még messze vannak.

- A objektumtól tizenyolc, B objektumtól tizenhét
- válaszolta gyorsan az egyik navigátor. A cirkáló ve-
zénylőtermében legalább hatan álltak. Blet hadnagyot
Kilrush már előbb elküldte a harcálláspontokra. Az
imént szólt vissza, hogy mindenütt készen állnak az
emberek. Az emberek... Kilrush a homlokát ráncolta.
Manapság mindennél fontosabbak a műszerek. A ha-
ditechnika, amely olyan rövid időpillanatok alatt dol-
gozik, hogy azt az ember már nem is képes követni.
Csak a számítógépek.

- Van parancsa, uram? - kérdezte a harcászati tiszt a
hangszóróból.

- Még nincs. - Kilrush a mellette állóknak szólt. -
Állandó kapcsolatot kérek az admiralitással. A radar
különösen ügyeljen a harci gépekre!

- Igen, uram.

- Itt az admirális - valaki a kezébe adta a mikrofont. Kilrush tudta, nyugodtan beszélhet. Az elektronikus beszédzavaró oly módon teszi érthetlenné a mondandóját, hogy azt csak a világ egyetlen pontján: otthon, az admirális központjában érthetik meg.

- Kilrush vagyok. Távolság a két objektumtól csaknem egyforma, tíz mérföldnél kevesebb. A B objektum Dripol felől közelít. Részletesebb utasítást kérek.

Míg a válaszra várt, az első ablakon át a cirkáló orrát nézte. De látta az első lövedélen a légvédelmi rakétákat is. Ha vadászgép jönne Rabia felől - támadó szándékkal harci gép csak onnan jöhet ezen a tengerrészen! - a számítógéppel összekapcsolt célkereső máris beállítja az első két ikerállványt. Egyetlen másodperc alatt négy rakétát küldhetnek a közeli légtérbe. A vadászgépek nem túl magasan jönnek, különösen akkor nem, ha támadni akarnak. A víz-levegő rakétaik éppen megfelelnek, tudta Kilrush, és nem félt. Ha kell, hadiakciót is vállal. Csak parancsra cselekszik. A felelősség nem az övé. De ezért az 1005 emberért mégis ő felel. Észnél kell lennie.

- A parancs: a Dripol felől útban lévő objektumot nem szabad a másikhöz engednie.

- Akadályoztatás esetén harcba is bonyolódhatok? - kérdezte sebesen. A válasz nem késett.

- Igen. Más harci eszközök feltűnése esetén mindent tegyen meg a NEY és az emberek védelmére - hallotta a világos parancsot. Tudta, mindez szalagokra is került. A hajó harcászati „fekete dobozában” éppen úgy benne lesz, mint az admirális mágnesszalagjain. Nem tagadhatják le, az egyszer biztos.

De milyen óvatosan fogalmaztak! „Mindent tegyen meg a NEY és az emberek védelmére!” - ez valójában, tudja minden beavatott - egy biankó csekk, olyan harci utasítás, amibe minden belefér. Nem fogják felelősségre vonni semmiért, feltéve, ha nem lesznek veszteségei.

A diplomácia is melléáll majd, nem is beszélve a hatalmas és erős szövetségi rendszerről.

- Irányváltás! - mondta szilárd hangon. - Új irány három fokkal délebbre!

- Három fokkal délebbre, igen, uram.

A NEY már a két hajó közé tartott. Kilrush a homlokát ráncolta. Mi a fene lehet az A objektum rakománya, amiért az admirális és nyilván az egész felső hadvezetés is képes ilyen erőket bevetni, ekkora kockázatot vállalni?

Akkor szólalt meg a mögötte álló radaros:

- Délről két vadászgép, uram! Magasság hatezer, távolság harmincezer méter!

Lea először nem mozdult. Mint az állat, amely holt-nak tettei magát, nehogy felfedezzék. De gondolkodó ember is volt, és tudta, már felfedezték. Az ellenfél kihasználta azt a kicsiny pillanatot, amikor fegyvertelen-né vált. A használt tárat már kihúzta a MAT-ból, de az újat még nem tolta be a helyére.

A napfényben félmeztelenül állt. Most lassan leengedte a géppisztolyt mellei elől. Jobbjában azért még ott szorongatta a tele tárat. Ha beletehetné, egyetlen gyors mozdulattal... De sejtette, amaz még hamarabb lőne.

- Auxy? - kérdezte, mielőtt megfordult. Lassan mozdult, a nap a háta mögé került, ez jó. Nem kell hunyorognia.

Auxy egy nyitott ablakban állt. A felépítmény alsó részén, alig egy méterrel magasabban Lea fejénél; a konyha és az étkező közti átjáróban. Akkor nyithatta ki az ablakot, amikor ő Hottonnal vívta harcát. A tengerész véres teteme most is ott hevert, nem messze tőle.

A steward arca most nem hasonlított eddigi arckifejezéseihez. Nyoma sem volt rajta az ostoba-álmos vonásoknak, nem lógott a szemhéja, nem mozgott olyan ügyetlenül. Előretartott kezében rezzenéstelenül fogott

egy pisztolyt, pontosan Lea fejének irányította. Lea az első pillanatban megijedt – de életében nem először állt már fegyver előtt, és most sem vesztette el hidegvérét. Azonkívül volt még egy nem is nagyon titkos fegyvere, amelyet bevethetett: a teste. Ebben is bízott.

– A kis steward... – nevetett, gúnyosan-megbocsátóan. – Honnan szerezte azt a pisztolyt, Auxe? És löni is tud vele? Vigyázzon, nehogy úgy járjon, mint a hullámzásban a kávéskannával! – És nevetett, nevetett... Auxe arca mozdulatlan maradt. Látta Lea testét akkor is, ha szeme a lány tekintetét fürkészte. Onnan próbálta kiolvasni szándékait. Csak egyetlen dolog aggasztotta: az idő múlása. A Beduin parancsára hamarosan ideér Dripolból az a hajó, amely a tartalék legénységet hozza. Vannak náluk hamis okmányok, festék és persze fegyverek is. Ha lesz még ellenállás az OSMÁ fedélzetén, akkor letörik azt. Azonnal átfestik az OSMÁ nevét, új hajónaplót és azonossági papírokat visznek a kapitányi fülkébe, új térképeket a hídra. És az emberek azonnal délre fordítják a kormányt, hogy még ma, az éjszaka sötétjében kirakodják a konténereket Rabiában.

– Dobja a fegyvert a padlóra, és jöjjön közelebb! – parancsolta Auxe. Lea mosolygott, és nem engedelmeskedett. A MAT-ot ugyan nem emelte fel, de hirtelen kidüllesztette melleit – táncolt rajtuk a napfény –, és játékosan megrázta balra-jobbra, mint az éjszakai mulatók táncosai.

– Nincs rám kedved, Auxe?... Annyi időnk még maradt, hogy... – félreérthetetlen csípőmozdulatokat is tett, előre-hátra, előre-hátra. A vékony, alacsony pincér éppen annyi időse lehetett, mint ő, keskeny arcán megfeszült a bőr. Sötét szemét nem vette le a lányról, miközben – Lea ezt is látta – megrezdült a keze, amikor ő így mozgott. Hát igen, ez is férfi... Megnyugodott. Letette a fegyvert a padlóra, de nem távolodott el tőle. Markában a tele tárral lassan, nagyon lassan megoldotta nadrágját, és a ruhadarab lehullott. Már nem volt

rajta más, csak a tenyérnyi kis nadrágocska és a táruk bőrtáskája.

Auxy szeme összeszűkül.

- Te is szeretnél velem lefeküdni, igaz, Auxy? Hát mire vársz? Soha jobb alkalmat! Senki sem zavarna bennünket! - nevetett Lea, és tényleg nem félt. Ismét meghimbálta a melleit, egy fél lépéssel még közelebb is ment a férfihoz. De ösztönösen érezte továbbra is, hogy hol hagyta a MAT-ot. Ha eljön az ideje, felkapja, ebben biztos volt.

Auxy egészen mást válaszolt, mint amire a lány számított.

- Azt hitted, őrizetlenül küldik a szállítmányt? - és a konténerek felé intett az állával.

Lea elkomorodott.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy te...

Amaz higgadtan bólintott.

- De igen. Nem steward az igazi foglalkozásom, ezt biztosan észrevetted magad is. A biztonsági szolgálat tisztje vagyok.

Az utolsó tíz perc

- Mi van a gépekkel? - kérdezte Kilrush. Most kimentek a látóteréből. Valahol a feje fölött repülhettek el. A hajón akkor már percek óta első fokú, „éles”riadóhelyzet volt. Egyetlen ember sem akadt a NEY fedélzetén, aki ne lett volna a helyén. A tenger délelőtti erős fényben fürdött, világoszöldnek tetszett a felszíne. Nem voltak nagy hullámok.

- Együtt vannak, lefelé jönnek. Céljuk az A objektum, magasságuk hatszázra csökkent.

- Rádiókapcsolat?

- Szakadatlanul hívjuk a nekik fenntartott hullám-sávon, de nem válaszolnak.

- Ismételni a figyelmeztetést: azonnal távozzanak, különben a közeledésüket támadásnak tekintjük, és... - nem kellett folytatnia. Emberei tudják, mi a teendő. Kilrush közben a harcálláspontra gondolt. A két gép folyton a célzókészülékek keresztjein van. Nem menekülhetnek. Persze, ha azok nyitnak előbb tüzet... A NEY fedélzetén vannak arabul tudó tiszték is. Lehallgatják a gépek és a támaszpont közötti beszélgetéseket. A tűzparancsukról így ők is értesülhetnek.

- Most érnek az A objektum fölé, visszakanyarodnak - jelentette egy hang a megafonban. A NEY még mindig teljes gőzzel haladt célja felé.

A két vadászgép egyike egészen alacsonyan húzott el az OSMA fölött. Auxy nem bírta megállni, odapillantott. Nagyon rövid ideig látta a gép világosszínű törzsét alulról, a szárnyvégeken a rakétákat. A deltaszárnyú vilámgyors csoda csak egy villanás volt... És egy másik villanás: a szeme sarkából látta, hogy egy rózsaszín-barnás folt elmozdul. Lea.

A férfi lőtt, de rögtön érezte: nem talált.

Lea felkapta a géppisztolyt, és egyetlen lendülettel vetette magát a felépítmény sarka mögé. Tudata csak késve fogadta be, hogy fájdalom nyilall a hátába. Nem golyót kapott; Auxy célt tévesztett lövedéke vaslemez darabkákat pattantott ki a falból.

Lea benyomta a tárat a MAT-ba, és sebére ügyet sem vetve, kidugta a fegyver csövét. Sorozattal árasztotta el az ablakot, ahol az imént a férfi állt. Most persze nem volt már ott. Lea mégis körbelőtte az egész falat, ablaküvegek pattantak el, szikrázva a fényben hullottak a cserepek.

„Már csak mi ketten vagyunk a hajón”, gondolta Auxy. A rabiai vadászgépek a legrosszabb pillanatban érkeztek. Ha az övéi nem érnek ide, vagy csak későn, baj lesz. Az a másik hajó már nagyon közel van. Hamarosan szabad szemmel is kiveheti a fedélzeten álló alakokat. Vagy jönnek azok is, csak innen nem látni őket?... Hiszen világosan közölte velük rádióan a helyzetet. Hol lehet Lea?...

A férfi lassan kúszott el a konyhai folyosóról. Tudta, van egy másik kijárat is. Az ovális vasajtót ritkán használták. Rossz időben a szakács erre dobálta ki a konyhai hulladékot a halaknak. Itt volt a legrövidebb út a korláthoz.

Auxy kivárt. Sejtette, Lea ismeri már a hajót, elég jól. De nem jobban nála... Lenyomta a jókora fémkilincset, eszébe jutott a másik fegyvere. Amikor meghallotta a lövöldözést, csak a pisztoly volt nála, azzal rohant fel.

Sault arcát látta maga előtt. „Auxy, a hajón csak én

tudom, hogy maga kicsoda. Ha minden rendben lesz, Bombayig nem is fog lelepleződni a legénység előtt. Addigra talán igazi stewardot faragunk magából... A felettesei közölték, hogy mi a rakomány?" „Igen, kapitány úr. Az új indiai atomreaktor nukleáris berendezéseinek nagy részét viszi az OSMÁ. Különösen a reaktor hűtőrendszeréhez szükséges alkatrészek vannak itt szétszedve. Van a konténerekben számos gőzgenerátor-elem, a nagynyomású kompenzátor, a tartalékvíz-szivattyúk, a tápvízszivattyú, a reflektor, és persze maga a reaktor részei... Turbina, generátor, hűtő, és a neutronsugárzást fékező bóracél szabályozórudak egy része..." „Rendben van, Auxy. Látom, maga nálam is jobban ismeri a rakományt.”

Óvatosan kicsúszott az ajtón. Tudta, nem számíthat senkire. A hajón már csak ők ketten maradtak. Egy-mással fognak leszámolni?! Lea nem kockáztathatja, hogy fegyveres ellenfele élve maradjon a hajón, mielőtt ideérnek a barátai. Mert az a hajó, amelyik már olyan közel van... biztosan Lea cinkosait hozza. A lány megtisztította a terepet, és most jönnek, hogy Dripolba vagy valamilyen titkos rabiai katonai támaszpontra vezessék az OSMÁT.

Lea Franker eközben a legénységi szállás felől jött be egy külső ajtón. Nem tudhatta, hol van Auxy. Ha hibát vét, a férfi lelövi, mint egy kutyát – efelől nem lehetek kétségei. De még mindig nem értette igazán a helyzetet. Auxy nem steward? Akkor igen jól játszotta a szerepét. A félhülye ábrázata, az örökké álmos-ügyetlen mozgása... színjáték volt csupán? Bánta, hogy az utolsó percekben ismerhette meg az OSMÁN levő egyetlen igazi ellenfelét. „Az ő utolsó perceiben”, gondolta. A vadászgépek feltűnése erőt kölcsönzött a lánynak. Az övéi hát itt vannak, és hamar véget ér a harc.

A Beduin meg fogja dicsérni. Biztosan. Ismét a központi katonai laktanya udvarán felállított sátrába vezeteti, és rámosolyog. Ahogyan csak ő tud mosolyogni.

Mintha egy ragadozó sas mosolyogna. Ha rajta a fekete szemüveg, még kísértetesebb ez a mosoly. „Remek volt, Lea! Maga utolérhetetlen. Elhozta nekem az atomreaktort, lényegében maga hozta el a legfontosabb alkatrészeket... És beváltotta a szavát: teljesen egyedül vette birtokba azt a hajót... Gratulálok!”

Már csak Auxy áll az útjában.

- Közelednek ismét! - jelentette kissé izgatottan egy fiatal férfihang. Kilrush agyában hideg nyugalom ömlött szét, csillapítóan. Hát igen, eljött ez a perc is. Olyan, mint a vadászat. A vad felbukkant a fegyvercsövek előtt.

- Admirálisnak: első fokú veszélyhelyzet, az idegen gépek a NEY-re repülnek! - mondta a mikrofonba. Most már közvetlen volt a műholdas összeköttetés. Oldalukon rabiai felségjelzés.

- Előző utasítás továbbra is érvényben - felelte valaki sokezer kilométer távolságból. Az ottani ügyeletes hadműveleti tiszt. Kilrush nem habozott.

- Egyes tüzelőállás, rakétával... tűz!

A vadászgépeket szabad szemmel is látta, bár így csak két fekete pont voltak a világoskék égbolton. Ugyanakkor a cirkáló fedélzetén fehér füst csapott fel. A kettes lövedék egyik ikerállványáról egyszerre indult el két rakéta, amelyeket előzőleg a hajó központi számítógépe beprogramozott.

- B objektum? - kérdezte a kapitány. Condat felelt valahonnan a közelből.

- Feléje haladunk, távolság kettő kilométer. Az egy rabiai rakétás gyorsnászád, uram!

- A MAM célban! - kiáltotta egy másik hang a megafonban. Kilrush felkapta a távcsövet. A MAM - Meer-Air-Missile - a víz-levegő-légvédelmi rakéta végzett a vadászgéppel? Mindkettővel?

De csak egy füstgomolyt látott. Ott a messzeségben

vége egy repülőgépnak, és vége egy pilóta életének is. A huszonöt millió dollárt érő gépből semmi sem maradt.

- Mi van a másikkal? - kérdezte rekedten.

- Hazafelé menekül! - felelték vidáman. Kilrush gyors kérdést intézett az admirálisához. Nem kell utánalőni, felelték, ez jó lecke volt, Kilrush csak a tévéből ismerte a Beduin arcát, most majd eltorzítja a harag. Nagyon kellett az OSMA rakománya neki?... Nem volt elég ideküldeni a naszádot? Mivel hallották a rabbiaiak, hogy erre tart a NEY, hát túlbiztosították a dolgot. Gyorsnaszád hát az ellenfél... Kilrush több nyelven ismételte magában: motor torpedo-boat; védette rapide; Schnellboot. A NEY nem ijed meg ettől sem.

- Mi van amazokkal? - kérdezte utána.

- Mindjárt odaérünk. Másfél kilométer és a két hajó közé kerülünk - felelték a harcállásponttól.

Lea majdnem meztelen volt.

Kicsiny tangája szinte semmit sem takart el gyönyörű testéből. A látványt csak a szíjon vállába mélyedő géppisztoly és a tártartó csúfította el. A sorozatok, amiket nemrégén lőtt ki Auxy feltételezett búvóhelyére, valószínűleg felizgatták. A géppisztoly csövét majdnem úgy markolta, mint nemrégén a férfiakat. És ágyékában síkos nedvességet érzett. Lőni, lőni!... Ez még jobb is volt, mint férfiakkal lenni.

Hátul görnyedten átfutott az ablakok alatt, aztán jobbról, az árnyékos oldalról ugrott be egy ajtón. Az OSMA magatehetetlenül forgott, amerre a szél vitte. A hajót mind kisebb hullámok emelgették. Forrón tűzött a nap.

Az ösztöne parancsolta, hogy azonnal dobja magát a padlóra. Két lövés dördült a közelből, sikoltva álltak bele a fémbe a golyók. Lea odébbgördült, mint egy kommandós - hisz az volt. Megtanították neki ezt is.

Szíve a torkában dobogott, de elfogta valami nagyon jó érzés is. Lelővi Auxyt, és ezzel felteszi a műre a koronát. Önmaga és a Beduin számára fog nyerni. Diadal várja.

Auxy előrerohant. Felszaladt egy lépcsőre. Alig ért fel, alulról csaknem függőlegesen valóságos tűzeső követte. Fémrudak pattantak el, a férfi lihegve vetette magát oldalra. Hulladék pergett szét, alig látott a porban, köhögve futott tovább. Hosszú sorozatot lött utána a lány. Lea is ott rohanhat valahol, tudta. Jó lett volna elfogadni a felkínált géppisztolyt... Milyen marha is volt, hogy nem hozott magával!

Már nem sok története maradt. Hirtelen eszébe jutott Sault kapitány. A kabinjában van egy önvédelmi fegyver. Az is pisztoly, de talán tele tárral.

Máris odaszaladt, és beugrott az ajtón. Fülelt, hall-e lépteket?... Aztán eszébe jutott, hogy Lea meztelen, tehát csak mezítláb jöhet. Úgysem hallja meg!

Kirántotta a kapitányi fülke asztalának fiókját. Ott volt Sault pisztolya. Röpké ellenőrzés – tele a tár. Zsebre vágta, s magáéval a kezében – ebben már csak négy töltény volt – kilépett ismét.

Lea árnyékát látta eltűnni az egyik folyosói lengőajtó réseben. Odaszaladt, közben ledobta cipőjét. Ő is mezítláb lesz... A hajópadló kicsit ingott alatta. Hullámozik a tenger... a vihart nem bírta Auxy. Pedig a felkészítés során tengeri gyakorlatokon is volt. Mégsem tudta megszokni ezt az alattomos, óriási elemet, az óceánokat.

A legénységi szállás folyosójának is két kijárata volt. Átrohant hát a másikhoz. Lea hallotta az ajtócsapódást, és kiugrott egy szinttel előbb. Már nagyon közel voltak egymáshoz. Auxy a külső fedélzetre ugrott, talpa megfájdult – elfelejtette, hogy nincs cipő a lábán. Sántikálva rohant el a konténerek mellett. Lea valóságos tűzesőt zúdított utána, aztán ismét tárat cserélt. Auxy megértette, nem jut át a konténerek között, egészen az orrig kell futnia. Ott majd meglátja, mit tehet.

Nem volt ideje arra sem, hogy körülnézzen. Két fekete pont a közeli láthatáron, két hajó. Valahol dörög is valami. Lőnek? Biztosan nem az OSMÁra. Háta mögött felugatott egy fegyver, lebukott, majd oldalazva a konténerekhez tapadt. Hátranézett.

Volt valami döbbenetes a látványban. Egy meztelen nő rohant utána, minden lépésnél ide-oda billentek jókora mellei... Auxy lihegve rohant tovább. Egyetlen pisztolyával nem vehette fel a versenyt a géppisztollyal. Egész úton lépéselőnyben volt Lea; a rádióadóját is csak ma hajnalban találta meg a holmijai között, miközben Lea Guéret-vel, Hottonnal és Zabarral reggelizett az ebédlőben. De Lea nem tudhatta, hogy neki, Auxynak is van egy adója. Lohne hiába tette tönkre az OSMÁ rádióit, Auxy továbbra is kapcsolatban maradhatott megbízóival, és jelentései révén azok mindig tudták, mi történik a fedélzeten.

Végre elért az orr-részbe, és kiugrott jobbra. Majd visszasuhant, és meglapult, óvatosan kinézett. Megdöbönt. Leát sehol sem látta. Hová tűnhetett?...

Kicsit később kapcsolt. Hirtelen vad kiáltás szelte át a levegőt, és a konténerek tetején felbukkant Lea. Egyszerre volt gyönyörű és félelmetes a maga mit sem tagargató, nyílt meztelenségével. És fegyverével! Auxynak a nap is szemébe sütött. Lea máris lőtt, kihasználva helyzeti előnyét.

A férfit csak az mentette meg, hogy a hajó ingása miatt Lea célt tévesztett. Néhány golyója a konténerek szélén csúszott el, mások az orrfedélzet padlójába álltak bele. Auxy oldalra vetette magát, majd sebesen a hátára fordult, és háromszor egymás után lőtt.

Ő sem talált. A férfi a kötélhúzó dob és a horgonylánc rögzítőberendezése között rejtőzött. Lea hosszú sorozattal kaszálta mindkettőt, majd megint elfogyott a tölténye. Ismét tárat cserélt - de ezúttal óvatosabb volt. Hátrafutott, átugrott a következő konténerre, ott leterdelt, és úgy cserélt tárat. Nehogy közben Auxy célba

vegye. A kis termetű férfi aligha ugorhat fel egy konténerre, túl magas az neki. Két gyors mozdulat után Lea felpattant, és visszafutott...

Akkor Auxy már nem volt búvóhelyén. Lea dühösen körülnézett – hol lehet? Átrohant a jobb oldalra, kinézett a palánk és a szélső konténersor közötti, alig egyemberrnyi részre – ott sem látta az ellenfelét. Határozatlanul állt egy pillanatig, lábát sütötték az egyre forróbb alumíniumlapok – majd futva indult vissza a hajó közepe felé.

– Jelentést a gyorsnaszádról! – harsogta Kilrush a mikrofonba.

– Távolság ötszáz, látható a harci készülődés a fedélzeten. Parancs?

– Egyelőre nem lövünk. Hívják rádión, és szólítsák fel távozásra! – a kapitány már nyugodtabb volt. A radarosok még követték a légtérben éppen távozó rabiai vadászgépet: az biztosan jelentette, hogy mi történt. Az admirális is tudja ezt. „Még az is lehet, háborús konfliktus kezdődik az akciónk miatt”, gondolta Kilrush, de nem félt. Minden nagyhatalomnak elege van már a Beduin extravagáns megnyilatkozásaiból, elmebeteg nyilatkozataiból és még furcsább tetteiből. Sejtette – bár ezt az admirális nem mondta el, egyelőre –, hogy már riasztották a szicíliai légi támaszpont vadászait. Nincs kizárva, hogy éppen most emelkednek a levegőbe, legalább öt gép, de egyelőre nem jönnek közelebb, csak errefelé köröznek. Ha Dripol úgy dönt, visszaküldi a vadászait erre a tengerrészre, nemzetközi vizekre, úgy az ő vadászgépeik is erre jönnek majd.

Lea háta sajgott. Auxyt csak egyetlen villanásra pillantotta meg, a férfi a felépítmény mögött rohant el, a lány lőtt. Nem tudhatta – de érezte! –, hogy talált.

Auxy majdnem felkiáltott. Egy golyó a vállát súrolta, ki is tépett belőle egy darab húst. Zakója cafatokra szakadt. Meghúzta magát a bal oldali mentőcsónak alatt. Ez jó búvóhelynek látszott. Fogát csikorgatta a fájdalomtól, tehetetlenül.

De megfélekedett a vérről. Cseppek jelezték, merre ment. És Leának jó szeme volt. Lövésre készen tartva maga előtt fegyverét, óvatosan közeledett. Auxy már nem mozdulhatott, a zaj elárulta volna. Nem is látta, inkább idegszálaival érezte, hol lehet a nő. A férfi agyát előntötte a düh. De uralkodott magán. Valamiféle terv is kezdett kibontakozni benne. Hirtelen döntött.

- Ne lőj! Megadom magamat! - kiáltotta. És hogy szavainak nyomatékot adjon, kidobta a pisztolyát a fedélzetre. Hallotta, hogy koppant.

- Gyere elő! - mondta Lea. Halkan, határozottan.

Auxy a másik pisztolyt a nadrágszíja és teste közé tűzte hátul a gerince ívébe. Feltartott kezekkel jött ki a fedélzetre. Tisztában volt vele, milyen veszélyes a játszma. Ha Lea úgy látja jónak, egyszerűen lelövi, és kész. Kockáztatnia kellett. Másképpen nem győzhetett.

Megnedvesítette ajkát, amikor pár méterrel Leától megtorpant. A lány ráfogta géppisztolyát. Combjai szép rajzát a láthatóan dagadó izmok sem csúfították el. A szépség gladiátora volt. Gömbölyű mellei előremeredtek, köztük bevágódott a fegyver szája. Szókés haját a szél ide-oda röptette, szemében büszkeség és diadalittas öröm lobogott. Lea nem kételkedett abban, hogy ezt a csatát is megnyeri. Ahogyan eddig is megnyerte mindegyiket! Hol teste csábításával, hol ravaszságával, hol erővel, sőt erőszakkal. Az OSMÁ már az övé volt.

- Nos, Auxy... te féreg - kezdte. Már csak egymást látták, gyűlölettel eltelve. A férfi teste mellé eresztett karokkal állt, ő is gyűlölte a nőt. Az arcát, a testét nézte, de nem ébredt benne vágy. Ha Lea combjára nézett - Vissót látta. Ha fekete ágyékára - Sault kapitányt.

A mellein is inkább Trets, Dinan, Guéret és a többiek arca bukkant elő. Megrázta a fejét.

- Ölj meg! - biztatta Auxy.

- Nem. Előbb megszegényítelek ... Vetkőzz le! - és Lea ajka körül gúnyos, kegyetlen mosoly játszadozott. Nem szégyellte magát, ezt az érzést sohasem ismerte. Különösen nem férfiak előtt. De tudta, az efféle ügynökök, a titkosszolgálat hadnagyai, ezek a majdnem-rendőrök nehezen viselik el a megaláztatásokat. Nem szoktak hozzá.

- Vetkőzz! - dörrent rá, és fenyegetően emelte fel a fegyver csövét. - Meztelenül akarlak látni! Férfi vagy te egyáltalán?... Mekkora van neked, mint egy túlszívott cigarettacsikk?... És ha belelövök, semmi sem marad belőle... - felröhögött. Most már nem volt szép.

Auxy fájdalmas fintorral ledobta zakóját. Sebesült válla most is vérzett. A zakó a földre repült. Auxy jól tudta: ha levetkőzik, elveszti rejtett fegyverét. Valamit ki kellett találnia. És időt nyerni! Hát így szólt.

- Tévedsz, ha azt hiszed, tiéd lehet a hajó. Hiába jött az a naszád... A Beduin rosszul számított. Én már napokkal előbb rádióztam a mieinknek, és itt vár ránk egy cirkáló. Ott van ni! - mutatott bal kézzel Lea háta mögé. A jobbja - a sérült jobbja - hátralendült. Lea önkéntelenül is odapillantott. És nem volt ez trükk - alig ötven méterre tőlük, acélszürke orrát fenyegetően emelve, éppen az OSMA felé jött egy idegen, hatalmas hajó. Rettentően magas felépítménye tetején radar forgott, ágyúk szegeződtek előre. Fehér rakéták lógtak kilövésre készen az állványokon, egy ikerállvány éppen akkor emelte halálos terhét fel, egyre feljebb... Kürtök szóltak.

A naszád akkor már tehetetlenül fordult vissza a rabiai partok felé.

A NEY olyan volt, mintha a semmiből bukkant volna elő. Lea eddig ügyet sem vetett a környező látványra,

minden idegszálával Auxyt kutatta, hogy lelőhesse. „A radaron két kép volt!”, jutott most eszébe fájdalmasan.

Agyát előntötte a düh. Hát hiába tett mindent?... Egyetlen másodperc is elég volt, hogy megértsen mindent! Auxynak is volt rádiója, hát persze. Ez a szerencsétlen, ócska kis alak itt csetlett-botlott egész idő alatt mellette... Közben kulcsa és bejárása volt a kabinjába. Csak a MAT-ot nem találta meg. Igen, a géppisztolyt. Azzal fog végezni vele. Hát most leszámol vele. Megperdült.

Ez volt az utolsó mozdulata az életben. Már nem hatolt a tudatába, hogy a férfi egy pisztolyt fog rá. A lány még belenézett a kerek, fekete nyílásba – aztán, mielőtt megláthatta volna a kicsapó tüzet, hirtelen összeomlott a világ. Már nem volt semmi – még fájdalom sem.

Az első golyót a fejébe kapta, és azonnal meghalt. De Auxy az egész tárat belelőtte a testébe. Mindkét mellébe, egyenként. És amikor Lea már a földön feküdt, sem hagyta abba. A lányékába is lőtt. A kibukkanó vér a padlóra folyt.

Helikopter dübörgött az OSMA fölött. Vérszomjas diadalából Auxy csak akkor kezdett magához térni. Egy gigantofonból szállt a kérdés.

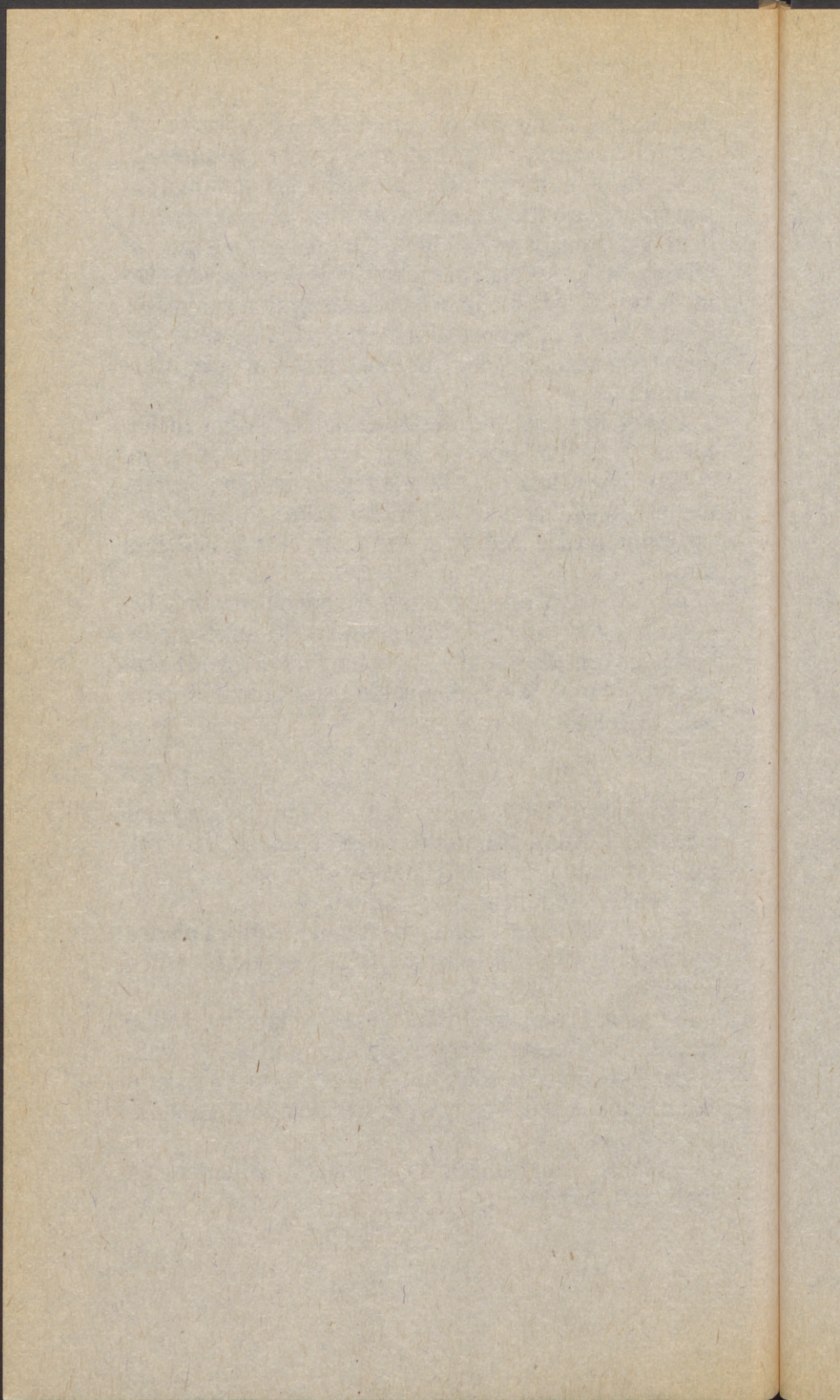
- Minden rendben, Auxy hadnagy?

A férfi csak intett: rendben. Aztán ledobta a pisztolyát a halott nő mellé, és lassan, fáradt léptekkel ment a korláthoz.

A tenger lassan, méltóságteljesen hullámozott. Millió kicsiny tükör verte vissza a nap sugarait, meleg volt. A létezés öröme jólesően vette körül a férfit. Nem látta már a hajókat, sem a nagy vizet. Felfelé nézett a felhőkre és az égre.

A kékség, a végtelenség megnyugtatta, és hamarosan enyhítette fájalmát is.

Tartalom

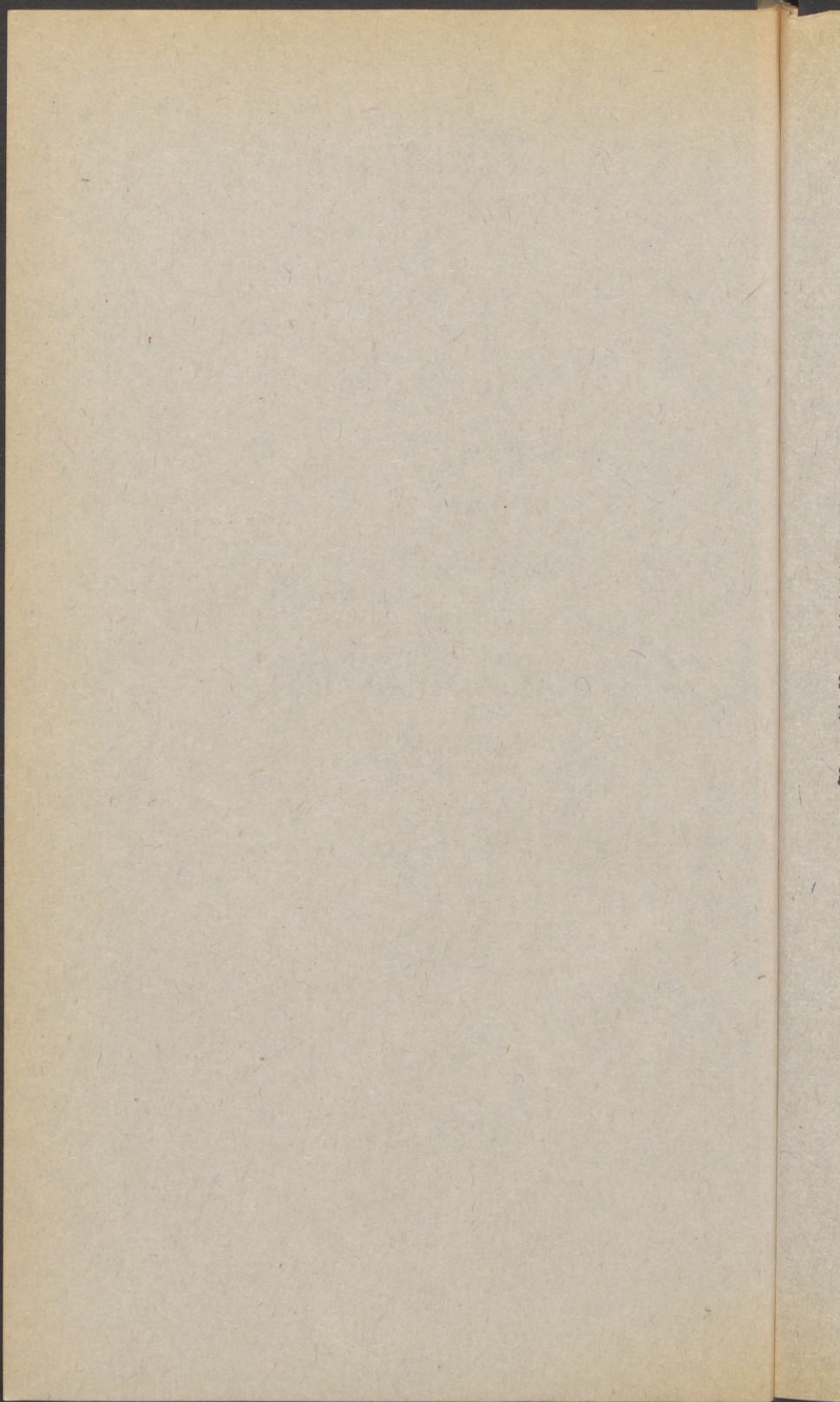
Szombat / 5

Vasárnap / 21

Hétfő / 52

Kedd / 120

Az utolsó tíz perc / 161

Előkészületben

ANDRÉ CORIN

Meghívás méregpohárra

A szerző már korábban megjelent bűnügyi regényéből ismert hőse – Anne Cordier – a gátlásos, kicsit kétbalkezes, de kedvesen csetlő-botló fiatal lány újabb gyilkossági históriába keveredik. Mr. és Mrs. Ridgeway amerikai milliomos házaspár estélyén, ahol írók, rendezők, színészek vannak jelen, kitűnő a hangulat. A házigazda speciális koktélnak, a Dél Keresztjének kortyolgatása közben egyszer csak Anne Cordier lábára pottyan egy hulla.

Mi történt? Gyilkosság? Véletlen baleset? A klasszikus krimi szabályai szerint mindenki gyanús, de a nyomozás során megoldódik a rejtély.

Az izgalmas, fordulatos, szellemes krimi egyben logikai agytorna is. Író és olvasó kitűnő találkozása!

Előkészületben

Bulwer:

POMPEJI UTOLSÓ NAPJAI

Schöpflin Aladár szerint a regény „kalandortörténet Kr. u. 79-ben” Lord Bulwernek, a múlt század egyik nagy sikerű angol írójának, az igazi világhírt Pompeji utolsó napjai című regénye hozta meg.

A történet az egyik leghíresebb természeti katasztrófa – a Vezúv kitörése előtt és alatt játszódik. Bulwer színpompás színekben vonultatja fel a köztársaság korának erényeit elfelejtő római életet és szokásokat. A tarka tablón prostituáltak és szűzek, gladiátorok és kíznóik, vallási kalandorok és tiszta lelkű hívők, babonák, lakomák, kocsmák, fürdők, kuplerájok és tisztességes úri házak kelnek életre.

A történetre, a bűnre, az erényre s a városra 79. augusztus 24-én a Vezúv hamufüggőnye ereszkedett rá, hogy a leláncolt rabszolga, a haláltusáját vívó kutya, a szép ifjú és leány majd 2000 évet aludjon a látatemetőben, s időnként megelevenedjen egy nagy fantáziájú író tollán. A lendületes regény biztosan sok olvasónak okoz majd örömet. Szórakoztató, izgalmas történet.

Előkészületben

MOLY TAMÁS:
VÖRÖSBEGY KALANDJAI

Moly Tamás a két világháború közötti magyar irodalom jó tollú, igazi, bestsellerírója volt. Megalkotott figurája: Vörösbegy fogalom volt az olvasók körében. E nagy stílű szélhámos, ez az igazi világfi Budapesttől Párizsig járta a világot, lopott, csalt, hazudott, kaméleonként változtatva az alakját. Bekukkant a hálósobákba, és kifecsegi titkait, megfordul a felső tízezer szalonjaiban, az alvilág bugyraiban. Vörösbegyét nem testi ereje segíti át egy-egy nehéz pillanaton, hanem szellemes, ötletes, vaslogikára épülő akciói. Velejég romlott, de nagyon kedves szélhámos. Vörösbegy kalandjai izgalmas, érdekes, kitűnően megírt történetek.

Előkészületben

G. B. SHAW:
**FEKETE LEÁNYZÓ
KERESI AZ ISTENT**

Shaw kitűnő és méltatlanul elfelejtett regényében arra keresi a választ, hogy mi a viszonya az embernek az Istenhez. A kérdést egy nagyon szép és megható történetben – igazi Shaw-ra való módon – válaszolja meg. Egy megtérített néger nő elindul megkeresni az Istent, közben hosszú és nehéz utat jár be. Az útkeresés vége a nagy felismerés: az ember magában találhatja meg Istent...

Előkészületben

NEMERE ISTVÁN
Családtregény-sorozatának
következő kötete

A KRÁTER ÁRNYÉKA

Az esemény középpontjában Letta asszony áll, aki visszajön a Trendal bolygóról a Földre, de nem várja pihenés, nyugalom. Trin elrabolt gyermekéért heroikus küzdelembe kezd. A történet a Mars bolygón játszódik.

**COWBOYOK,
FARMEREK, INDIÁNOK,
BANDITÁK,
COLT, TŐR, LASSZÓ!**

*Izgalmas, szórakoztató regényeket
kínálunk a kedves olvasónak, amikor
meghívjuk
- egy olvasmányélmény erejéig -
a vadnyugatra.*

**Az újságárusoknál kapható a
VADNYUGATI TÖRTÉNETEK
sorozat**

Az illusztrált
és keresztretjvényeket is tartalmazó
könyvek ára csak 28 forint

Mattyasovszky Jenő népszerű hőse:

HÓD,

1990-ben két történettel
örvendezteti meg olvasóit!

HÓD ÉS FEJÉN KALAP

valamint

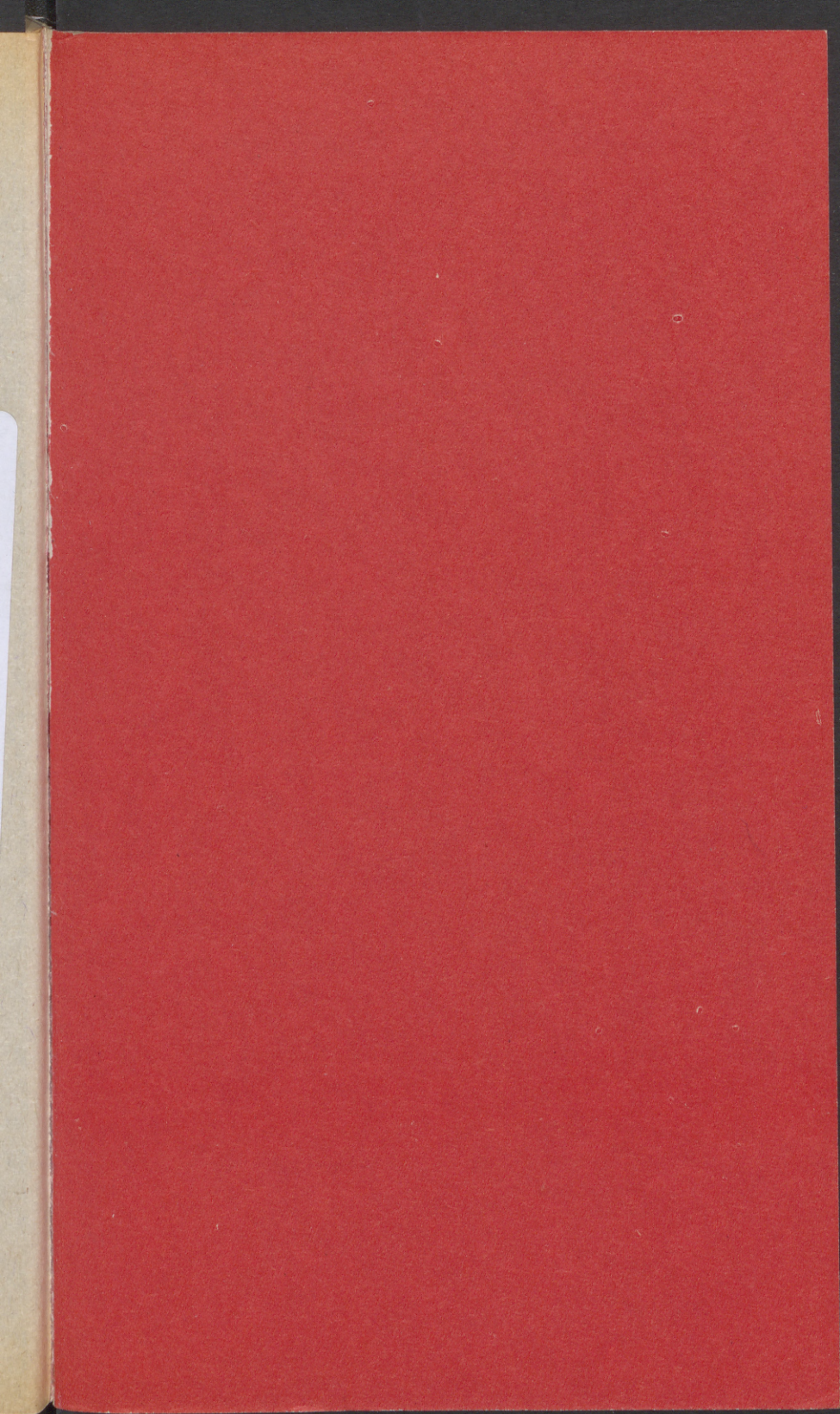
**HÓD
ÉS A SZERENCSE ÖRDÖGE**

*

*Megjelenését kísérje figyelemmel
a könyvesboltokban
és az újságárusoknál!*

3358-2

Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
Mi Világunk és Szerkesztőségei
A kiadásért felel: Kiss Jenő vezérigazgató
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 2464.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1990. évben
Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató
Felelős szerkesztő: B. Csáky Edit
Műszaki vezető: Bősze Lajos
A könyvet tervezte: Bánki Judit
Megjelent 12,09 (A/5) ív terjedelemben
Budapest, 1990

75,- Ft

Egy huszunöt év körüli nő szállt ki a taxiból, és poggyászára ügyet sem vetve indult a hajó felé. Akkor már mindenki őt nézte. Ringó járása volt, a haja szőkés, a vállánál is tovább ért, tengeri szellő röptette ide-oda. Keskeny, arisztokratikus kezével simította félre. A nő magas, karcsú, de szemmel láthatóan sehol sem sovány. És a mellei... Ezek is ringtak, akár az érett gyümölcsök, pontosan követték a léptek ütemét. Kitüremkedtek a ruha kivágásából merészen, lázadón...

A Samson Ltd. teherhajója – egy utassal – Lea Frankerral a fedélzetén elindul Bombaybe a Földközi-tengeren át...

Vajon igaz-e az ősi babona: ha nő és halott van a hajón, az szerencsétlenséget hoz a tengerészekre? Mit szállít a hajó, és megérkezik-e a célállomásra? Mi történik útközben? Ki ez a szép boszorkány, s hogyan hálózza be a tengerészeket?

Izgalmas és erotikától sem mentes regényéhez Nemere István és a Kiadó kellemes szórakozást kíván az Olvasónak.

MI VILÁGUNK

NEMEREIS TVÁN · Aranyműháló